

தயவு

**அருட்பெருஞ்ஜோதி அருட்பெருஞ்ஜோதி
அருட்பெருஞ்ஜோதி தனிப்பெருங்கருணை**

**திருவருட்பிரகாச வள்ளலார்
திருவருட்பா விரிவுரை**

நெஞ்சறிவுறுத்தல்

பாகம் - 2

உ

தெய்வமே துணை

முன்னுரை

திருவருள் எங்கும் திகழ்கிறது என்பது, திருவருட்பா முழுதும் திமிதமிடும் செய்தி. தைப்பூசம் முதல், மதம் ஒரு மலராக அதன் விரிவுரை மலர்தலை அறிந்துள்ள அறவோர். ஆர்வத்தோடு வெளிவந்த அவைகளுள், மணம்கமழும் நெஞ்சறிவுறுத்தல் என்னும் இம் மலர், கலாதேவியின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கும் சிறு காணிக்கை.

ஆனைமுகவரை அணுகுதல் வேண்டும்; அதன் மூலம் பேர் சான்ற இன்பம் பிறக்கும். ஆறுமுகப் பெருமாற்கு அணுக்கம் ஆனால், பேறு பெரிது பிறக்கும் என்று, கனிவொடு வள்ளலார் சமிக்ஞை காட்டுகிறார். அதன்பின் உபதேசத்தை ஆரம்பிக்கிறார். பயனான இது, ஒரே ஒரு பாடல்; ஆயினும், 1406 வரிகள் கொண்ட பெரியதொரு நூல்போல் பிறங்குகின்றது.

இறைவன் எப்படி யெல்லாம் இருக்கின்றான். சிறந்த அருளாடலை எவ்வெவ் வகையில் செய்கின்றான். எந்த எந்தப் பெயர்களை ஏற்கின்றான். அப்பெயர்களுள் எத்தகைய சிறப்புகள் இருக்கின்றன என்பவைகளை, ஆற்றெழுக்கான போக்குக் காட்டி நெஞ்சிற்கு அறிவித்தல் செய்கின்றார்.

அப்பெருமானது அம்மையப்பனான கோலம், அற்புதமாக இருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் ஆன்மப் பசிதீரும். அல்லல்கள் யாவும் அகன்றுவிடும். சிறந்த அவன் புகழைச் சிரவணித்தால், வினைகளின் வெம்மை விலகிவிடும். நினைத்தால் தீமைகள் நீங்கிவிடும் என்றெல்லாம், நெஞ்சு நெகிழும் வகையில் நினைவூட்டுகிறார்.

அன்பர்கட்குச் செய்த அருட்பேறுகளை, அஃறிணைகட்கும் காட்டிய அவன் பெருங்கருணைகளை, உண்மை வரலாறுகளின் வழியே வாய்மணக்கச் செய்திகளாக வழங்குகிறார்.

உரிய இந்த அருமைகளை உணராமல், நெஞ்சே! நீ செய்த குற்றங்கள், செய்கின்ற பிழைகள் அனைத்தையும் எண்ணிப் பார்! என்று, ஒவ்வொன்றாக எடுத்து உறுத்தி உரைக்கும் பொழுது, வள்ளலார் திருவுருவம் கண்முன் நிற்பதுபோல் ஒரு தோற்றம் உண்டாகிறது. பயப்படுத்தியும், நயப்படுத்தியும், உறுத்தியும் உரைக்கும் அவர் பொன்னுரைகள், கல்லாம் மனத்தையும் கனிவிக்கின்றன. இயற்கைக்கு விரோதமாகச் செய்த, செய்கின்ற தீமையை நினைந்து, கலகல என்று பெருகுகிறது கண்ணீர். போதும் போதும்! இனிமேல் சிறு தவறும் செய்ய மாட்டேன்! எவர் உளமும் நோகுமாறு வார்த்தை சொல்ல மாட்டேன். என்னையே நான் ஏய்த்துக் கொள்ள மாட்டேன் என்று, பதறிக் கதறி நம் வாய் பகர்கிறது.

புத்தி வந்ததா. வா! அருளாளன் திருமுன் அமைதி பெறுவை! 'வாழ்வாய் என்னோடும் மகிழ்ந்து' என்று அணைத்து, இதன் மூலம் ஆறுதல்பிறக்கச் செய்கிறார். ஊசி வழி நூல்போல, இது நூல் முழுதுமான நுட்பம்.

இப்பாடற்கு, இரவும் பகலும் பெரிதுமுயன்று, வந்தவுரை இந்தவுரை. நம்பன் அருலை நம்பி ஆரம்பித்த உரைக்கு, சாதனா சம்பந்திகளே சான்றாவர்; உணர்வால் திருவருளை ஊக்கி, எளியேனை உய்விப்பர் என்று என்மனம் எண்ணுகின்றது. அதே நேரத்தில், வாழ்க அப் பெருமக்கள் என்று, அவர்களது பொன்னார் திருவருளைப் போற்றுகின்றேன்.

எடுத்த பிறவி யீடேற, இந்த அரிய பணியில் எளியேனை யீடுபடுத்திய வடார்க்காடு சமரச சன்மார்க்க சத்திய சங்க நிர்வாகிகட்கு, அறிஞர்கள் ஆசி கூறுக; பக்தர்கள் பல்லாண்டிசைக்க என்று, விநய அன்புடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன். முழுமுதல் இறைவன் திருவருள்போல், பல்கி இந்நூல் எங்கும் பரவும் திண்ணம்.

அருட்சோதியாண்டவர் திருவடிகட்கே

அடைக்கலம்!

ஓம்

97, சஞ்ஜீவிராயன்
கோயில் தெரு,
பழையவண்ணை,
சென்னை-21.

இங்ஙனம்:
குகத்திரு ரஸபதி

***This e-book can be downloaded for free from
<http://www.vallalar.org>***

உ

அருட்பெருஞ்ஜோதி! தனிப்பெருங்கருணை!!

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நெஞ்சறிவுறுத்தல்

(தொடர்ச்சி)

-போதவுநெய்

245. அங்கோர் எலிதான் அருந்தஅகல் தூண்டஅதைச்
செங்கோலன் ஆக்கியஆச் சீர்த்திதனை

-யிங்கோதச்

246. சந்ததம்நீ கேட்டுமவன் தாள்நினையாய் அன்படையப்
புந்தியுளோர்க் கீதொன்றும் போதாதோ

(ப-ரை.)ஓர் எலிதான் அகல் நெய் அருந்த போதவும் தூண்ட-ஒரு எலியானது, அகலில் உள்ள நெய்யைப் பருக (நாவால் முயல, அதனால் மங்க இருந்த திரி மேல் ஏறி,) பெரிதும் தூண்ட(ப் பெற்று தீபம் பிரகாசிக்க); அதை செங்கோலன் ஆக்கிய அச் சீர்த்திதனை-(தெரியாதே புண்ணியம் தேடிய) அந்த எலியை, (அடுத்த பிறப்பில்) செவ்விய கோல் மகாபலி ஆகத் தோற்றுவித்த அச்சிறப்பை; இங்கு ஓத சந்ததம் நீ கேட்டும்-இல்வலகில், (ஓதுவார்) ஓத எந்நாளும் நீ கேட்டிருந்தும்; அவன் தாள் நினையாய்-அத்தேவ தேவன் திருவடிகளைத் தியானித்திலையே; அன்பு அடைய புந்தி உளோர்க்கு ஈது ஒன்றும் போதாதோ-அன்பு உதிக்க, அறிவுடையவர்க்கு (புனித) இவ்வரலாறு ஒன்றே போதாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) போதவும்-மிகவும். நீதி தவறாத அரசாட்சி, கோணுதல் இல்லாத கோல் போலுதலால், அதனைச் செங்கோல் என்பது-உவம ஆகு பெயர். (இதன் எதிரிமொழி கொடுங்கோல்; வளைவான கோல்போல் நீதி கோணியது என்பதாம்.) செங்கோலுக்கு வடநூலில் தண்டம் என்ற பெயருளது. ஆளுகையைக் கோல் என்றும், கட்டளையைச் சக்கரம் என்றும் கூறுதல் மரபு. புந்தி-புத்தி; வலித்தல் மெலித்தல் பெற்றது. இதனில் உள்ள வரலாற்றை “சொல் அகலின் - நீள்கின்ற நெய்யருந்த நேர் எலியை மூவுலகும்-ஆள்கின்ற மன்னவன் ஆக்கினையே” எனும் விண்ணப்பக் கலிவெண்பா கொண்டும் அறியலாம்.

-முந்தவரு

247. நற்றுணையென் நேத்துமந்த நாவரசர்க் கன்றுகடல்

கற்றுணையோர் தெப்பமெனக்காட்டியதை

-இற்றெனநீ

**248. மாவுலகிற் கேட்டும் வணங்குகிலாய் அன்படையப்
பூவுலகர்க் கீதொன்றும் போதாதோ**

(ப-ரை.) முந்தவரும் நல் துணை என்று ஏத்தும் அந்த நாவரசர்க்கு - முற்பட்டு வரும் நல்துணை(ஆவது நமசிவாய) என்று துதிக்கும் அத் திருநாவுக்கரசர்க்கு; அன்று-அந்நாளில்; கல்துணையே ஓர் தெப்பம் எனக் காட்டியதை-கல் துணையே ஒரு ஓடம் என (க் கொண்டு கடலைக் கடந்து) கரையேற அருளிய செய்தியை; இற்று என நீ மா உலகில் கேட்டும் வணங்குகிலாய்-இந்தத் தகுதியது என்று நீ (இப்) பேருகில் சிரவணித்திருந்தும், (பரமன் திருவடிகளைப்) பணிந்திலை; அன்பு அடைய பூ உலகர்க்கு ஈது ஒன்றும் போதாதோ-அன்பு உதயம் ஆக, மலரும் நிலவுலக மக்கட்கு (புனித) இவ் அருளாடல் ஒன்றே போதாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) எவரும் சதம் இல்லை என்னும் இந்த உலகத்தில், நமசிவாய நாமமே நற்றுணை என்றார் திருநாவுக்கரசர்; அம் மன நிலையர்க்கு, கல்லே தெப்பமாகிந் துணைபுரிந்தது. இந்த அருள் ஆடலை நீ எங்கும் சிரவணித்தாய்; “கற்றதனால் ஆய பயன் வாலறிவன் உனக்கு நற்றாள் தொழுதல்” என்றார் வள்ளுவர்; அந்த அறிவு உனக்கு ஏன் உதிக்க வில்லையோ! பக்திக்கு இவ்வரலாறு ஒன்றே பற்றாதோ என்றபடி; இவ்வரலாறு விண்ணப்பக் கலிவெண்பா-232ன் உரையில் அறிக. கல்லில் கட்டி அப்பரை சமணர் கடலில் இட்டபோது,

**“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை ஆவது நமசிவாயவே!”**

என்று பதிகம் பாடிக் கரையேறினர் என்பது வரலாறு. ( )

-தாவுநுதல்

**249. கண்சுமந்தான் அன்பன் கலங்கா வகைவைகை
மண்சுமந்தான் என்றுரைக்கும் வாய்மைதனைப்**

-பண்புடையோர்

**250. மாணவுரைப்பக்கேட்டும் வாய்ந்தேத்தாய் மெய்யன்பு
பூணவென்றால் ஈதொன்றும் போதாதோ**

(ப-ரை.) தாவும் நுதல் கண் சுமந்தான் - (அன்புடையார் மேல் அவாவிப்) பாயும் கண் சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் பெருமான்; அன்பன் கலங்கா வகை வைகை மண் சுமந்தான் என்று உரைக்கும் வாய்மைதனை-(மெய்) அன்பரான மாணிக்க வாசகர் வருந்தா வண்ணம், வைகையாற்றின் கரையில் (வந்திக்கு ஆளாகி) மண் சுமந்தான் என்னும் (வரலாற்று) வாய்மையை; பண்பு உடையோர் மாண

உரைப்பக்கேட்டும் வாய்ந்து ஏத்தாய்-சிறந்த குணச் செல்வர்கள் சிறப்பாக உரைப்பதைச் சிரவணித்து இருந்தும், உடன்பட்டு (அவ் எம்பெருமானை) ஏத்தித் தொழுதாய் இல்லையே; மெய் அன்பு பூண என்றால் ஈது ஒன்றும் போதாதோ- (பெருகி) மெய்யன்பு பிறக்க எனில், (புனித) இந்த வரலாறு ஒன்றே போதாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) நுதல் கண் - ஞான நேத்திரம். பண் சுமந்த மறை நாடரும் பரன் பதம் சுமந்த முடியவர் மணிவாசகர்; அவர் திருவுளம் புண் சுமக்கும் அளவு செயல் நிகழ்ந்தது. அது கண்டு, விண் சுமந்த சுரந்ச்தி என வைகை பெருகியது. அப்போதும் அவர் அயராதபடி, மண் சுமந்த ஆடலான், அன்பர்களைக் கடைக்கணிக்க, நுதல் கண் சுமந்தான் எனும் அருமையே அருமை. விண்ணப்பக் கலிவெண்பா 379-ஆம் கண்ணியில் இதன் வரலாறுளது; அதை ஆங்கு அறிக.(249-50)

-நீணரகத்

251. தீங்குறுமா பாதகத்தைத் தீர்த்தோர் மறையவனைப்
பாங்கடையச் செய்தஅருட் பண்பதனை

-மீங்குலகர்

252. துங்கமுற வுரைத்தும் சூழ்கின் நிலையன்பு
பொங்கவென்றால் ஈதொன்றும் போதாதோ

(ப-ரை.) நீள் நரக தீங்குறும் மா பாதகத்தைத் தீர்த்து-நீண்ட காலம் நரகங்களை யடைதற்குரிய தீமைகளான மாபாதங்களை மாய்த்து; ஓர் மறையவனை-ஒரு வேதியனை; பாங்கு அடைய செய்த அருள் பண்புதனை-நலமடையப் புரிந்த இறை திருவருட் பண்பை; ஈங்கு உலகர் துங்கம் உற உரைத்தும் -இவ்வுலகர் உள்ளத் தூய்மை உளதாக உரைத்தும்; சூழ்கின்றலை-வலம் வந்து பரனை வணங்கிலை; அன்பு பொங்க என்றால் ஈது ஒன்றும் போதாதோ அன்பு முதிர் எனில், (புனித) அருளாடல் இது ஒன்று போதாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) உத்தம அந்தணரில் உதித்தான். வழியல்லா வழியில் வளர்ந்தான். வேசையர் இல்லில் விருந்துண்டான். ஒரு நாள் தாயை வலிந்தான். தந்தையின் ஆயுளைத் தள்ளினான். செய்த செயல்களைச் சிந்தித்தான். ஊரவர் அறியுமுன் ஓட நினைத்தான். இரவு நேரம். ஈன்ற வளை இழுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். இடைவழியில் ஒரு காடு. கள்ளர்கள் கண்டனர். பிடிக்க நெருங்கினர். முரட்டுத்தனமாக அவர்களை மோதினான். ஆத்திரம் கொண்ட அவர்கள், தகுதியற்ற அவன் தலையைத் தள்ளினர். பாவ பல்லிளித்தது. பலகாலம், பயங்கர நரகங்களில் பதைத்தான். துடித்தான். இழிந்த பிறவி எண்ணில எடுத்தான். அளவிலாத் துன்பங்களை அனுபவித்தான். இறுதியில் பேதை வேடுவனாப் பிறந்தான். வளர்ந்தான். ஒரு நாள் வேட்டம் கருதி, மனம் போன போக்கில் நடந்தான். கடம்ப மரம் நிறைந்த ஒரு காடு. இறைவர் மீனாட்சியொடு இருந்தார். ஒரு பிறப்பில் செய்த பாவத்தை, எத்தனையோ ஜென்மங்களில் அனுபவித்த அவன்பால் இரக்கம் எய்தினார். அருளொடு நோக்கினார். அதனால் முற்பிறவிவேதனைகள்

யாவும், அவன் நினைவில் நிழலிட்டன. அழுது கதறினான். வீழ்ந்து பணிந்தான். விம்மினான். 'என் அடியவர்க்குச் சேவை செய்! கைகொடுக்கும் அப்புண்ணியம், நினைவைக் கரையேற்றும் என்றான் எம்பிரான். அப்படியே செயல்பட்டான். ஆணவம் அகன்றது. மாயை மறைந்தது. கன்மம் கழன்றது. சிவகதி சித்தித்தது. இங்ஙனம் மறையவனைப் பாங்கடையச் செய்த பண்பு இது; புரிகிறதா? எவ்வளவோ காலமாக, இவ் வரலாற்றை அறிவை! உணர்ந்தாயேல், அரஹர என்னும் எண்ணம் உதிக்குமே! நீ கற்றதும் கேட்டதும் அவலமாய்ப் போதல் நன்றோ? என்று அலறியபடி.

-தங்கியஇப்

**253. பாரறியாத் தாயாகிப் பன்றிக் குருளைகட்கு
ஊரறிய நன்முலைப்பால் ஊட்டியதைச்**

-சீரறிவோர்

**254. சொல்லிநின்றார் கேட்டும் துதிக்கின் றிலையன்பு
புல்லன்றால் ஈதொன்றும் போதாதோ**

(ப-ரை.) தங்கிய இப் பார் அறியாத் தாய் ஆகி-நிலைபேறான பருமையுடைய இந் நிலவுலகர், (தம்) அறிவால் காண இயலாத தாய்ப் பன்றியாகி, பன்றி குருளைகட்கு-(பிறந்த போதே அன்னையை இழந்த) பன்றிக் குட்டிகள் பன்னிரண்டற்கு; ஊர் அறிய நல் முலைப்பால் ஊட்டியதை சீர் அறிவோர் சொல்லி நின்றார்-பலரும் காண நல்ல முலைப்பால் உண்பித்த அற்புதத்தைச் சிறந்த ஞானியர் பலர் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்களே; கேட்டும் துதிக்கின்றிலை- (அதைச்) சிரவணித்திருந்தும், (புனித சிவத்தைப்) போற்றிலையே; அன்பு புல்லன்றால் ஈது ஒனும் போதாதோ-அன்புள்ளம் கொள்ள எனில், இவ்வரலாறு ஒன்றே போதாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) பருமையை யுடையது பார்; அல்லது பார்க்கப்படுவது எனும் பொருளில் இப் பெயர், நிலவுலகத்தை நினைப்பித்தது. குருளை-குட்டி. பார் அறியாத தாய்; ஆயினும் ஊர் அறியப் பால் ஊட்டியது அருளாடல். பிறவிப் பிணியைத் தவிர்ப்பது ஆதலின், 'நன் முலைப்பால்' எனப்பெற்றது. சீர் அறிவு-சிறந்த ஞானம்; சொல்பவர்கள் அவர்கள் என்பதால், மற்றவர்கள் வரலாற்று நுட்பத்தை மறந்தவர்கள் என்பது ஆயிற்று. கல்லும் உருகும் கதை இதனை கேட்டிருந்தும், பெருமான்பால் பக்தி பிறக்கவில்லை. உன் வரலாறு பரிதாபத்திற்கு உரியதுதான் என்று படித்தபடி.

“துஞ்சு பன்றித் தோயாக் குருளைகளின் துன்பம் பொறாதன்று-தாயாய் முலைப்பாலும் தந்தனையே” எனும் விண்ணப்பக் கலிவெண்பா உரையில் வரலாறுளது. (253-54)

-நல்லதிருப்

**255. பாத மலர்வருந்தப் பாணன் றனக்காளாய்க்
கோதில்விற கேற்றுவிலை கூறியதை**

-நீதியுளோர்

256. சாற்றிநின்றார் கேட்டுமவன் தாணினையாய் மெய்யன்பிற் போற்றவென்றால் ஈதொன்றும் போதாதோ

(ப-ரை.) நல்ல திருப்பாத மலர்வருந்த பாணன் தனக்கு ஆளாய்-மங்களமான திருவடிகள் (நிலம் பொருந்தி) வருந்த பாணபத்திரர்க்குப் பணியாள் ஆகி; கோதில் விறகு ஏற்று விலை கூறியதை நீதியுளோர் சாற்றி நின்றார்-குற்றம் இல்லாத விறகுகளைச் சிரமேல் ஏற்று (வீதிதொறும்) விலை கூறி நடந்த அருளாடலை, நியதி பிறழா மெய்ஞ்ஞானிகள் பறையறைவார்போல் பகர்ந்துளரே; கேட்டும் அவன் தாள் நினையாய்-சிரவணித்திருந்தும் அப்பரமன் திருவடிகளைச் சிந்தித்தாய் இல்லை; மெய் அன்பில் போற்ற என்றால் ஈது ஒன்றும் போதாதோ-மெய்யன்பில் வழிபட எனில், இவ் அருளாடல் ஒன்றே அமையாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) “பேணித் தொழுமவர் பொன்னுலகாளப் பிறங்கருளால் ஏணிப் படிநெறி இட்டுக்” கொடுத்தலின், ‘நல்ல திருப்பாதம்’ எனப்பெற்றது. நல்ல என்பது-நன்மையென்னும் பண்படி. இரண்டும் பாதங்கட்கு அடை. பதம் தருதலின், திருவடிகள் பதாம் என்றே படிக்கப்பெறும்; அது, மொழி முதல் நீண்டு பாதம் என்றாயது. மறைகளே விறகுக் கட்டு ஆதலின், ‘கோதில் விறகு’ என்று கூறினார். நீதி-நடுநிலை பிறழாமை. அன்பனைக் காக்க ஆளானான். விறகு சமந்தான். விலை கூறி வீதியில் நடந்தான். என்ன அற்புதமான செய்தி இது! உன்னை இந்த அருளாடல் உருக்கவில்லையே! போலி அன்பில் புழுங்குவது நீங்கி, மெய்யன்பு மேவ, இவ்வொரு வரலாறு போதுமே என்றபடி. (255-56)

-போற்றுகின்ற

257. ஆடும் கரியும் அணிலும் குரங்குமன்பு தேடும் சிலம்பியொடு சிற்றெறும்பும்

-நீடுகின்ற

258. பாம்பும் சிவார்ச்சனைதான் பண்ணியதென் றால்பூசை ஓம்புவதற் கியார்தான் உவவாதார்

(ப-ரை.) போற்றுகின்ற ஆடும் கரியும்-(அறிந்தோர்) போற்றுகின்ற ஆடும் யானையும்; குரங்கும்-, அன்பு தேடும் சிலம்பியொடு-, சிற்றெறும்பும்-, நீடுகின்ற பாம்பும் சிவார்ச்சனை தான் பண்ணியது-, என்றால்-என்று (புனித நூற்கள்) புகல் செய்திகள் உள எனில்; பூசை ஓம்புவதற்கு யார்தாம் உவவாதார்-(எம்மாணை) வழிபடற்கு உவகை யுறாதார் யாவரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆடும் கரியும் வழிபட்ட செய்தி, விண்ணப்பக் கலிவெண்பாவில், “பூமீது-நீடாணை சூழும் நிலமன்னர் வாழ்த்துதிரு-ஆடாணை மேவு கருணாகரமே” எனும் 201 ஆம் கண்ணி உரையில் உளது. மற்று, ஆடும் கரி என்பதற்கு-அசைந்து ஆடியபடியே இருக்கும் யானை எனினுமாம். ஆணை வழிபட்ட தலங்கள், திருவாணைக்கா, திருவெண்காடு, மதுரை முதலியன; அணில் குரங்கு முதலிய தலத்தும், வாலியாதியர் வழிபட்டுளர்; சிலம்பி பாம்பு பூசித்தது திருவாணைக்கா,

சீகாளத்தி முதலிய தலங்களில்; விண்ணப்பக் கலிவெண்பா 255 ஆம் கண்ணிகாண்க. எறும்பு பூசித்தது, திருஎறும்பியூர்; “நன்றெறும்பி யூரிலங்கு நன்னெறியே” எனும் விண்ணப்பம் 71 கண்ணியில் வரலாறு காண்க. (257-58)

-சோம்புறநீ

259. வன்பென்ப தெல்லாம் மறுத்தவன்தாள் பூசிக்கும்
அன்பென்ப தியாதோ அறியாயே

(ப-ரை.) சோம்பு உறும் நீ-(தாமச குணத்தால்) சோம்பல் அடைந்துள நீ; வன்பு என்பது எல்லாம் மறுத்து-கடின மனநிலை எனக் கருதப் பெறுவது அனைத்தையும் கடிந்தகற்றி; அவன் தாள் பூசிக்கும் அன்பு என்பது யாதோ அறியாயே-அவன் திருவடிகளை வழிபடும் அன்பு எனப்பெறுவது யாது என்று கூட அறிந்து கொள்ள எண்ணினாய் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சோம்பு-நற்செயலின்றி, வாளா உண்ணல் உறங்கல் எனும் அம்மயம் ஆம்நிலை.. மறுத்தல்-அடியொடு அகற்றல். தாமசம் முதிர்ந்த போது, இராஜச வன்பு எழும்; சாத்விக காலத்தில், உத்தம அன்பு உதிக்கும். (259)

-அன்புடனே

260. செஞ்சடைகொ ணம்பெருமான் சீர்கேட்டிரையருந்தா
தஞ்சடக்கி யோக மமர்ந்துலகின்

-வஞ்சமற

261. நாரையே முத்தியின்ப நாடியதென் றாலமற்றை
யாரையே நாடாதார் என்றுரைப்பேன்

(ப-ரை.) அன்புடனே செம் சடைகொள் நம்பெருமான் சீர்கேட்டு இரை அருந்தாது-சடைமுடி கொண்ட நமது சிவபெருமான் திருவருட் புகழை அன்புடன் சிரவணித்து, (இரக்கம் பெருகிப், பசிவந்த போதும் பொய்கையில் மச்சங்களை) உணவாக அருந்தாமல்; அஞ்ச அடக்கி யோகம் அமர்ந்து-(சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும்) ஐந்தறிவுகளும் (ஐம்பொறிகளின் மேல் அமரா வண்ணம்) அடக்கி, நிலையான யோக உணர்வில் நின்று; உலகின் வஞ்சம் அற-உலக மயக்கம் ஒழிய; நாரையே முத்தி இன்பம் நாடியது என்றால்-(முதன்மை) ஒரு நாரையே பேரின்பம் பெற்றதெனில்; மற்றை யாரையே நாடாதார் என்று உரைப்பேன் - பிற எவரை முத்தியை விரும்பாதவர் என்றுகூறுவேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) “நாரையூர் மேவும் நடு நிலையே” என்பது விண்ணப்பக் கலிவெண்பா 34-ஆம் கண்ணி பார்க்க; மதுரையில் நாரை முத்தி பெற்ற வரலாறு ஒன்றும் உண்டு.

-ஈரமிலாய்

**262. நீயோ சிறிது நினைந்திலைஅவ் இன்பமென்னை
ஏயோநின் தன்மை யிருந்தவிதம்**

(ப-ரை.) ஈரம் இலாய் - (இரக்கம்) அன்பு இல்லா மனமே; அவ் இன்பம் நீயோ சிறிதும் நினைந்திலை-அம் மெய்ம்மைப் பேரின்பத்தை ஒரு சிறிதும் நீயோ உணர்ந்திலையே; நின் தன்மை இருந்த விதம் என்னை ஏயோ-நின் இயல்பு இருந்த வகை என்னை என்று இயம்புவதோ, ()

(வி-ரை.) ஈரம் - குளிர்ந்த பண்பு. நின் தன்மை-நின் சொருபம். என்னையேயோ என்பதில், என்ன ஆச்சர்யம்? இப்படியுமா இருக்கும் செய்தி என்று வியந்தபடி. (262)

-ஓயாத

**263. அன்புடையார் யாரினும்பே ரன்புடையான் நம்பெருமான்
நின்புடையான் நித்தம் நிகழ்த்துகின்றேன்**

(ப-ரை.) ஓயாத அன்புடையார் யாரினும் பேர் அன்புடையான் நம்பெருமான் - இடையறாத அன்பை உடைமையாக உடையவர்கள் யாவரினும் பேரன்பு கொண்டவன் நமது பெருமான்; நின்புடை யான் நித்தம் நிகழ்த்துகின்றேன் - நின் இடத்தில் யான் இதை(க் குறிப்பாக) நாள் தோறும் கூறுகின்றேனே, (உனக்கிது தெரியவில்லையே என்று வருந்தியபடி), (எ-று.)

(வி-ரை.) நின்புடை என்பதில், புடை-இடம்; ஏழனுருபு. (263)

-உன்புடையார்

**264. அன்பவன்மேற் கொண்ட தறியேன் புறச்சமயத்
தின்புடையா ரேனும் இணங்குவரே**

(ப-ரை.) உன்புடை ஓர் அன்பு அவன் மேல் கொண்டது அறியேன் -உன் இடத்தில் ஒரு சிறிது அன்பும் அப்பரன் மேல் உண்டானதை (இதுவரை) அறிந்திலேன்; புறச் சமயத்தின் புடையார் ஏனும் இணங்குவரே-புறச்சமயத்தின் சார்பில் இருப்பவர் எனினும், (நான் கூறிய இத்துணைச் செய்தியைக் கேட்டனரேல், என் சொல்லிற்கு) இணங்கி யிருப்பரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) உனக்கு ஏன் இவ்வுணர்வு எய்தவில்லையோ; வியப்பா யுளதே என்றபடி. (264)

-அன்புடனே

**265. தாவென்றா னல்லருளிந் தாவென்பான் நம்பெருமான்
ஆவன்பால் ஓதி அலுக்கின்றேன்**

(ப-ரை.) அன்புடனே தா என்றால் நம்பெருமான் நல் அருள் இந்தா என்பான் - அன்பொடு அருள் என்று விண்ணப்பித்தால், நமது பெருமான், இந்தா திருவருள் என்று, (வாய்த்த அப்போதே) வழங்குவன்; ஆ உன்பால் ஓதி அலுக்கின்றேன் - ஆஹா! (உண்மை யிதனை) உன் இடத்தில் (இடையறாது) உரைத்துச் சோர்ந்தே போயினன்.

(வி-ரை.) தா எனும் குறிப்பை, விண்ணப்பக் கலிவெண்பா 315ன் உரையில் பார்க்க. அன்பு அடிப்படையில் அமைந்திருந்தவர், தா என்று சொல்லி வாய் மூடுமுன், இந்தா என்னும் எதிரொலி எழும்; அவ்வளவில், தண்ணருள் உன்னைத் தழுவும்; உவந்து அப்படி உதவுபவன் நம்பெருமான் என்று, உரிமை கொண்டாட உரியவர் நாம். ஆஹா! அந்தரங்கமாக உன்னிடத்தில் இதைப் பல காலமாக அறிவித்தேன்; இணங்கிலை; எஞ்சியது அயர்வு தான் என்று ஏங்கியபடி. (265)

-நீவன்பால்

**266. நின்றாய் அலதவனை நேர்ந்துநினை யாய்பித்தர்
என்றாலும் என்சொற் கிணங்குவரே**

(ப-ரை.) நீ வன்பால் நின்றாய் அலது - (எவ்வளவு சொன்னாலும்) நீ கடினத் தன்மை கொண்டிருந்தாய், (அஃது) அல்லாமல்; அவனை நேர்ந்து நினையாய்- அப்பெருமானை உடன்பாட்டு வழியில் உணர்ந்திலை; பித்தர் என்றாலும் என்சொற்கு இணங்குவரே-பித்தரே எனினும் எளிய என்வார்த்தைக்கு இணங்கி வருவரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நேர்தல் - நெகிழ்ந்து இணங்குதல். பித்தர் - பித்தம் தலைக்கேறிப் பிதற்றுபவர்கள். பித்தரும் இணங்குவர்; நீ பிணங்குவது பிழை என்றபடி. (266)

-குன்றாது

**267. பித்தா எனினும் பிறப்பறுப்பான் நம்முடையான்
அத்தோ உனக்கீ தறைகின்றேன்**

(ப-ரை.) குன்றாது பித்தா எனினும் நம் உடையான் பிறப்பறுப்பான் - (கூடிய அன்பு) குன்றாமல், பித்தா என்று (பிரியமுடன்) விளித்தாலும், நம்மை (அடிமையும்) உடைமையுமாக் கொண்ட நம்பன்; (அப்போதே) பிறப்பின்வேரை அறுப்பன்; அத்தோ உனக்கு ஈது அறைகின்றேன் - அந்தோ? உனக்கு இதனை (அந்தரங்கமாக அறிவிக்கின்றேன். (எ-று.)

(வி-ரை.) “ஓத்து ஒவ்வாதன செய்து உழல்வார் ஒரு பித்தர் காணும் பெருமான் அடிகளே” என்பது அப்பர் தேவாரம். “பித்தப் பெருமான் சிவபெருமான்” என்பது திருவருட்பா. “பிச்சன் என்று ஏசுவனே” என்பது திருவாசக நீத்தல் விண்ணப்பம். அன்பர்களைத் தொடர்ந்து ஆளாக்கிக் கொள்ளுதலில் பித்துக் கொண்டார்போல் திரியும் பெருமானை, பித்தா என விளித்தலில் பிழையில்லை. ஆளுடை நம்பிகளின் தேவார ஆரம்பமே அதுதானே! அமலன் அருளொடு செய்யும் ஆடல்கள் எதனிலும் இது அறியப் பெறும். “பித்தா பிறைசூடி” என்பது ஆளுடைய பிள்ளையார் திரு எருக்கத்தம்புலியூர் தேவாரம். அந்தோ என்பது, அத்தோ என

மெலி வலி பெற்றது; இது இரக்கச் சொல்; ஹந்த எனும் வடசொல்லின் விகாரம் எனவும், சிங்கள நாட்டில் இருந்து வந்து வழங்கும் திசைச்சொல் எனவும் கூறுனர் உளர். (267)

-சற்றேனும்

**268. கேள்வியலார் போலதனைக் கேளாய் கெடுகின்றாய்
வேள்வியிலார் கூட்டம் விழைகின்றாய்**

(ப-ரை.) சற்றேனும் கேள்வி இலார்போல் அதனை கேளாய் கெடுகின்றாய் - சிறிதளவும் கேளாத செவிடர்கள் போல், (சொல்லும்) அதனைக் கேளாமல் கெட்டுப் போகின்றாயே; வேள்வி இலார் கூட்டம் விழைகின்றாய் - ஞான யாகம் செய்யாத (விரையமுளர்) கூட்டுறவை விரும்புகின்றனையே, (என்னே பாவம்),(எ-று.)

(வி-ரை.) கேள்வி - தொழிற்பெயர்; கேட்டற்குரிய நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்; ஞானோபதேசம் பெறுதல் எனினுமாம். கெடுதல் - அடியொடு அழிதல். வேள்வி - கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை எனும் ஐவகை ஞானவேள்வி; விரும்பிச் செய்வது எனும் பொருட்டு. மற்று, அமலனை நினைந்து அன்பு கொள்வது, அமரர் விரும்பும் அவிசு அளிப்பது, பிதிரர்கட்குப் பிரீதி செய்வது, காகம் முதலியன அருந்த அருள்வது, உண்ணுமாறு மக்கட்கு உதவுவது எனலும் ஆம்; இவை, பிரம வேள்வி, தேவ வேள்வி, பிதிர் வேள்வி, பூத வேள்வி, மானுட வேள்வி என்பது மரபு. (268)

-வேள்வியென்ற

**269. வேலைவருங் காலொளித்து மேவுகின்றாய் நின்தலைக்கங்
கோலைவருங் காலிங் கொளிப்பாயே**

(ப-ரை.) வேள்வி என்ற வேலை வருங்கால் ஒளித்து மேவுகின்றாய் - வேள்வி என்கிற (புனித) செயல் புரிய (இயற்கையாக) நேரம் இசைந்த பொழுது, (ஒடி உடனே) ஒளிந்து கொள்கிறாய்; அங்கு நின்தலைக்கு ஓலை வருங்கால் இங்கு ஒளிப்பாயே-அதே நேரத்தில் (அருமையான) உன் தலையைக் கொண்டு போக, (இயமன் தூதுவர் அதற்கான) ஓலையைக் கொண்டு வரும்பொழுது கூட இவ்வுலகில் ஒளித்துக் கொள்வாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) வேலை-செயல். ஒளித்து மேவுதல் - ஒவ்வொரு வகையில் ஒவ்வொரு விதமாக ஒளிந்து கொள்ளும் தந்திரத்தில் தேர்ச்சி பெறுதல். வேலைக்கு ஒளிக்கலாம்; தலைக்கு ஓலை வரும்போது தப்பிக்க முடியுமா என்பது, அத்தந்திரோபாயம் செல்லாதே எனும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பணி. "ஓலை கொண்டு நமனுடைய தூதரன்று மடிபிடிய தாக என்று" என்பது திருப்புகழ். தலை எழுத்து ஓலையில் உளது; எழுதியவன் பிரமன்; எழுத வைத்தது விதி. ஓலையில் உள்ள காலம் முடிந்தபின், பற்ற வருபவர் கால தூதர்கள். கண்ணியமான செயல் எனில், பருமை உடல் கொண்டு கரந்து வாழலாம்; நுண்ணுடலைப் பற்றும் பொழுது, பருமை உடல் படுத்துவிடும் என்று எச்சரித்தபடி. "கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுதுவான் வாழ்நாள் மேல் - செல்லா துயிருண்ணு கூற்று" என்பது பொதுமறை. கொல்லாமை-(மனசாட்சியைக்) கொல்லமையையும் குறிக்கும்.

“வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் - அஃதொருவன் வாழ்நாள் வாயடைக்கும் கல்”
என்பதையும் இங்கு எண்ணல் நலம்.

-மாலையுறும்

230. இப்பார் வெறும்பூ இதுநயவேல் என்றுனக்குச்
செப்பா முனம்விரைந்து செல்கின்றாய்

(ப-ரை.) மாலை உறும் இப்பார் வெறும் பூ-மயக்கத்திற்கு இடமான
இந்நிலவுகம், மணம் இலாத வெறும் மலரைப் போன்றது; இது நயவேல் என்று-
இதை விரும்பி (ஏமாந்து) போகாதே என்று; உனக்கு செப்பா முன் விரைந்து
செல்கின்றாய் - உனக்கு உணர்த்த வாய் திறக்குமுன், (குறிப்பறிந்து),
அதிவேகமாக (எனைவிட்டு) அகன்று விடுகின்றாய், (எ-று.)

(வி-ரை.) தத்துவங்கள் மலர்கள்; சிற்சத்திய காலதத்துவமும்,
அம்மலர்களைக் கொண்டு அமைத்த இந்த மாலை இந்த உலகம். இதழ்கள்
ஒவ்வொன்றாக உதிரும் மாலையே அழகி மக்கிவிடும்; அதன் முழு அழிவின்
அனுபவமும், காலக் கண்ணாடியில் காண்பவர் நாம். ஆவலிக்காக அதன்பின்
அயர்வுதான் அனுபவம்; இவ்வளவும் சொல்லு எண்ணுமுன், வேண்டா. இவ்வுபதேசம்
என்று விட்டு விடுகின்றாயே! கேடு கெட்ட மனமே கேள்! என்ற முன்பெல்லாம்,
அக்கண்ணியில் தொனிப்பதை உணர்பொழுதெல்லாம் உடலாடுகின்றதே! வெறும்
பூ-வெறும் சூன்யம் எனினுமாம். (270)

-அப்பாழில்

271. செல்லாதே சைவநெறி செல்லென்றால் என்னுடனும்
சொல்லாது போய்மயக்கம் தோய்கின்றாய்

(ப-ரை.) அப் பாழில் செல்லாதே-(பொல்லாத) அந்தச் சூன்யமான வாழ்வில்
போகாதே; சைவ நெறி செல் என்றால் - சிறந்த சன்மார்க்கத்தில் செல்க எனில்;
என்னுடனும் சொல்லாது போய் மயக்கம் தோய்கின்றாய் - (உன்னொடு பலகாலம்
உறவு பூண்ட) என்னுடனும் (ஒருவார்த்தை) சொல்லாமல் போய், (தொல்லை)
மயக்கத்தில் தோய்கின்றனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பாழ்-(கண் மூடி வழக்கத்தில் கண்டதெல்லாம்) ஒன்றும் இல்லை
எனும் குறிப்பு. சைவம் - சிவசம்பந்தம்; நெறி-வழி; இதுவே சத்தானவழி;
மங்களமான வழி இஃது எனவே, பிற அனைத்தும் அமங்கலம் என்பது
தொனிப்பொருள். மயக்கம்-விபரீத ஞானம். தோய்தல் - மீள முடியாதபடி
அதனிலேயே அழுந்தி விடுதல். (271)

-பொல்லாத

272. அஞ்சருந்தென் றாலமுதின் ஆர்கின்றாய் விட்டிடென்றால்
நஞ்சருந்தென் றாற்போல் நலிகின்றாய்

(ப-ரை.) பொல்லாத அஞ்சு அருந்து என்றால் அமுதின் ஆர்கின்றாய் - பொல்லாதன ஆகிய ஐம்புல விஷயங்களை அனுபவித்திருக்க எனில், (அவைகளை) அமுதத்திற்குச் சமமாக எண்ணி அனுபவிக்கின்றனை; விட்டிடு என்றால் - விட்டு விலகி நில் எனில்; நஞ்சு அருந்து கின்றாற் போல் நலிகின்றாய் - கடுவிடத்தை உண்க என்று கட்டளையிடுவது போல் கருதிக் கலங்கி அயர்கின்றனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) மண்ணின் தோற்றம் நாற்றம்; நீரின் தன்மை சுவை; தீயின் தேர்வு ஒளி; காற்றின் பகுதி ஊறு; விண்ணின் கூறு ஓசை. இந்த ஐந்தும், ஐம்பூதங்களின் அங்கங்கள் ஆகி, ஐம்புலன்கள் எனப் பெற்று, ஐம்பொறிகளின் வழியாக இயங்கி வருகின்றன.

**செவிகளால், விண்ணின் பண்பான ஒலியை உணர்தல்.
கண்களால், நெருப்பின் தன்மையான ஒளியை உணர்தல்.
நாசியால், மண்ணின் இயல்பான மணத்தை முகர்தல்.
வாயால், நீரின் சொருபமான சுவையைச் சுவைத்தல்.
மெய்யால், காற்றின் குணமான ஊற்றை உணர்தல்.**

இப்படி ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஐம்புலன்களை அனுபவித்து, அந்தக்கரண விருத்தியொடு எங்கும் ஆன்மாக்கள் இருக்கின்றன.

நீரில் கரையும் மண்; நெருப்பில் ஒழியும் நீர்; காற்றில் நெருப்பு கரந்துபடுமஹ்; ஆகாயத்தில் காற்று அடங்கும்; மூலப் பிரகிருதியில் ஆகாயம் முடியும்; படைப்பாதி தொழில்கள், ஒடுங்கிய முறைப்படியே உதிக்கும்.

**“நிலம் தீ நீர்வளி விசும்பொடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்”**

என்பது தொல்காப்பியம்.

பொறிபுலன் வழிகளில் வெறியராகி ஆன்மாக்கள் வீழ்ச்சியடையாமல், புலன்வழி இறைநலம் புரிந்து கொண்டவர், என்றும் மீதூர்ந்து இருப்பர்.

**“சுவைமை, இசைமை, தோற்றம், நாற்றம், ஊறு,
அவையும் நீயே அடுபோர் அண்ணால்!
அவையவை கொள்ளும் கருவியும் நீயே
முந்தியாம் கூறிய ஐந்தன் உள்ளும்
ஒன்றனில் போற்றிய விசும்பும் நீயே
இரண்டனில் உணரும் வளியும் நீயே
மூன்றின் உணரும் தீயும் நீயே
நான்கின் உணரும் நீரும் நீயே
ஐந்துடன் முற்றிய நிலனும் நீயே
அதனால், நின்மருக்கின்று மூவேழ் உலகமும்”**

எனப் பரிபாடலில் உள்ளபடி, ஐம்புலன் வழியே அத்தனைக் காண் எனில், புனித அந்நெறி புரிவது இல்லையே.

“அடங்கா ஐம்புலன் அடங்கினர்க்கு அம்ம!
ஒடுங்கா ஐம்புலன் உளத்தினும் உளவே; அவைதாம்,

“செவிப்புலன் அறியா அகத்து ஒலி ஒன்றே
மெய்ப்புலன் அறியாத் தட்பமற்று ஒன்றே
கட்புலன் அறியாக் கதிர்ஒளி ஒன்றே
நாச்சுவை அறியா நறுஞ்சுவை ஒன்றே
மூக்கு உயிர்த்து அறியா முருகுமற்று ஒன்றே
பேரா இன்பம்இப் பெற்றியில் திளைக்கும்
ஆரா இன்பம் ஒன்று ஆர்ந்தனம் யாமே”

எனும் பண்டார மும்மணிக் கோவை படித்தபடி, புறவழிப் போகாப் புலன்கள், உள்முகமாகிப் பெருகிய பேரின்பம் பெறும்; இதை உரைத்தால் மனமே! விஷம் உண் என்பது போல் எண்ணி மெலிகின்றனை; “கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்தொடி கண்ணே உள்” என்று மகிழ்கின்றாய்; எது நலம்? நீயே எண்ணிப் பார் என்றபடி. (272)

-வஞ்சகத்தில்

273. ஓடுகின்றாய் மீளாமல் உன்னிச்சை யின்வழியே
ஆடுகின்றாய் மற்றங் கயர்கின்றாய்

(ப-ரை.) வஞ்சகத்தில் ஓடுகின்றாய் - வஞ்சித்து மயக்கும் வழியில் மிக விரைகின்றனை; மீளாமல் உன் இச்சையின் வழியே ஆடுகின்றாய் - திரும்பி நோக்கும் திறம் இல்லாமல், உன் ஆசையை விரிவாக்கும் வழிகளில் ஆட்டம் போடுகின்றனை; மற்று அங்கு அயர்கின்றாய் - அங்கங்கு (அனுபவமாகத்) தளர்ச்சி அடைகின்றனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆடுதலும் ஓடுதலும், அயர்ச்சிகளைத் தானே அளித்தன; அறிகின்றாய்; மீளும் எண்ணமும் கொண்டிலை. இப்படியுமா இருக்கும் நின் செய்தி என்று ஏங்கியபடி. (273)

-நீடுலகைச்

274. சூழ்கின்றாய் வேறொன்றிற் சுற்றுகின்றாய் மற்றொன்றில்
வீழ்கின்றாய் மேலொன்றின் மீள்கின்றாய்

(ப-ரை.) நீடு உலகை சூழ்கின்றாய் - பேருலகை வலம் வருகின்றாய்; வேறு ஒன்றில் சுற்றுகின்றாய் - வேறு ஒன்றில் இலக்கு வைத்து வட்டம் இடுகின்றாய்; மற்று ஒன்றில் வீழ்கின்றாய் - பிறிதொரு குறியில் விழுகின்றாய்; மேல் ஒன்றில் மீள்கின்றாய் - வேறு ஒரு வழியில் திரும்புகின்றாய், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஒரு மணி நேரத்தில் உலகை வலம் வருதல்; சந்திர மண்டலத்தை வட்டமிடல்; வழிதவறிச் சரிதல்; இன்னொரு வழிகண்டு அதன் வழியில் திரும்புதல் ஆதிக் செய்திகள் அனைத்தும், இன்று விஞ்ஞான உலகத்தில் கண் கூடாக

நிகழ்பவை. சூழ்தல், சுற்றுதல், வீழ்தல், மீளுதல் ஆதியவைகளை மனம் அறியும். அறிந்து பயன் யாது? எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீர் தானே. (274)

-தாழ்வொன்றே

275. ஈகின்றாய் வன்னெறியில் என்னை வலதழிக்கப் போகின்றாய் மீட்டும் புகுகின்றாய்

(ப-ரை.) தாழ்வு ஒன்றே ஈகின்றாய் - தாழ்வான ஒரு சூழ் நிலையையே (எனக்குத்) தருகின்றனை; என்னை வன்னெறியில் வலது அழிக்கப் போகின்றாய் - என்னை (இரக்கம் அற்ற அரக்கப் போக்கில் இழுத்து,) வல்லாண்மை அழிக்கப் போகின்றாய்; மீட்டும் புகுகின்றாய் - (என்ன நினைத்தோ) திரும்பியும் (என்னுள்) புகுகினவற்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாழ வேண்டியவன் தாழ்கின்றேன்; வீறு கூறும் வன்மை வீழ்கிறது. “உறுகயிறு ஊசல் போல மறுகுமாறு” செய்யாதே என்றபடி. (275)

-யோகின்றி

276. ஒன்றைமறக் கின்றாய்மற் றொன்றைநினைக் கின்றாயென் நன்றைமறைக் கின்றாய் நலிகின்றாய்

(ப-ரை.) யோகு இன்றி-யோக நெறியில் ஒன்றுதல் இல்லாமல்; ஒன்றை மறைக்கின்றாய்-, மற்று ஒன்றை நினைக்கின்றாய்-, என் நன்றை மறைக்கின்றாய்-, நலிகின்றாய்- (வரவர இதனால்) மெலிகின்றனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) “ஒன்றுன்னி, ஒன்று செய்து, ஒன்றின் கண் சென்ற மனம்” என்ற நிலை பாவம். யோக நெறிகொள்; உய்யும் வழிகாட்டி உபகரிக்கிறேன் நான்; செய்ந்நன்றி கொல்கின்றாய் நீ; நன்றி மறப்பதன் பயன் நலிவு என்றபடி. ()

-வென்றிபெறும்

277. சேவிற் பரமன்தாள் சேரென்றால் மற்றொருசார் மேவிப் பலவாய் விரிகின்றாய்

(ப-ரை.) வென்றி பெறும் சேவில் பரமன் தாள் சேர் என்றால் - வெற்றி பெறும் விடைமேல் வரும் சிவபிரான் திருவடிகளைச் சேர் எனில்; மற்று ஒரு சார் மேவி-பிறிது ஒரு பக்கமாகப் போய்; பலவாய் விரிகின்றாய் - வீணான நினைவின் உருவங்களாகி விரிகின்றனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) சே-ரிஷபம். ‘சேரிடம் அறிந்து சேர்’ என்பது என் குரல்; அதே நேரத்தில் எதை எதையோ நீ எண்ணி, விரிவான போக்கில் விரையம் ஆகிறாய்; ஒருமையில் உய்தி; பன்மையில் பழுது என்றபடி. (277)

-பாவித்துக்

**278. குன்று முனக்கனந்தம் கோடிதெண்ட னிட்டாலும்
ஒன்றும் இரங்காய் உழல்கின்றாய்**

(ப-ரை.) பாவித்து குன்றும் உனக்கு அனந்தம் கோடி தெண்டன் இட்டாலும் -எதை எதையோ சங்கற்பித்து இளைத்த உனக்கு, நான் அளவிறந்த வணக்கங்கள் செய்தாலும்; ஒன்றும் இரங்காய் உழல்கின்றாய் - ஒரு சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல், அலைமோதித் தவிக்கின்றனையே, ()

(வி-ரை.) எண்ணம் பல; இளைத்ததுதான் கண்ட பலன். இந்நிலையிலும், ஊர் சுற்றி உழலுதல் நீங்கிலை; என்னே சங்கடம் இது என்றபடி. (278)

-நன்றுருகாக்

**279. கல்லென்பேன் உன்னைக் கரணம் கலந்தறியாக்
கல்லென்றாய் என்சொல் கடவாதே**

(ப-ரை.) உன்னை உருகா கல் என்பேன் - உன்னை உருகாத கல் என்று உரைப்பேன்; கரணம் கலந்து அறியாக் கல் என்றால் என்சொல் கடவாதே-(மனம் முதலிய) கரண சம்பந்தம் காணாத கல் எனில், (அது) என் சொற்களைக் கடந்து போகாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) உருகாது இறுகிய கல்லோ நீ என்பேன் நான்; கரண சம்பந்தம் கல்லுக்கு உளதோ என்பாய் நீ; (மனம் நினைக்கும்; மதி மதிக்கும்; சித்தம் சிந்திக்கும்; துள்ளும் அகங்காரம்; இந்நான்கும் அந்தக் கரணம் எனப்பெறும்;) மனமாகிய உனக்கு, தொன்மை தொட்டு அம் மூன்றன் தொடர்புளது; அதனால்தான் நீ உருப்படவில்லை; இட்ட இடத்தில் கல் இருக்குமே என்றபடி. (279)

-புல்லநினை

**280. வல்இரும்பென் பேனந்த வல்லிரும்பேல் கூட்டத்திற்
கொல்லன் குறிப்பைவிட்டுக் கோணாதே**

(ப-ரை.) புல்ல நினை வல் இரும்பு என்பேன் - அற்பமான உன்னை வன்மை இரும்பு என்று கூறுவன்; அந்த வல் இரும்பேல்-வலிய அந்த இரும்பும்; கூட்டத்தில் கொல்லன் குறிப்பை விட்டுக்கூடாதே-கொல்லன் உலைக்களத்தில் (அவனுடைய) இலட்சியத்தை விட்டு, (அதன் போக்கில் போக) அறியாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பிடிப்பான். அடிப்பான். தட்டுவான். வெட்டுவான். நீட்டுவான். மடக்குவான். நெருப்பில் இடுவான். நீரில் தோய்ப்பான். வளைப்பான். வெய்யிலில் வைப்பான். மண்ணில் இடுவான். தூக்கி எறிவான். கொல்லன் இப்படி என்ன செய்தாலும், அவன் மனம் கோணாமல் ஆட்டியபடி எல்லாம் இரும்பு அமையும். நான் உன்னைக் கல் என்றதும் தவறு; இரும்பு என்றதும் பிழைதான் என்றபடி. இரும்பு மனம் எனில், அதைத் தன் இச்சைப்படி திருத்தி அமைக்கும் கொல்லன், பரிபாக ஆன்மா என்க. (280)

-அல்லலெலாம்

281. கூட்டுகின்ற வன்மைக் குரங்கென்பேன் அக்குரங்கேல்
ஆட்டுகின்றோன் சொல்வழிவிட் டாடாதே

(ப-ரை.) அல்லல் எலாம் கூட்டுகின்ற வன்மை குரங்கு என்பேன் - துன்பம் அனைத்தையும் தொகுக்கின்ற வல்லாண்மைக் குரங்கு நீ என்பேன் (ஒரு நேரம்); அக் குரங்கேல் ஆட்டுகின்றோன் சொல்வழி விட்டு ஆடாதே-அந்தக் குரங்கும் (தன்னை) ஆட்டிப் பிழைப்பவன் சொல்லும் வழி தவறி ஆடாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அல்லல்-(அறிவில் இருள் பரப்பும்) பெரும் துன்பம். வன்மை-சேட்டையின் திறம். ஆட்டுவான் வழி ஆடுவது அன்றி, தன் சொந்தப்போக்கில் வானரம் ஆடுவது இல்லை; ஆதலின் குரங்கினும் கேடுகெட்ட உன்னை, குரங்கு என்பதும் குற்றந்தான் என்றபடி. குரங்கு மனம் எனில், அதை ஆட்டிப் படைக்கும் பரிபாக ஆன்மா என்க. ( )

-நீட்டுலகர்

282. ஏசுகின்ற பேயென்பேன் எப்பேயு மஞ்செழுத்தைப்
பேசுகின்றோர் தம்மைப் பிடியாதே

(ப-ரை.) நீட்டு உலகர் ஏசுகின்ற பேய் என்பேன். பேருலகில் உள்ள பெரியோர்கள் இழித்துரைக்கும் பேய் நீ என்று (ஒரு நேரத்தில்) பேசுவேன்; எப்பேயும் அஞ்ச எழுத்தைப் பேசுகின்றோர் தம்மைப் பிடியாதே-எத்தகைய பேய்களும், திரு ஐந்தெழுத்தைப் பயில்பவர்களை ஒருநாளும் பற்றாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பேய் - உருவெளித் தோற்றம் போல் உருத்து வந்து அச்சுறுத்துவது. அவைகள் பலவகை. பரணி நூல்களிலும், எமது சண்முக கவச விரிவுரையிலும் அவைகளின் செய்திகள் நிரம்பி உள. பொல்லா அவைகளின் போக்கறிந்து, நிறைவுடையவர் அவைகளை நிந்திப்பர். பேதையான உன் போக்குணர்ந்து மனமே! உன்னைப் பேய் என்றே நானும் பேசினேன். பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்வாரை, எப்பேயும் பற்ற அஞ்சும். இயல்பாக அத்தெளிவு. அவைகளின் இடத்தில் இருக்கிறது. ஒரு தெளிவும் இல்லா உன்னை, பேய் என்று பேசியதும் பிழைதான் என்றபடி. மனம் பேய் எனில், அதன் சேட்டைகளை அடக்குவது, ஐந்தக்கர ஜபமுள்ள ஆன்மா என்க. (282)

-கூசுகிற்பக்

283. கண்டோரைக் கவ்வும் கடுஞ்சுணங்கன் என்பனது
கொண்டோரைக் கண்டால் குலையாதே

(ப-ரை.) கூசுகிற்ப கண்டோரைக் கவ்வும் கடும் சுணங்கன் என்பன் - (உடலும் உளமும்) கூச்சம் கொள்ள, கண்டவரைக் கடிக்கும் கொடிய நாய் போல்வை நீ என்று நினைவன் ஒரு நேரம்; அது கொண்டோரை கண்டால் குலையாதே-அந்நாய், (தன்னை வளர்ப்பவரையும் அவரது சார்பினருமாக அறிந்து) கொள்ளப் பெற்றவர்களையும் கண்டால் குலைப்பது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அயலவர் உரியவர் என அறியாது, எவரையும் புறக்கணிக்கும் கேடு கெட்ட உனக்கு, நன்றி மறவா நாயை உவமிப்பதுவும் நன்றன்று, சுணங்கும் முகத்தது சுணங்கன்; சுணக்கத்தை அதன் முகம் நோக்கி அறிக. கடுமையை அதன் செயல்நோக்கி உணர்க. மனம் ஒரு நாய் எனில், அதை வளர்த்து ஆக்கியது பக்குவம் எய்திப் பரிவுறும் ஆன்மா. (283)

-அண்டார்க்கும்

**284. பூவில் அடங்காப் புலியென்பேன் எப்புலியும்
ஏவில் வயப்பட்டால் எதிராதே**

(ப-ரை.) பூவில் அண்டார்க்கும் அடங்காப் புலி என்பேன் - உலகர்க்கு அடங்காத வன்மையர்க்கும் அடங்காது (பாயும்) புலி நீ என்று (ஒரு நேரத்தில்) புகல்வேன்; எப் புலியும் ஏவில் வயப்பட்டால் எதிராதே-எந்தப் புலியும், அம்பு பாய்தலில் அகப்பட்டுக் கொண்டபின், எதிர்த்து நிற்க மாட்டாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) புன்மைக் குணத்தது புலி. (புல்-பகுதி.) அஞ்சினர். ஒதுங்கினர் என்றும் அருளிர்க்கம் காட்டாமல், பாய்ந்து அடிக்கப் புலி பயின்றுளது. உனக்குப் புலி உவமை என்று முதலில் உணர்ந்தேன். வேட்டமாடினார். கணைபட்டுப் புலி வீழ்ந்தது எனில், அதன்பின் அதன் வீராவேசம் அடங்கி விடும்; மனமே! நீ பட்ட துன்பம் கொஞ்சம் அல்லவே; அப்படி யிருந்தும் உன் வேகம் அடங்கவில்லையே! பாழும் உன்னைப் புலி என்று சொல்வதும் பழுதுதான் என்றபடி. மனம் ஒரு புலி எனில், வீரன் எய்திய கணையே போல்வது, அதை யடக்கி ஆளும் சாதக ஆன்மா.

-நோவியற்றி

**285. வீறுகின்ற மும்மதமால் வெற்பென்பேன் ஆங்கதாவும்
ஏறுகின்றோன் சொல்வழிவிட் டேறாதே**

(ப-ரை.) நோவு இயற்றி வீறுகின்ற மும்மத மால் வெற்பு என்பேன் - துன்புறுத்தித் திமிர்கொண்டு இயங்குகின்ற மும்மத வெறியுடைய மலைபோன்ற தோற்றமுள யானை நீ என்பேன் (ஒருநேரம்); ஆங்கு அதுவும் - அந்த யானையும்; ஏறுகின்றோன் சொல் வழிபட்டு ஏறாதே-(தன்மேல்) ஏறிச் செலுத்தும் பாகன் குறிப்பிடு வழி தவறிப் போகாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நோ-துன்பம்; ஓரெழுத் தொருமொழி. வீறுதல். பெருமிதம் கொள்ளல். நான்கு கால்களும், துதிக்கையும், கோசமும், வாலும் ஆகிய ஏழுறுப்புந் நிலத்தில் தோய்ந்து, பாலையும் சங்கையும் போன்ற வெண்ணிறமான கால் நகம் உடையதாய், நான்கு கால்கள், துதிக்கை உடம்பு, வால், தந்தம் இரண்டு ஆகிய ஒன்பது உறுப்புக்களாலும் கொல்ல வல்லதாய், ஏழு முழம் உயர்ந்து, ஒன்பது முழம் நீண்டு, பதின்மூன்று முழச் சுற்றளவு உடையதாகி, தீயுமிழும் சிறிய கண்களையும், சிவந்த புள்ளிகளையும் உடையதாய், முன் பக்கம் உயர்ந்து பின் பக்கம் தாழ்ந்திருப்பது யானையின் உயர்ந்த லட்சணம். அந்த அருமையை, 'நோவு இயற்றி வீறுகின்ற மும்மதமால் வெற்பு' என்பதில் பெற வைத்தார். மலையிற் பிறந்தது கிரிசரம்; யாற்றுச் சார்பில் பிறந்தது நதிசரம்; வனத்திற் பிறந்தது வனசரம்

என்று யானைகளின் செய்தி. விரித்தால் பெருகி விளங்கும். மும்மதம் - கன்னம் இரண்டு, குறி ஒன்று ஆக மூன்று இடங்களில் இருந்து பெருகுவன; இனி, கன்னமதம், கபோல மதம், பீஜமதம் எனினுமாம். குரூரமான மதயானை நீ என்கிறேன்; எனினும் அது, காவல் பாகற்குக் கட்டுப்படும்; கட்டு மீறிச் செல்லும் உன்னை, யானை என்பதும் தவறுதான் என்பது கருத்து. மனம் ஒரு மதயானை; அதை யடக்கி ஆளும் பாகன் சுத்தான்மா. (285)

-சீறுகின்ற

286. வென்னடைசேர் மற்றை விலங்கென்பேன் எவ்விலங்கும் மன்னவன்சேர் நாட்டில் வழங்காதே

(ப-ரை.) சீறுகின்ற வெல் நடை சேர் மற்றை விலங்கு என்பேன் -(நின்னை) வெல்கின்ற நடையுடன் சினம் மிகுகின்ற பிற விலங்கு என்று நினைப்பன் (ஒரு நேரம்); எவ்விலங்கும் மன்னவர் சேர் நாட்டில் வழங்காதே-எந்த விலங்குகளும் செங்கோல் மன்னன் நாட்டில் இயங்குவது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) விலங்கு-நாட்டில் விலங்கி யிருப்பது எனும் பொருட்பெயர். “கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டில் கடும்புலி வாழும் காடும் நன்றே” என்பர்; எனவே, பழிபடா மன்னவன் படைத்த நாட்டினில், கடும் புலியாதிய இருத்தற்கு இடமிரா; வன விலங்குகளை வேட்டையாடி, அவைகளின் பெருக்கம் குறைப்பது அரசர்கள் இயல்பு. விலங்கு மனம் எனில், அதை யடக்கும் அரசு ஆத்மா என்றபடி. (286)

-நின்னையினி

287. என்னென்பேன் என்மொழியை ஏற்றனையேல் மாற்றுயர்ந்த பொன்னென்பேன்என்வழியிற்போந்திலையே

(ப-ரை.) நின்னை-, இனி என் என்பேன் - என்ன என்று உரைக்கத் துணிவேன்; என்மொழியை ஏற்றனையேல் - என் உபதேசத்தை ஏற்க உடன்பட்டாயேல்; பொன் என்பேன் -(உன்னை ஆயிரம் மாற்றுத்) தங்கம் என்பன்; என் வழியில், (இதுவரை நீ) உடன்பட்டு வந்தது இல்லையே, (எ-று.) (287)

-கொன்னுறநீ

288. போம்வழியும் பொய்நீ புரிவதுவும் பொய்அதனால் ஆம்விளைவும் பொய்நின் அறிவும்பொய்

(ப-ரை.) கொன் உற நீ போம் வழியும் பொய் - பெருமிதத்துடன் நீ (சுயேச்சையாகப்) போகின்ற வழியும் பொய்; புரிவதும் பொய் - (செய்யும்) செயலும் பொய்; அதனால் அம் விளைவும் பொய்-அச் செயலால் ஆகும் அனுபவமும் பொய்; நின் அறிவும் பொய் - நின் (பொல்லா விஷய) ஞானமும் பொய், (எ-று.)

(வி-ரை.) “கொன்னே பெருமை” என்றார் தொல்காப்பியனார். பொய்-
உள்ளீடு இலாதது. “யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய் என் அன்பம் பொய்”
எனும் திருவாசகத்துடன் இதை ஒப்பிடுக. (288)

-தோம்விளைக்கும்

289. நின்னுடலும் பொய்இங்கு நின்தவமும் பொய்நிலையா
நின்னிலையும் பொய்யன்றி நீயும்பொய்

-என்னிலிவண்

290. ஏதும் உணர்ந்திலையே இம்மாய வாழ்க்கையெனும்
வாதிமிழுத் தென்னை மயக்கினையே

(ப-ரை.) தோம் விளைக்கும் நின் உடலும் பொய். (உளபல) குற்றங்களை
உருவாக்கும் (பொல்லா உன் நுண்) உடலும் பொய்; இங்கு நின் தவமும் பொய் -
இவ்வுலகில் (காமியார்த்தமான புனிதமற்ற) உன் விரத சீலங்களும் பொய்; நிலையா
நின் நிலையும் பொய் - (ஒரு இடத்தும்) நிலைத்திராமல் இயங்கும் நின்
நிலைமையும் பொய்; நீயும் பொய் என்னில் - நீயும் ஒரு பொய்யாகி நிற்கின்றாய்,
என்றால்;

(ப-ரை.) இவண் ஏதும் உணர்ந்திலையே-இவைகளுள் எந்த ஒன்றையும் நீ
உணர்ந்திலை; இம் மாய வாழ்க்கை எனும் வாதில் இழுத்து என்னை
மயக்கினையே-மாயமான இந்த வாழ்க்கை என்கின்ற வாதத்தில் ஈர்த்து என்னை
மயங்க வைத்தனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) தோம் - குற்றம். மாய வாழ்க்கை-அநித்தியமான அனுபவ வாழ்வு.
“காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டி என் கண்ணெதிரே, மாதென்று
சொல்லி வருமாயை”, மண்ணை பொன்னைக் கண்டு மயங்குபடிச் செய்துளது.
(289-290)

-தீதுறுநீ

291. வன்னேர் விடங்காண்நின் வன்பெயரின் முன்பொருகீற்
றென்னே அறியாமல் இட்டழைத்தேன்

(ப-ரை.) தீது உறும் நீ - தீய குணங்களில் திமிதமிடும் நீ; வன் நேர் விடம்
காண்; (உயிரைப் பருகும்) வன்மையுடைய நஞ்சு காண்; நின் வன் பெயரின் முன்பு
ஒரு கீற்று அறியாமல் இட்டு அழைத்தேன் - கொடிய உன் பெயரின் முன் ஒரு
கொம்பு இட்டு, (உன்னை இதுவரை) விளித்தேன்; என்னே-என்ன பாவம் இது,
(எ-று.)

(வி-ரை.) நின் பெயர் நஞ்சு; அதன்முன் ஒரு கொம்பு இட்டதால், நெஞ்சு
என்று ஆயது; ஆரம்பம் முதல் நஞ்சென்றே விளித்திருந்தால் நன்றாயிருக்கும்;
அறியாய உன் கொட்டமும் அடங்கி யிருக்கும்; இது என் பிழைதான் என்றபடி.
என்னே என்பது, வியப்பிடைச் சொல். (291)

-கொன்னேநீ

292. நோவ தொழியா நொறில்காம வெப்பினிடை ஆவ தறியா தமுந்தினையே

(ப-ரை.) கொன்னே நீ நோவது ஒழியா - வீணே நீ துன்புறுதல் நீங்காமல்; நொறில் காம வெப்பின் இடை ஆவது அறியாது அமுந்தினையே-விரைந்து, காம வெப்பத்தின் நடுவில் (விளை பயனை) அறியாமல், (அதனிலேயே) அமுந்தினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கொன் என்பது, இங்கு பயனிலாதபடி எனும் பொருட்டு. நோவது என்பதில், அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. நொறில் - விரைவு. காமக் கனலில் காலாழ்ந்தால், எந்நாளும் துன்பம் இருக்கும் என்பது குறிப்பு. “பெண்டிரும் உண்டியும் இன்பம் என்று உலகில், கொண்டோர் உறுஉம் கொள்ளாத் துன்பம், கண்டன ராகிக் கடவுளர் வரைந்த, காமம் சார்பாக் காதலின் உழந்தாங்கு, ஏமம் சாரா இடும்பை எய்தினர், இன்றே அல்லால் இறந்தோர் பலரால்” எனவரும் சிலப்பதிகாரம் ஊர் காண் காதை இங்கு உணரத் தகும். (292)

பெண்மையிற் காணும் குறைகள் அனைத்தும் ஆண்மையிலும் உண்டு; மடரகமான காமிகளின் அறிவை மட்டம் தட்ட உரைத்தது அன்றி, சிவசத்தியை நினைவுறுத்தம் பெண்மையைக் குறை கூறார் பெரியோர்கள் என்ற உணர்வு இங்கு வேண்டப் பெறும்.

-மேவுமதில்

293. உள்ளெரிய மேலாம் உணர்வும் கருகவுடல் நள்ளெரிய நட்பின் நலம்வெதும்ப

-விள்வதின்றி

294. வாடிப் பிலன்சென்று வான்சென் றொளித்தாலும் தேடிச் சுடுங்கொடிய தீகண்டாய்

(ப-ரை.) மேவும் அதில் உள் எரிய-விளையும் அந்த வெப்பத்தில் உள்ளம் கனல்; மேல் ஆம் உணர்வும் கருக-(அதன்) மேலாய (உள்) உணர்வும் காந்த; உடல் நள் எரிய-உடலின் இடை முழுதும் எரிய; நட்பின் நலம் வெதும்ப-(உனக்கும் எனக்கும் உள்ள) நட்பின் நன்மை வெம்ப; விள்வது இன்றி -(என்றும்) பிரிவது இல்லாமல்; வாடி பிலம் சென்று வான்சென்று ஒளித்தாலும் - வாட்டத்துடன் பாதலத்தில் விண்ணுலகில் (ஓடி எங்கு) ஒளித்தாலும்; தேடி சுடும் கொடிய தீக்கண்டாய் - தேடிவந்து சுடுகின்ற கொடிய தீயாகும் காமம் என்று தெரிந்து கொள்.

(வி-ரை.) உள் - உள்ளம் என்பதன் முதனிலை. எரிதல், கருகல், வெதும்பல் ஆதிய தீயின் குணம். சாதாரண கனல் எனில், ஓடியவர் உய்யலாம்; ஒளிந்தவர் பிழைக்கலாம். காமக் கனல், எங்கு சென்றாலும் விடாது. பாதலத்தில் சென்றாலும்

பற்றும்; சுவர்க்கத்தில் புகுந்தாலும் சுடும் என்றபடி. “நீருள் குளிப்பினும் சுடும், குன்றேறி ஒளிப்பினும் காமம் சுடும்” என்பது நாலடியார். (293-294)

-ஓடியங்கு

295. பேர்ந்தால் அலது பெருங்காமத் தீநின்னைச் சேர்ந்தாரை யுஞ்சுடுசெந் தீகண்டாய்

(ப-ரை.) ஓடி அங்கு பேர்ந்தால் அலது - (காமக் எழும்)அந்த இடம் பெயர்ந்து விரைந்து அகன்றால் அல்லாமல்; பெரும் காமத் தீ நின்னை சேர்ந்தாரையும் சுடும் செந்தீக் கண்டாய் - பெருங்காமக் கனல், (நின்னுடன்) உன்னைச் சேர்ந்தாரையும் சுட்டுப் பொசுக்கும் செங்கனல் என்பதைத் தெரிந்துகொள், (எ-று.)

(வி-ரை.) பேர்தல் - இடம்விட்டு அகலல். (295)

-சார்ந்தாங்கு

296. சந்தீ யெனவருவார் தம்மை சுடுங்காமம் செந்தீயை யுஞ்சுடுமோர் தீக்கண்டாய்

(ப-ரை.) சார்ந்தாங்கு சந்தீ என வருவார் தம்மை சுடும் காமம் - சார்ந்த பொழுது சந்திப்பதாக என்று அலட்சியப் படுத்தி வருபவரையும் சுடுகின்ற காமமானது; செந்தீயையும் சுடும் ஓர் தீக்கண்டாய் - கனல் கடவுளையும் கன்றும் ஓர்தலுக்கு உரிய கனலாகும் தெரிகிறதா, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஒட்டினால் ஒட்டும்; ஒட்டாக்கால் நம்மை ஒட்டிடுமோ என்று அலட்சியமாக இருப்பது ஆகாது; எதிர்ப்பட்டால் போதும்; குப்பென்று பற்றிக் கொளுத்தும்; அக்கினிக் கடவுளும், காமத்தால் பட்ட அவதிகள் பல உள என்றபடி.

-வந்தீங்கு

297. மண்ணிற் றனைக்காணா வண்ணம் நினைத்தாலும் நண்ணித் தலைக்கேறும் நஞ்சங்காண்

(ப-ரை.) ஈங்கு மண்ணில் வந்து தனைக்காணா வண்ணம் நினைத்தாலும் - இந்த உலகில் (தொன்மை) உருவுடைய ஒன்றாக (காமம்) தோன்றாதது என்று (மனத்தால் அலட்சியமாக) எண்ணினாலும் (போதும்); நண்ணித் தலைக்கு ஏறும் நஞ்சம் காண் - (எண்ணிய அப்பொழுதே) உதித்து உச்சிக்கு ஏறும் கொடிய கடுவிடம் (அது) உணர்ந்து நில், ()

(வி-ரை.) தனை-காமத்தை. “உள்ளினும் சுட்டிடும் உணரும் கேள்வியிற் கொள்ளினும் சுட்டிடும்; குறுகி மற்றதைத் தள்ளினும் சுட்டிடும்” என்பது நாலடியார். (297)

-எண்ணற்ற

**298. போருறுமுள் காமப் புதுமயக்கம் நின்னுடைய
பேரறிவைக் கொள்ளைகொளும் பித்தங்காண்**

(ப-ரை.) எண்ணற்ற போர் உறும் உள் காமப் புது மயக்கம் - அளவற்ற போராட்டம் கொண்டு உள் முகமாகும் புதிய காம மயக்கம்; நின்னுடைய பேரறிவைக் கொள்ளை கொளும் பித்தம் காண்-உன்னுடைய பெரும் புத்திசாலித்தனத்தை கொள்ளை யடிக்கின்ற பித்தம் என்று புரிந்துகொள்,

(வி-ரை.) போர் உறும் உள் காமம் - உள்முகமான காமப்போர்; அவ்வப்போது இறுதி வரை பாதித்தலின், 'புது மயக்கம்' என்றார். இதனால், குவிந்த அறிவு யாவும் கொள்ளை போம்; பித்துப் பிடிக்க வைக்கும் இது, ஒரு வேதனை வியாதியே என்றபடி. (298)

-சோரறிவிற்

**299. கள்ளடைக்கும் காமக் கடுமயக்கம் மெய்ந்நெறிக்கோர்
முள்ளடைக்கும் பொல்லா முரண்கண்டாய்**

(ப-ரை.) சோர் அறிவில் கள் அடைக்கும் காமக் கடுமயக்கம் - தளர்வடைந்த அறிவில் (இச்சையாகிய) கள்ளை நிரப்பிவைக்கும் காமம் ஆகிய கடுமை மயக்கமானது; மெய் நெறிக்கு ஓர் முள் அடைக்கும் பொல்லா முரண்கண்டாய் -சன்மார்க்கத்திற் சாராதபடி; முள் வேலியிடும் பொல்லாத முரண்பாடு என்பதைப் புரிந்துகொள், (எ-று.)

(வி-ரை.) மாதுள் உளது மது. இது மெய்ந்நெறிக்கிட்ட முள்வேலி என்றபடி.

“கள்ளினும் கொடியது காமத்தீயதே” (299)

-அள்ளலுற

**300. ஏதமெலாம் தன்னுள் இடுங்காமம் பாதகத்தின்
பேதமெலாம் ஒன்றிப் பிறப்பிடங்காண்**

(ப-ரை.) அள்ளல் உற-நரகடைய; ஏதம் எலாம் தன்னுள் இடும் காமம்-எக்குற்றங்களும் தன்னுள் சேர்ந்து இருப்பதான காமமானது; பாதகத்தின் பேதம் எலாம் ஒன்றிப் பிறப்பிடம் காண் - பலவகையான பாவங்கள் ஒன்று கூடி உதிக்கும் இடம் என்று உணர்ந்து கொள், (எ-று.)

(வி-ரை.) அள்ளல் - சேறு மயமான ஒரு வகை நரகம். ஏதம் - பெரும் பிழைகள். (300)

-ஆதலினால்

**301. வெம்மால் மடந்தையரை மேவவொணா தாங்கவர்கள்
தம்மாசை யின்னும் தவிர்ந்திலையே**

(ப-ரை.) ஆதலினால் வெம்மால் மடந்தையரை மேவ ஒணாது - ஆதலால் பயங்கர மயக்கம் பாலிக்கும் பாலிக்கும் மாதர்களை விரும்புதல் ஆகாது; ஆங்கு அவர்கள் தம் ஆசை இன்னும் தவிர்ந்திலையே-அவர்கள் மேல் வெறிமிகும் ஆசையை இன்னும் நீ விட்டதில்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வெட்டைச் சூடு விளையுமாறு, மேன் மேலும் மயக்கம் விளைவித்தலின், 'வெம்மால்' என்றார். மடந்தையர் - வனப்புப் பருவமும் வாய்ந்த மாதர்; வயதின் எல்லையைக் குறித்த பெயருமாம். மேவுதல் - விரும்புதல். ஆங்கவர் -அம்மாதர்கள். (301)

-இம்மாய

**302. மன்ற அணங்கினர்செவ் வாய்மடவார் பேதையர்கள்
என்றகொடும் சொற்பொருளை யெண்ணிலையே**

(ப-ரை.) இம் மயம் மன்ற-இந்த மயமான மயக்கம் நிரம்ப வெளிப்படையாக; அணங்கினர்-, செவ்வாய் மடவார் பேதையர்கள்-, என்ற கொடும் சொல் பொருளை எண்ணிலையே- எனும் கொடிய (பெயர்ச்) சொற்களையும், (அவைகளின்) பொருளையும் எண்ணித் தெளிவை எய்திலையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மன்ற என்பது -தெளிவை உணர்த்துவதோர் இடைச்சொல்; "மன்ற வென் கிளவி தேற்றம் செய்யும்" என்பது தொல்காப்பியம். அணங்கினர்-தெய்வ மகளிர் என்று பொருள் கொள்வர் காமிகள்; நோயுடம்பினர், நோய்தரு நங்கையர் என்பது இயற்கைப் பொருள். செவ்வாய் மடவார் - சிவந்த வாயுடன் இளம் தோற்றம் காட்டும் கோலத்தர் என்பது, காமிகள் கொள்பொருள்; செவ்வாய் கிரகம் போன்றவர்கள்; அதனுடன் மடமைக் குணமும் நிறைந்தவர்கள் என்பது இயல்பாம் பொருள். பேதையர்-ஐந்து முதல் ஏழு வயதுடைய தோற்றத்தர் என்பர் பிறர்; அறிவிலிகள் என்பது உள்ள பொருள். அச் சொற்கள் போகிற போக்கைப் பார்; அவைகளின் நெகிழும் பொருள்களை இதுவரை நினைத்தலை; இனியாயினும் எண்ணிப்பார் என்றபடி. (302)

-தொன்றுலகில்

**303. பெண்ணென் றுரைப்பின் பிறப்பேழும் ஆம்துயரம்
எண்ணென்ற நல்லோர்சொல் எண்ணிலையே**

(ப-ரை.) தொன்று உலகில் - அநாதி நித்தியமான உலகத்தில்; பெண் என்று உரைப்பில் பிறப்பு ஏழும் ஆம் துயரம் - பெண் என்று பெயரை உச்சரித்த அளவில் ஏழு வகைப் பிறப்பிலும் துன்பம் என்பது தொடர்ந்து வரும்; எண் என்ற நல்லோர் சொல் எண்ணிலையே-எண்ணிப்பார் எனும் நன்மை மயமான உத்தமர்களது சொற்களை (இன்னும் நீ) சிந்தித்து உணர்ந்திலையே, (எ-று.)

-பெண்ணிங்கு

304. ஹ்மாமாத் திரையின் வருத்தனமென் றெண்ணினையந்
நாமர்த்தம் ஆசையென நாடிலையே

(ப-ரை.) பெண் இங்கு மா மாத்திரை வருத்தனம் என்று எண்ணினை-பெண் எனும் பெயர்ச்சொல்லை இங்கே சிறந்த மாத்திரை வருத்தனம் எனும் அணி என்றே எண்ணியிருந்தனை; அந் நாம அர்த்தம் ஆசை என நாடிலையே-அப் பெயர்ப் பொருள் ஆசை என்று ஊன்றிச் சிறிதும் உணர்ந்திலையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பெண் என்பதில் ஒரு மாத்திரை மிகுவித்தால், பேண் என்று ஆகும்; அது தல்லீற்று விகுதி புணரில், பேணுதல் என்று நிற்கும். நாமம் - பெயர். அர்த்தம்-பொருள். பெண் என்பதன் பெயர்ப்பொருள் பேராசை; பேராசையில் விளையும் பெருங்கேடு. தெரிந்துகொள் என்று தெரிவித்தபடி. மாத்திரை வருத்தனம்-மாத்திரை மிகுவித்தல். இதன்படி பெண் எனும் பெயர்க்கே விருப்பம் என்று பொருள்; பேண் என்பது பெண் என்று ஆயது; காத்தல் என்பது அதன்பொருள் என்று கருதினை; ஆய்ந்து நோக்கில் அப்படியல்ல பொருள் என்று அறிவை எனினுமாம். (304)

-ஆமார்த்தம்

305. மந்திரத்தும் பூசை மரபினுமற் றெவ்விதமாம்
தந்திரத்தும் சாயாச் சமூக்கன்றோ

(ப-ரை.) ஆம் ஆர்த்தம் - அந்த ஆசையானது; மந்திரத்தும்-, பூசைமரபினும்-, மற்று எவ்விதமாம் தந்திரத்தும்-, சாயா சமூக்கு அன்றோ- போக்க முடியாத பொல்லாக் குற்றம் அல்லவா, (எ-று.)

(வி-ரை.) காம இச்சை, மந்திரங்களை உருவேற்றினாலும் மாயா; முதன்மை இறை வழிபாட்டினாலும் முடியா; எத்தகைய எதிர்ப்புகளாலும் இளையா; இறவாப் பல குற்றங்களை எழுப்பும். அடபாவமே! எச்சரிக்கையாயிரு என்றபடி. (305)

-மந்திரத்தில்

306. பேய்பிடித்தால் தீர்ந்திடுமிப் பெண்பேய் விடாதேசெந்
நாய்பிடித்தாற் போலுமென்று நாடிலையே

(ப-ரை.) பேய் பிடித்தால் மந்திரத்தில் தீர்ந்திடும்-, இப் பெண் பேய் விடாதே-, செந்நாய் பிடித்தால் போலும் என்று நாடிலையே-செந்நாய் கவ்விப் பிடித்தாற் போல்வது (இது) என்று சிந்தித்திலை, (எ-று.)

(வி-ரை.) “நோய் கொண்டாலும் கொளலாம்-நூறு வயதளவும் பேய் கொண்டாலும் கொளலாம்; பெண் கொள்ளல் ஆகாதே” என்றார் பிறரும். (306)

-ஆய்வினற்றன்

**307. ஏழைமையென் என்பேன் இவர்மயக்கம் வன்னரகின்
தோழைமையென் றந்தோ துணிந்திலையே**

(ப-ரை.) ஆய்வு இல் உன்றன் ஏழைமை என் என்பேன் - (துன்ப விளைவை இன்பமென எண்ணினை;) ஆராய்ந்து அறியும் அறிவு இல்லாத உன்னுடைய அறியாமையை, என் என்று கூறுவன்; இவர் மயக்கம் அந்தோவல் நரகின் தோழைமை என்று துணிந்திலையே-இம் மாதர் மயக்கம், ஐயோ! கொடிய (தொல்லை) நரகங்களின் தோழைமையை விளைவிக்கும் என்று, (இன்று வரை நீ) நிச்சயித்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஏழைமை-மோசமான மௌடிகம். துன்ப நரகிற்கும், மையலுக்கும் தொடர்புண்டு; இன்று மாதரில் தோழைமை; இதன் பயனாக எதிர் நாளில் நரகில் தோழைமை! இதை ஆயா உன் அறிவு இருந்தவாறு என்னே என்று வருந்தியபடி. “காமம் இல்லை யெனில் கடும்கேடு எனும், நாமம் இல்லை நரகமும் இல்லையே” என்ற கம்பரொடு இதை ஒத்திடுக. (307)

-ஊழைமந்த

**308. காரிருளிற் செல்லக் கலங்குகின்றாய் மாதர்குழல்
பேரிருளிற் செல்வதனைப் பேர்த்திலையே**

(ப-ரை.) ஊழ் அமைந்த கார் இருளில் செல்ல கலங்குகின்றாய்-முறைப்படி விளைந்த கரிய இருள் நேரத்தில், (எங்கும்) புறப்படக் கலக்கம் கொள்கின்றனை; மாதர் குழல் பேர் இருளில் செல்வதனை பேர்த்திலையே-மாதர்களின் கூந்தலான பேரிருளினுள் புகுந்து புறப்படுதலில் நினைவைப் பெயர்த்திலையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கார் இருள் -புற இருள்; அது கண்ணை மறைக்கும்;அவ்வளவு தான் அதன் செய்தி. காரிகையர் கூந்தல் பேரிருள், கருத்தில் இருளெழுப்பும்; கூந்தல் கருமையை வருணித்தல், அப்பேரிருளை வர்ணிக்கும் பேதமை தான் என்றபடி. (308)

-பாரிடையோர்

**309. எண்வாள் எனிலஞ்சி ஏகுகின்றாய் ஏந்திழையார்
கண்வாள் அறுப்பக் கனிந்தனையே**

(ப-ரை.) பார் இடையோர் எண் வாள் எனில் அஞ்சி ஏகுகின்றாய்-உலகத்தில் எதிர்ப்பார் ஒருவர் (கரத்தில்) எண்ணத் தக்க வாள் இருக்கிறது என்ற அளவில், அஞ்சிப் பின் வாங்கிப் போகின்றாய்; ஏந்திழையார் கண்வாள் அறுப்ப கனிந்தனையே-அணியிழை மகளிர் கண்ணாகிய வாள் (மனோதிடத்தை) ஈர்தல் செய்ய-(அஞ்சிப் பின் வாங்காமல், உணர்வு) கனிந்து உறவடு கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இடையோர் - இடைப்பட்டு மோதுபவர். எண் - மதிப்பு. ஏந்திழையார்-(பொன் காய்த்த மரம் போல்) பூண்கள் அணிந்த பூவையர். வாள் கண்ணியர் என்பது, வனிதையர்கள் பெயர்களுள் ஒன்று. (309)

-மண்வாழும்

310. ஔராணை யைக்கண்டால் ஓடுகின்றாய் மாதர்முலை
ஈராணை யைக்கண் டிசைந்தனையே

(ப-ரை.) மண் வாழும் ஓர் ஆணையைக் கண்டால் ஓடுகின்றாய் - நிலவுலகில் வாழ்கின்ற ஒரு யானையைக் கண்டால் (அஞ்சி) ஓடுகின்றனை; மாதர் முலை ஈராணையை கண்டு இசைந்தனையே-மாதர்களது தனங்கள் ஆகிய இரு யானைகளைக் கண்டு, (அச்சமே கொள்ளாமல் ஐயோ) ஆவலித்து அணுகுகின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாதரார் குயங்களை, மதயானை எனல் மரபு. இரு குயங்களை இரு யானை என்றார்; மற்று, மங்கையர் மதயானை போல்பவர். குயங்களை இரு தந்தங்கள் என்று குறிப்பிடுவதும் உண்டு.

அஃறிணை யானையின் தந்தங்கள், அப்போதே கொல்லும்; உயர்திணை மாதர் தனங்களாகிய தந்தங்கள், அணு அணுவாக எண்ண வைத்து, ஏங்க வைத்து, அகால மரணத்தை அளிக்கும்; உணர்ந்து ஒதுங்க வேண்டிய நீ, அதற்கு உடன்பட்டாயெனில், உன் மந்தமதியை என்னென்றுரைப்பது என்றபடி. (310)

-சீரான

311. வெற்பென்றால் ஏற விரைந்தறியாய் மாதர்முலை
வெற்பென்றால் ஏற விரைந்தனையே

(ப-ரை.) சீர் ஆன வெற்பு என்றால் விரைந்து ஏற அறியாய் - சிறந்த (செங்குத்தான) மலையெனில், (அதன்மேல்) விரைந்து ஏற முடியாது விழிப்பாய்; மாதர் முலைவெற்பு என்றால் ஏற விரைந்தனையே-மாதர்களது குயங்களாகிய குன்றுகள் எனில், ஏற (ப்பின்வாங்க எண்ணாமல்) விரையும் உணர்வினை ஆயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கோதையர் குயங்களை, குன்றென உவமிப்பது மரபு; உவமைப் பொருளில் உறவுகொள்ப பின்வாங்கி, உபமேயத்தில் உறவு கொளல் முறைதானோ என்று கண்ணீர் பெருக்கிக் கலங்கியபடி. (311)

-பொற்பொன்றும்

312. சிங்கமென்றால் வாடித் தியங்குகின்றாய் மாதரிடைச்
சிங்கமெனிற் காணத் திரும்பினையே

(ப-ரை.) பொற்பு ஒன்றும் சிங்கம் என்றால் வாடி தியங்குகின்றாய் - பொலிவு பொருந்திய சிங்கம் (எதிரே உள்ளது) எனில், (திகைப்படைந்து) தவிக்கின்றாய்; மாதர் இடைச் சிங்கம் எனில் காணத் திரும்பினையே-அழகிய பெண்களின் இடையாகிய சிங்கம் (எதிர் உள்ளது) எனில், (தியங்காமல்) பார்க்கத் திரும்புகின்றாயே . (எ-று.)

(வி-ரை.) மாதர் இடையைச் சிங்க இடை என்று உவமித்தல் மரபு. சிங்கமெனில் அஞ்சம் நீ, உபமேயப் பொருளான இடையெனில் ஆவலித்தல் என்னேயோ? சிங்கம் உடனே கொல்லும்; இடை, அணு அணுவாகக் கொல்லாது கொல்லும் தெரிகிறதா என்றபடி. (312)

-இங்குசிறு

313. பாம்பென்றால் ஓடிப் பதுங்குகின்றாய் மாதரல்குல் பாம்பென்றால் சற்றும் பயந்திலையே

(ப-ரை.) இங்கு சிறு பாம்பு என்றால் ஓடிப் பதுங்குகின்றாய்-, மாதர் அல்குல் பாம்பு என்றால் சற்றும் பயந்திலையே-மாதர்களின் அல்குலாகிய பாம்பு எனில், (அதன் விடவேடம் தலைக்கேறும் என்று) ஒரு சிறிதும் அஞ்சினாய் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அல்குல் பாம்பு-உருவகம். “அரவகல் அகல்குலார்” என்றார் பிறரும்; பாம்பு கோட்பட்டார் உய்ய மருந்துண்டு மந்திரமுண்டு; அல்குல் பாம்பின் இடம் அகப்பட்டார்க்கு, என்றும் உய்யவே வழி இல்லையே; ஈது உனக்குத் தெரியவில்லையே என்று வருந்தியபடி. (313)

-யாம்பண்டைக்

314. கீழ்க்கடலில் ஆடென்றால் கேட்கிலைநீ மாதரல்குல் பாழ்க்கடலிற் கேளாது பாய்ந்தனையே

(ப-ரை.) ஆம் பண்டை கீழ்க் கடலில் ஆடு என்றால் கேட்கிலை-பழையதாம் (நீர்மைக்) கிழக்குக் கடலில் நீராடுக எனில், சிறிதும் (அதற்கு) நீ செவிசாய்த்திலை; மாதர் அல்குல் பாழ் கடலில் கேளாது பாய்ந்தனையே-மாதர்களின் அல்குல் ஆகிய பாழான கடலில் (எம்மைக்) கேளாதே பாய்ந்தாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பண்டையதாம் கீழ்க்கடல் என இயைக்க. ஆடுதல் - மூழ்குதல். அல்குல் பாழ்க்கடல்-உருவகம். “தனக்குன்றில் ஏறி விழுவேன் நின் அல்குல் தடாகத்திலே” என்று புன்மைப் புலமை புலம்பும்; அது மிகமிக மட்டரகம் என்று அறிவித்தபடி. (314)

-கீழ்க்கதுவும்

315. கல்லென்றால் பின்னிடுவாய் காரிகையார் காற்சிலம்பு கல்லென்றால் மேலெழும்பக் கற்றனையே

(ப-ரை.) கீழ் கதுவும் கல் என்றால் பின்னிடுவாய்-(காலின்) கீழ் பொத்துகின்ற கல் எனில், பின் வாங்குவாய்; காரிகையார் கால் சிலம்பு கல் என்றால் மேல் எழும்பக் கற்றனையே-பெண்களின் காலில் உள்ள சிலம்பு கல் என்று சத்தித்தால், (அப்போதே அவர்களைக் காண,) மேல் எழுந்து செல்ல, (கற்பிப்பார் இன்றியே) கற்றிருக்கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கதுவல் - கவ்வித் தைத்தல். கல் என்றால் பின்னிடுவை; சிலம்பு கல் என்னில் முன்னிடுவாய் என்று ஏழை மனத்தை இடித்தபடி. (315)

-அல்அளகம்

316. மையோ கருமென் மணலோஎன் பாய்மாறி
ஐயோ நரைப்ப தறிந்திலையோ

(ப-ரை.) அல் அளகம் - கருங் கூந்தல்; மையோ கருமென் மணலோ என்பாய் - கருமுகிலோ? மென்மைக் கருமணலோ என்று உவமை எழுப்ப அறிவாய்; ஐயோ மாறி நரைப்பது அறிந்திலையோ-(அக் கூந்தல் நிறம்) மாறி நரையாக வெளுப்பதை (நீ) அறிந்ததே இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) அல் - இருள். அளகம் -தலைமயிர். மை-கார்மேகம். நரைத்தல்-வெளுத்தல். (316)

-பொய்ஒதி

317. ஒண்பிறையே ஒண்ணுதலென் றுன்னுகின்றாய் உள்ளெலும்பாம்
வெண்பிறையன் றேஅதனை விண்டிலையே

(ப-ரை.) ஒள் நுதல் ஒள்பிறையே என்று பொய் ஒதி உன்னுகின்றாய் - அழகிய நெற்றி, ஒளியுடைய (எட்டாம்) பிறையே என்று (தேற்றம்படப்) பொய் கூறி, (அதனுடன் அமையாமல், ஊன்றி அதனை உணர்கின்றாய்; உள் எலும்பாம் வெண்பிறை அன்றே அதனை விண்டிலையே-(நீ உவமித்த) வெண்பிறை, உள் எலும்பு அன்றி (வேறு இல்லை;) அதை நீ கூற வாய்திறத்தல் இல்லையே, (எ-று.) (317)

-கண்புருவம்

318. வில்என்றாய் வெண்மயிராய் மேவி உதிர்ந்திடுங்கால்
சொல்லென்றால் சொல்லத் துணியாயே

(ப-ரை.) கண் புருவம் வில் என்றாய் - கண் (மேல் உள்ள) புருவம் காமன் கை) வில் என உவமை கூறுவை; வெண் மயிராய் மேவி உதிர்ந்திடுங்கால் - (அப்புருவக் கருமயிர்,) வெண்மயிராகி நரைத்து உதிர்பொழுது; சொல் என்றால் சொல்லத் துணியாயே-(அது வில் தானா இப்பொழுது) சொல் எனில், சொல்லத் துணிவாயோ, (எ-று.)

-வல்அம்பிற்

319. கட்குவளை யென்றாய்க் கண்ணீர் உலர்ந்துமிக
உட்குழியும் போதில் உரைப்பாயே

(ப-ரை.) வல் அம்பில் கண்குவளை என்றாய் - வலிய கணை போன்ற கண்கள் குவளை மலர் என உவமித்தாய்; கண்ணீர் உலர்ந்து மிக உள் குழியும்

போதில் உரைப்பாயே-(அக்) கண்ணீர் வற்றி உள் குழிந்து போம்பொழுது,
(அங்ஙனமே) உரைப்பாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) அம்பும் அல்ல, குவளையும் அல்ல அவை; உன் கண் மயக்கமே
அப்படி எல்லாம் உரைக்க வைத்தது என்றபடி. (319)

-கட்குலவு

**320. மெய்க்குமிழே நாசியென வெஃகிணையால் வெண்மலத்தால்
உய்க்குமிழும் சீந்தல் உள்தேயோ**

(ப-ரை.) மெய்க்கண் குலவு நாசி குமிழே என வெஃகிணையால் - உடலில்
உறவுள மூக்கு, குமிழமலரே என்று விரும்பி விளம்புவை; உய்க்குமிழும் வெண்
மலத்தால் சீந்தல் உள்தேயோ-வாமும் (அக்) குமிழமலரும், வெண்மலச் சளி
ஒழுகிச் சீந்தும் செயலும் உள்தேயோ, (எ-று.)

-எய்த்தலிலா

**321. வள்ளையென்றாய் வார்காது வள்ளைதனக் குள்புழையோ
ள்ளுநரம் பின்புனைவும் உண்டேயோ**

(ப-ரை.) வார் காது எய்த்தல் இலா வள்ளை என்றாய் - நீண்ட செவிகளை,
அயர்வு அறியாத வள்ளைத் தண்டு என்று உவமிப்பை; வள்ளை தனக்கு உள்
புழையோடு உள்ளும் நரம்பின் புனைவும் உண்டேயோ - (அங்ஙனமேல்),
அவ்வள்ளைக்கு உள் துவாரத்துடன், உள் நரம்பின் அமைப்பும் உள்தேயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) எய்த்தல்-சோர்தல். வார்-நெடுமை. புழை-துளை. புனைவு-கோலம்.
(321)

-வெள்ளைநகை

**322. முல்லையென்றாய் முல்லை முறித்தொருகோல் கொண்டுநிதம்
ஒல்லை அழுக்கெடுப்ப துண்டேயோ**

(ப-ரை.) வெள்ளை நகை முல்லை என்றாய் -(அப்பெண்களின்)
வெண்பற்களை முல்லை அரும்பிற்குச் சமம் என்பை; முல்லை-அம்முல்லையை;
முறித்து ஒரு கோல் கொண்டு-ஒரு குச்சியை (ஒடித்து கையில்) பிடித்து; ஒல்லை
அழுக்கு எடுப்பது உண்டேயோ-உடனுக்குடன் அழுக்கெடுத்து (தூய்மை புரிதல்)
உள்தேயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) குச்சி கொண்டு பற்களைக் குத்தி அழுக்கு எடுப்பது உண்டு;
பற்களை முல்லையெனில், அதுபோல் முல்லையைக் குச்சியால் அழுக்கு அகற்றுதல்
இல்லையே என்றபடி. (322)

-நல்லதொரு

**323. கொவ்வையென இதழைக் கொள்கின்றாய் மேல்குழம்பும்
செவ்வை யிரத்தமெனத் தேர்ந்திலையே**

(ப-ரை.) இதழை நல்லது ஒரு கொவ்வை என கொள்கின்றாய் - உதடுகளை, அழகிய ஒரு கொவ்வைப் பழம் என (கருதிக்) கொள்கின்றனை; மேல்குழம்பும் செவ்வை இரத்தம் என தேர்ந்திலை-(அந்த அதரத்தின்) மேல் குழம்பிய சிவந்த இரத்தம் (அந்நிறம்) என ஆய்ந்து உணர்ந்திலை, (எ-று.) (323)

-செவ்வியகண்

**324. ணாடி யெனக்கவுட்கே ஆசைவைத்தாய்மேல்செழுந்தோல்
வாடியக்கால் என்னுரைக்க மாட்டுவையே**

(ப-ரை.) கவுட்கே செவ்விய கண்ணாடி என ஆசை வைத்தாய் - (அவர்தம்) கன்னங்களை அழகிய கண்ணாடி என்று கருதி, (அவைகளை) அவாவி நின்றாய்; மேல் செழும் தோல் வாடியக்கால் என் உரைக்க மாட்டுவையே-மேல் (பூரித்த) செழுந்தோல் வாடிவற்றிய காலத்தில் (அவைகளை) என் என்று கூறுவையோ, (எ-று.) (324)

-கூடியதோர்

**325. அந்த மதிமுகமென் றாடுகின்றாய் ஏழ்துளைகள்
எந்தமதிக் குண்டதனை யெண்ணிலையே**

(ப-ரை.) கூடியது ஓர் அந்த மதிமுகம் என்று ஆடுகின்றாய் - ஒப்பற்ற தன்மை உருவானது, அந்த பூர்ண சந்திர பிம்பமான திருமுகம் என்று கூறிக் கூத்தடிக்கின்றாய்; எந்த மதிக்கு ஏழ் துளைகள் உண்டு அதனை எண்ணிலையே-எந்த திங்கட்கு (அம்மாதர் முகத்தில் உள்ளனபோல்) ஏழ் துளைகள் உள என்று சிந்தித்தாயில்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கண் இரண்டு, செவித்துளை யிரண்டு, நாசித் துளையிரண்டு, வாய் ஒன்று என ஏழ்துளைகள் இங்கு எண்ணப்பெற்றன. (325)

-நந்தெனவே

**326. கண்டமட்டும் கூறினையக்கண்டமட்டும் அன்றியுடல்
கொண்டமட்டும் மற்றதன்மெய்க் கூறன்றோ**

(ப-ரை.) கண்டமட்டும் நந்து எனவே கூறினை-(அம்மாதர்) கண்டம் வரைக்கும் வெண் சங்கம் என்றே குறிப்பிடுகின்றாய்; அக் கண்ட மட்டும் அன்றி-, உடல் கொண்ட மட்டும்-, மற்று அதன்மெய் கூறு அன்றோ- அவ்வுடலின் அம்சமானது அல்லவா, (எ-று.)

(வி-ரை.) “கடல்படு பணிலமும் கன்னிப் பூகமும்
மிடற்றினுக்கு உவமையென் றுரைக்கும் மெல்லியோர்
உடற்பட ஒண்ணுமோ, உரகப் பள்ளியான்
இடத்துறை சங்கமொன் றிருக்க எங்களால்”

என்பர் கம்பர்.

(326)

-விண்டவற்றைத்

327. தோளென் றுரைத்துத் துடிக்கின்றாய் அவ்வேய்க்கு
முளொன்று வெள்ளெலும்பின் மூட்டுண்டே

(ப-ரை.) விண்டு அவற்றை தோள் என்று உரைத்து துடிக்கின்றாய் -
தோள்கட்கு மூங்கிலைத் துடிப்பொடு உவமை கூறுகின்றனை; அவ்வேய்க்கு மூள்
ஒன்று வெள் எலும்பின் மூட்டு உண்டே-அம் மூங்கில்கட்கு முதிர்வு பொருந்திய
வெண்ணிற எலும்பின் மூட்டு உளதாமோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) விண்டு - மூங்கிலின் பெயர். வேய் - மூங்கில். மூட்டு - சம்பந்தம்.
(327)

-நாளொன்றும்

328. செங்காந்த ளங்கையெனச் செப்புகின்றாய் மலர்க்குப்
பொங்காப் பலவிரலின் பூட்டுண்டே

(ப-ரை.) நாள் ஒன்றும் செங்காந்தள் அங்கை எனச் செப்புகின்றாய் -
பொழுதில் பூக்கும் செங்காந்தள் பூவைப் போன்றவை, அழகிய சிவந்த கைகள்
என்று புகல்கின்றாய்; அம்மலர்க்கு பொங்கா பல விரலில் பூட்டு உண்டே-அந்த
மலர்க்குப் பொங்கிய பலவிரல்களின் (எண்ணியவாறு மடிக்க நீட்டவுள்) பூட்டுகள்
உளவேயோ,

-மங்காத

329. செவ்விளநீர் கொங்கையெனச் செப்பினைவல் ஊன்தடிப்பிங்
கெவ்விளநீர்க் குண்டதனை யெண்ணிலையே

(ப-ரை.) மங்காத செவ்விள நீர் கொங்கை என செப்பினை-மங்குதல்
இல்லாத செவ்விள நீர் போலும் குயங்கள் என்று கூறினை; ஊன் தடிப்பு செவ்விள
நீர்க்கு உண்டு அதனை எண்ணிலையே-மாமிசப் பொதி சிவந்த (எந்த) இளநீர்க்கு
உளது? இதனை(ச்சிறிதும்) எண்ணினாய் இல்லையே, (எ-று.) (329)

-செவ்வைபெறும்

330. செப்பென் றனைமுலையைச் சீசீ சிலந்தியது
துப்பென் றவர்க்கியாது சொல்லுதியே

(ப-ரை.)செவ்வை பெறும் முலையை செப்பு என்றனை-சிவந்த தனங்களை, செம்பொன் குடம் என்று சிறப்பிப்பை; சீசீ அது சிலந்தி துப்பு என்றவர்க்கு யாது செப்புதியே-சீசீ; அக்குயங்கள் உதிரக்கட்டி;- (அதை ஒரு பொருள் என்று ஏமாறலாமா?) காறி உமிழ் என்று சொல்கிற அறிஞர்கட்கு யாது பதில் கூறுவை, (330)

-வப்பிறுகச்

331. சூழ்ந்தமுலை மொட்டென்றே துள்ளுகின்றாய் கீழ்த்துவண்டு வீழ்ந்தமுலைக் கென்ன விளம்புதியே

(ப-ரை.) வப்பு இறுக சூழ்ந்த முலை மொட்டு என்று துள்ளுகின்றாய் - கச்ச நெருக்கி மொய்த்த கனதனங்களை, (கோங்கின்) அரும்புபோல்வது என்று துடிப்புடன் உரைப்பை; கீழ் துவண்டு வீழ்ந்த முலைக்கு என்ன விளம்புதியே- துவண்டு கீழ் தொங்கிய குயங்கட்கு எதனை உவமையாக இயம்புவை?

(வி-ரை.) இங்குள் முலைநேர் குரும்பை; இவைஆய் குயம்போல் தங்கும் இளநீர்; உவை அன்னவள் தன்னை யின்றாள் கொங்கை நிகரும் மடல்பாளைக் குழுஇது என்றோர் மங்கை நகைப்ப வாள்முகம் காட்டி ஓர் வள்ளல் நின்றான்”

எனவரும் ஓர் காளையின் சொற்களை, கம்பர் தன் காவியத்தில் காட்டுவது உணர்க. (331)

-தாழ்ந்தஅவை

332. மண்கட்டும் பந்தெனவே வாழ்ந்தாய் முதிர்ந்துடையாப் புண்கட்டி என்பவர்வாய்ப் பொத்துவையே

(ப-ரை.) தாழ்ந்த அவை மண் கட்டும் பந்து எனவே வாழ்ந்தாய் - தாழ்ந்த இயல்புடைய அக் கொங்கைகளை, நிலவுலகர் உருவாக்கிய பந்திற்கு ஒப்பு என்றே மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனை; முதிர்ந்து உடையாப் புண் கட்டி என்பவர் வாய் பொத்துவையே-(அவைகள்) பழுத்து உடையாத புண்ணான கட்டிகள் என்று புகல்பவர் வாயை நின்னால் பொத்த முடியுமோ, (எ-று.) (332)

-திண்கட்டும்

333. அந்நீர்க் குரும்பை அவையென்றாய் மேலெழும்பும் செந்நீர்ப் புடைப்பென்பார் தேர்ந்திலையே

(ப-ரை.) திண் கட்டும் அந்நீர் குரும்பை அவை என்றாய் - வன்மை குவிந்த அழகிய நீர்மை (தெங்கின்) குரும்பை போல்வன அத்தனங்கள் என்று அறைவை; மேல் எழும்பும் செந்நீர் புடைப்பு என்பார் தேர்ந்திலையே-(அவைகள்) மார்பின் மேல் தடித்து எழும்பிய குருதிக் குமிழி என்னும் அறிஞர் மொழிகளை (உண்மையோ அன்றோ என்று) ஆய்ந்திலையே, (எ-று.) (333)

-அந்நீரார்

**334. கண்ணீர் தரும்பருவாய்க் கட்டுரைப்பார் சார்பாக
வெண்ணீர் வரல்கண்டும் வெட்கிலையே**

(ப-ரை.) அந்நீரார் கண்ணீர் தரும் பருவாய் கட்டுரைப்பார் - வழுவா நீர்மை வைதிகர்கள், (அக் குயங்களை,) கண் பெற்று நீர் (சிந்தும்) பரு என்று உறுதிப்பட உரைப்பர்; சார்பாக வெண்ணீர் வரல் கண்டும் வெட்கிலையே. (அதற்குச்) சாட்சியாக, வெண்ணிறப்பால் (அதனில்) வருதல் கண்டு வெட்கம் கொண்டாயிலையே, (எ-று.) (334)

-தண்ணீர்மைச்

**335. சாடியென்பாய் நீஅயலோர் தாதுக் கடத்திடுமேன்
முடியென்பார் மற்றவர்வாய் முடுதியோ**

(ப-ரை.) தண்ணீர்மை சாடி என்பாய் நீ - குளிர்ச்சி பொருந்திய கலசங்கள் என்று (குயங்களை) நீ கூறுவை; அயலோர் தாதுக் கடத்து இடும் மேல் முடி என்பார் - (அறிவுள்) மற்றவர், தாதுக்களால் சமைந்த (சாடி) மேல் வைத்த முடி ஒத்தவை என்பர்; மற்று அவர் வாய் முடுதியோ அவர்கள் வாயை உன்னால் முட முடியுமா, (எ-று.)

(வி-ரை.) தாதுக் கடம் - இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய உலோகங்களால் உருவான குடம். (335)

-மேடதனை

**336. ஆலிலையே என்பாய் அடர்குடரோ டருளொடும்
தோலிலையே ஆலிலைக்கென் சொல்லுதியே**

(ப-ரை.) மேடு அதனை ஆல் இலையே என்பாய் - (அம்மங்கையர்) வயிற்றை ஆலிலைக்குச் சமம் என்பை; ஆல் இலைக்கு அடர் குடரொடு ஈருளொடும் தோல் இலையே என் சொல்லுதியே-(அந்த) ஆலிலைக்கு அடர்ந்த குடல்களும், ஈரலும், மேல்தோலும் இல்லையே; (இதற்கு) யாது பதில் கூறுவை, (எ-று.)

(வி-ரை.) மேடு - வயிறு. ஈரல் - ஈருள் என மருவியது. (336)

-நூலிடைதான்

**337. உண்டோ இலையோஎன் றுள்புகழ்வாய் கைதொட்டுக்
கணோர்பூட் டுண்டென்பார் கண்டிலையே**

(ப-ரை.) நூல் இடைதான் உண்டோ இலையோ என்று உள்புகழ்வாய் - (மங்கையர்தம்) நூல் போலும் நுண்ணிய இடை (என்பை; அது) உளதோ இலதோ என்று உள்ளத்தால் பாராட்டுவை; கைதொட்டு கண்டோர் பூட்டு உண்டு என்பார் கண்டிலையே-கையால் தொட்டுக் கண்டவர்கள், (மேற்புறத்தையும்

கீழ்ப்பகுதியையும், பொருத்துகின்ற எலும்பின்) பொருந்துதல் உளதென்பார்; (ஏன்? நீ அதனை) அறியாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) “இழையொன் றிரண்டு வகிர் செய்த நுண்ணிடை” எனவும், “அறந்திகழ் தவமும் அகிலமும் இதனால் அழியும் என்று அயன் படைத்திலேனோ, சிறந்த வேல்விழியை முன்படைத்து அயர்ந்து செங்கரம் சோர்ந்ததோ? திகைத்து மறந்ததோ? கரந்து வைத்ததோ? வனமுலைப் பொறை சுமந்து உருகி இறந்ததோ? உளதோ? இல்லையோ? இனிமேல் எய்துமோ? அறியொணாது இடையே!” என்று, பேதை யறிவால் பிதற்றினர் பலர் உளர் என்றபடி. (337)

-விண்டோங்கும்

**338. ஆழங்கடலென் பாய்மடவா ரல்குலினைச் சிற்சிலர்கள்
பாழங்கிணறென் பாரதனைப் பார்த்திலையே**

(ப-ரை.) மடவார் அல்குலினை விண்டு ஓங்கும் ஆழ் கடல் என்பாய் - அறியாமையுள் மங்கையர் நிதம்பத்தை, எடுப்பான ஆழமான கடல் என்று வாய் திறந்து உவமிப்பை; சிற்சிலர்கள் பாழங்கிணறு என்பார் அதனைப் பார்த்திலையே- சில சில அறிஞர்கள் பாழங்கிணறு அது என்பர்; அம்மொழிகளை சிந்தித்துப் பார்த்தாய் இல்லையே, (எ-று.) (338)

-தாழங்கொடிஞ்சித்

**339. தேராழி யென்பாயச் சீக்குழியை அன்றுசிறு
நீராழி யென்பவர்க்கென் நேருதியே**

(ப-ரை.) சீ குழியை தாழங்கொடிஞ்சி தேர் ஆழி என்பாய் - சீழ் வடியும் குழியான நிதம்பத்தை, தாழ்ந்த சிகரமுள் தேரின் சக்கரம் போல்வது என்று தெரிவிப்பை; அன்று - அப்படி அல்ல; சிறுநீர் ஆழி என்பவர்க்கு என் நேருதியே- சிறுநீர்க் குட்டை என்று எள்ளுநர்க்கு என்ன விடை கூறுவை, (எ-று.)

(வி-ரை.) கொடிஞ்சி-தேரில் உள்ள மொட்டு எனும் உறுப்பு. (339)

-ஆராப்புன்

**340. நீர்வழியை ஆசை நிலையென்றாய் வன்மலந்தான்
சோர்வழியை என்னென்று சொல்லுதியே**

(ப-ரை.) ஆரா புன்னீர் வழியை ஆசை நிலை என்றாய் - இடையறாமல் (சிறு நீர், சுரோணிதம், செந்நீர் ஆதிய) அற்ப நாற்றமான நீர்கள் கசிகிற வழியை என் ஆசை நிலையிடம் என்பை; வன் மலந்தான் சோர் வழியை என் என்று சொல்லுதியே-துர்நாற்ற மலம் வெளிப்படும் (குதம் என்னும்) வழியை யாது உவமை யிட்டுக் கூறுவை, (எ-று.) (340)

-சார்முடைதான்

**341. ஆறாச் சிலைநீர்கான் ஆறாய் ஒழுக்கிடவும்
வீறாப்புண் என்று விடுத்திலையே**

(ப-ரை.) சார் முடைதான் ஆறா சிலை நீர் கான் ஆறாய் ஒழுக்கிடவும் - (மாம்ச) நாற்றம் அடங்காத, கசிகின்ற, சிலைக்கும் நீர் காட்டாறு போல் ஒழுகவும்; வீறாப் புண் என்று விடுத்திலையே-வெறுக்கத் தக்க புண் (இது என்று) ஆசையை நீ விட்டது இல்லையே, (எ-று.) (341)

-ஊறாக்கி

**342. மூலை யெறும்புடன் ஈ மொய்ப்பதஞ்சி மற்றதன்மேல்
சீலையிடக் கண்டும் தெரிந்திலையே**

(ப-ரை.) ஊறு ஆக்கி மூலை எறும்புடன் ஈ மொய்ப்பது அஞ்சி - (இல்லத்தின் ஏதோ ஒரு) மூலையில் குடியிருக்கும் எறும்புகளுடன் ஈக்களும், மொய்த்து இரணம் ஆக்கும் என்று பயந்து; மற்று அதன்மேல் சீலை இடக் கண்டும் தெரிந்திலையே-(இடத்தை மறைக்க) அதன்மேல் சீலை உடுத்தலைக் கண்டிருந்தும், (இதுவே உண்மை என்று) நீ தெரிந்து கொண்டது இல்லையே, (எ-று.) (342)

-மேலையுறு

**343. மேநரகம் என்றால் விதிர்ப்புறுநீ மாதரல்குல்
கோநரகம் என்றால் குலைந்திலையே**

(ப-ரை.) மேலை உறுமே நரகம் என்றால் விதிர்ப்பு உறும் நீ-மறுமையில் (துன்ப) நரகம் தோன்றுமே என்று (எவரேனும்) தெரிவித்தால், (கேட்டு உடலாடக் குடலாட) நடுங்குகின்ற நீ; மாதர் அல்குல் கோ நரகம் என்றால் குலைந்திலையே-மங்கையரது அல்குலாகிய பெருநரகம் எனில் நிலைகுலைந்து நின்றது இல்லையே, (எ-று.) (343)

-ஊனமிதைக்

**344. கண்டால் நமதாசைக் கைவிடுவார் என்றதனைத்
தண்டா தொளித்திடவும் சார்ந்தனையே**

(ப-ரை.) ஊனம் இதை கண்டால் நமது ஆசை கைவிடுவார் என்று-இந்த கேவல (அல்குல்) செய்தியை அறிந்தால், (ஆடவர்) நம்மேல் உள்ள ஆசையை அறவே விட்டு விடுவர் என்ற தீர்க்க ஆலோசனையுடன்; அதனை தண்டாது ஒளித்திடவும் சார்ந்தனையே-அதைத் தாமதியாமல் மறைத்துக்கொண்டு இருப்பதை யறிந்திருந்தும், (அந்த இடத்திற்கு) அணுகக் ஆகின்றனையே, (எ-று.)

-அண்டாது

**355. போதவிடா யாகிப் புலம்புகின்றாய் மற்றதன்பால்
மாதவிடாய் உண்டால் மதித்திலையே**

(ப-ரை.) போத விடாய் ஆகி அண்டாது -சிவ போத தாகமாகி (அவ்வழியில்) சேராமல்; புலம்புகின்றாய் - (போகம் எண்ணிப்) புலம்புகின்றனை; மற்று அதன்பால் மாதவிடாய் உண்டால் மதித்திலையே-அந்த நிதம்பத்தில் (ஒழுகும்) மாத விடாய் உண்டு; (அதை) மதிக்கொண்டு நீ மதித்து உணர்ந்தது இல்லையே, (எ-று.) (345)

-மாதரவர்

346. தங்குறங்கை மெல்அரம்பைத் தண்டென்றாய் தண்டுன்றி வெங்குரங்கின் மேவுங்கால் விள்ளுதியே

(ப-ரை.) மாதர் அவர் தம் குறங்கை மெல் அரம்பை தண்டு என்றாய் - தோகையர்களுடைய தொடையை, மிருதுவான வாழைத்தண்டு போன்றது என்கிறாய்; தண்டு ஊன்றி வெம் குறங்கின் மேவுங்கால் விள்ளுதியே-தடி பிடித்து (பூமியில்) ஊன்றி, வெவ்விய தொடைவரை குனிந்து நடக்கும் (அவர்க்கு வயோதிக) காலம் வரும்போது (அங்ஙனம்) உவமையால் போற்றுவையோ, (எ-று.) (346)

-நன்கிலவாய்

347. ஏய்ந்தமுழந் தாளவரால் என்றாய் புலால்சிறிதே வாய்ந்துவரால் தோற்கும் மதித்திலையே

(ப-ரை.) நன்கு இலவாய் ஏய்ந்த முழந்தாளை வரால் என்றாய் - நலம் இலதாக அமைந்த முழங்கால்களை வரால் மீன் போல்வது என்று (உவமை கூற) வாய் திறந்தனை; புலால் சிறிதே வாய்ந்து வரால் தோற்கும் மதித்திலையே-அவ்வரால் மீன், (தன்னில்) புலால் சிறிதே பொருந்தித் தோல்வி யடையும்; (இதைச் சிறிதும் நீ) எண்ணிலையே.

-சேந்தஅடி

348. தண்தா மரையென்றாய் தன்மை விளர்ப்படைந்தால் வெண்தா மரையென்று மேவுதியோ

(ப-ரை.) சேந்த அடி தண் தாமரை என்றாய் - (அவர்களது) சிவந்த பாதங்களை, குளிர்ந்த தாமரை என்று கூறுகின்றாய்; விளர்ப்பு அடைந்தால் வெண்தாமரை என்று மேவுதியோ-(வளமான குருதி வற்றி, அப்பாதங்கள்) வெளுப்பு அடைந்த காலத்தில், வெண் தாமரைகள் என்று புகழ்ந்து விரும்பிப் போற்றுவையோ, (எ-று.) (348)

-வண்டாரா

349. மேனாட்டும் சண்பகமே மேனியென்றாய் தீயிடுங்கால் தீநாற்றம் சண்பகத்தில் தேர்ந்தனையே

(ப-ரை.) மேனி வண்டு ஆரா மேல் நாட்டும் சண்பகமே என்றாய் - (மாதர்கள்) மேனியானது, வண்டுகள் வாய் வைக்காத சண்பக மலர்போல் மணப்பது என்கிறாய்; தீ இடுங்கால் தீ நாற்றம் சண்பகத்தில் தேர்ந்தனையோ - (அவர்கள்

மேனியை இறுதி நாளில்) தீயில் (இட்டுப் பொசுக்கும் போது) வீசும் துர்நாற்றம் (அரிய) சண்பகத்தில் அறிந்துளையோ, (எ-று.) (349)

-வானாட்டு

**350. மின்தேர் வடிவென்றாய் மேனீ யுரைத்தவுள்
தொன்றே ஒருபுடையாய் ஒத்ததுகாண்**

(ப-ரை.) வான் நாட்டும் மின் தேர் வடிவு என்றாய் - (அவர்கள்) வடிவம் விண்ணில் எழும் மின்போல் ஒளிர்வது என்றனை; மேல் நீ உள் உரைத்தது ஒன்றே ஒருபுடை ஆய் ஒத்தது காண் -இதுகாறும் நீ உள்கி உரைத்தவற்றுள் (இஃது) ஒன்றே (தோன்றி மறைதல் உண்மையின்) ஒருசார் ஒத்த உவமை ஆயது, (எ-று.) (350)

-ஒன்றாச்சொல்

**351. வேள்வா கனமென்றாய் வெய்யநமன் விட்டிடுந்தூ
தாள்வா கனமென்றால் ஆகாதோ**

(ப-ரை.) ஒன்றா சொல் வேள் வாகனம் என்றாய் - (சிந்தையொடு) ஒட்டாத (அவர்களது) சொற்களை, காமன் ஊர்தியான கிளிமொழி என்று கிளந்தனை; வெய்ய நமன் விட்டிடும் தூதாள் வாகனம் என்றால் ஆகாதோ-(அக்குரலை,) பயங்கர இயமன் விட்ட தூதர்கள் ஊர்தியான எருமை மொழி என்றால் பொருந்தாதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) வேள் எனும் பகுதிக்கு விரும்புதல் எனும் பொருள் ஆதலின், யாவராலும் விரும்பிப் பெறும் மன்மதனுக்கு காரணப் பெயர். வேள் வாகனம் என்பது முருகனது மயிலைக் குறிக்கு மாயினும், 'ஒன்றாச் சொல்' என்பது கொண்டு கிளி மொழியார் எனும் பொருண்மைத்தாய் நின்றது. (351)

-வேளானோன்

**352. காகளமாய் இன்குரலைக் கட்டுரைத்தாய் காலனென்போன்
காகளமென் பார்க்கென் கழறுதியே**

(ப-ரை.) வேள் ஆனோன் காகளமாய் இன்குரலை கட்டுரைத் தாய் - காமனது (வெற்றிச் சின்னம் எனும்) ஊது தாரையான குயில் போல்வது என (கோதையர்) இனிய குரலைக் குறித்தனை. காலன் என்போன் காகளம் என்பார்க்கு என் கழறுதியே-இயமனுடைய ஊது தாரையே (அவர்கள் குரல்) என்று கூறும் அனுபவிகட்கு யாது பதில் அறிவிப்பை, (எ-று.) (352)

-நாகளவும்

**353. சாயமயில் என்றே தருக்குகின்றாய் சார்பிரம
சாயயஃதென்பார்க்கென் சாற்றுதியே**

(ப-ரை.) நாகு அளவும் சாயை மயில் என்றே தருக்குகின்றாய் - இளமை தழுவிய (அவர்கள்) சாயை மயிலுக்கு இணை என்று இறுமாந்து உரைப்பை; அஃது அன்று சார்பிரம சாயை என்பார்க்கு என் சாற்றுதியே-அது (மயில் சாயல்) அல்ல; பிரமத்தியின் சாயல் என்று பேசுவார்க்கு என்ன பதில் பேசுதியோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) அந்தண்மையர் ஒருவரை அழிக்க, அந்தப் பாவநிழல், இறந்தார் உருவில் எதிர்ப்பட்டுக் கிட்டி வரும்; ஒட்டி உறவாடும்; கட்டிப் புரண்டு கழுத்தறுக்கும்; பிடித்தது பிரமசாயை என்று கண்டு அலறுவர் மேலோர். அத்தகு பிரமத்தியே பெண் என்றபடி. (353)

-சேயமலர்

**354. அன்னநடை என்பாய் அஃதன் றருந்துகின்ற
அன்னநடை என்பார்க்கென் ஆற்றுதியே**

(ப-ரை.) சேய மலர் அன்ன நடை என்பாய் -செந்தாமரையில் தங்கும் அன்ன நடை யாகும் (மாதர் நடை) என்பை; அஃது அன்று அது சரி அல்ல; அருந்துகின்ற அன்ன நடை என்பார்க்கு என் ஆற்றுதியே-(அவர்கள்)புசிக்கின்ற அன்னத்தால் ஆகும் நடை என்று கூறுபவர்க்கு யாது விடை கூறுவை?(எ-று.)

(வி-ரை.) சோறு இல்லையேல் நடை சோர்ந்துவிடும் ஆதலின், அவர் நடை அன்ன நடை என்று இழித்துரையாடியபடி. (354)

-அன்னவரை

**355. ஓரோ வியமென்பாய் ஓவியமேல் ஆங்கெழுபத்
தீரா யிரநாடி யாண்டுடைத்தே**

(ப-ரை.) அன்னவரை ஓர் ஓவியம் என்பாய் - அம்மங்கையரை, சித்திரப் பாவைக்கு உவமை கூறுவை; ஓவிய மேல் ஆங்கு எழுபத்தீராயிரம் நாடி யாண்டு உடைத்தே-சித்திரப்பாவை என்று கொண்டால், அந்த ஓவியத்தில் எழுபத்தீராயிரம் நாடி எங்குளது? (எ-று.)

(வி-ரை.) உன் உவமை எல்லாம், வெறும் கற்பனையன்றி உண்மையில்லையே என்றபடி. (355)

-பாரார்ந்த

**356. முன்னுமலர்க் கொம்பென்பாய் மூன்றொடரைக்கோடிஎனத்
துன்னும் உரோமத் துவாரம் உண்டே**

(ப-ரை.) பார் ஆர்ந்த முன்னுமலர்க் கொம்பு என்பாய் - பூவுலகர் நிறைவுடன் நினைக்கும் பூங்கொடி போல்பவர் (பூவையர்) என்பை; மூன்றொடு அரைக் கோடி என துன்னும் உரோமத் துவாரம் உண்டே-(அப்பூங் கொடியில்) மூன்றரைக் கோடி துவாரம் உளதா, (யோசித்துப்பார்) (எ-று.)

-இன்னமுதால்

357. செய்தவடிவென்பாயச் செய்கைமெய்யேல் நீயவர்கள்
வைதிடினும் மற்றதனை வையாயே

(ப-ரை.) இன் அமுதால் செய்த வடிவு என்பாய் - (அவர்) வடிவம் இனிய அமுதால் செய்யப் பெற்றது என்பை; அச் செய்கை மெய்யேல் -அச்செயல் மெய்யாயின்; நீ அவர்கள் வைதிடினும் மற்றதனை வையாயே-அவர்கள் உன்னை நிந்தித்தாலும்; நீ அவர்கள் வடிவை இகழமாட்டாயே, (எ-று.) (357)

-பொய்தவிராய்

358. ஒள்இழையார் தம்முருஓர் உண்கரும்பென் றாய்சிறிது
கிள்ளியெடுத் தால்இரத்தம் கீழ்வருமே

(ப-ரை.) பொய் தவிராய் - பொய்யை விடாத (புன்மை) மனமே; ஒள் இழையார்தம் உரு ஓர் உண் கரும்பு என்றாய் - பளபளத்த அணிகலன் தரித்த பாவையர்களுடைய உருவம், கருதத் தக்க சுவைக்கும் கரும்பு போன்றது என்றனை; சிறிது கிள்ளி எடுத்தால் இரத்தம் கீழ் வருமே-(அக்கரும்பைச்) சிறிது கிள்ளி எடுத்தால் இரத்தம் கீழ் வருமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வனிதையரைக் கிள்ளினால் கரும்புச் சாறு வடியுமோ? குருதி தானே ஒழுகும்; இப்படி எல்லாம் பொய்க்கல்பனைகளை எதற்குத்தான் புகல்கிறோயோ என்பது குறிப்பு.

-கொள்ளுமவர்

359. ஈடில்பெயர் நல்லார் எனநயந்தாய் நாய்ப்பெயர்தான்
கேடில்பெரும் சூரனென்பார் கேட்டிலையோ

(ப-ரை.) கொள்ளும் அவர் ஈடு இல் பெயர் நல்லார் என நயந்தாய் - உன்னை வயப்படுத்தும் அவர்களது ஒப்பிலாத திருப்பெயர். நல்லார் என்று பல்லிளித்துப் (பெரிதும்) பாராட்டுவை; நாய்ப் பெயர்தான் கேடு இல் பெரும் சூரன் என்பார் கேட்டிலையோ-நாயினுடைய பெயர், தோல்வி காணாத பெருஞ்சூரன் என்பர் கற்றோர்; (அதை நீ) கேட்டது இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஓயாது குரைப்பது உணர்ந்து, சூரன் என்று ஒரு பெயர் நாய்க்குளது; குரைக்கும் நாய், உருத்த வேட்டைக்கு உதவாதது; மலையைப்பார்த்து நாய்குரைப்பது போல் எனும் பழ மொழிகள், நாயை இழித்துரைக்கும் நடை. அதுபோல் பொல்லாதவரை நல்லார் எனில், அதற்கு எதிர் மறைப் பொருள் ஏன் உனக்குப் புரியவில்லை என்றபடி. (359)

-நாடிலவர்

360. மெல்லியலார் என்பாய் மிகுகருப்ப வேதனையை
வல்லியலார் யார்பொறுக்க வல்லார்காண்

(ப-ரை.) நாடில் அவர் மெல்லியலார் என்பாய் - ஆய்ந்து உணர்ந்தால், அவர்கள் (மென்மை உடம்பினர்; மென்மைச் சாயலார்; மென்மைக் குணத்தினர் எனும் பொருளில்) மெல்லியலார் என்பை; மிகு கருப்ப வேதனையை வல் இயலார் யார் பொறுக்க வல்லார்கள் - (நீ நினைக்கிறபடி மென்மையும் சாயலும் குணமும் மேவியவரோ அவர்கள்? கேள்!) வேதிக்கும் பெருங்கர்ப்ப வேதனையை, (அவர்கள் பொல்,) வல்லாண்மை யுடைய எவர் சகிக்க வல்லவர்கள்? (எண்ணிப்பார்), (எ-று.)

(வி-ரை.) வல்லியலாரை மெல்லியலார் என்பது, வகை தொகை இல்லாத வார்த்தை என்றபடி. (360)

-வில்இயல்பூண்

361. வேய்ந்தால் அவர்மேல் விழுகின்றாய் வெந்தீயில் பாய்ந்தாலும் அங்கோர் பலனுண்டே

(ப-ரை.) வில் இயல் பூண் வேய்ந்தால் அவர் மேல் விழுகின்றாய்-(மாதர்கள்) ஒளி யமைந்த புதிய அணிகலன்களைப் பூண்பாரேல், (அந்த அழகில் அறிவு மயங்கி, விரும்பித் தழுவ விரைந்தனையாகி), அவர்மேல் விழுகின்றாய்; வெம் தீயில் பாய்ந்தாலும் அங்கு ஓர் பலன் உண்டே-(இச்செயலைவிட,) பயங்கரமான நெருப்பில் பாய்ந்தாலும், அங்கு (அதனால்) ஒரு பயன் உளதாமே,(எ-று.)

(வி-ரை.) யாது பயன் எனில், வெதும்ப வைக்கும் ஆசையும் அதனொடு வெந்தொழியும் என்பது தான். (361)

-ஏய்ந்தாங்கு

362. சென்றால்அவர்பின்னர்ச்செல்கின்றாய் வெம்புலிப்பின் சென்றாலும் அங்கோர் திறனுண்டே

(ப-ரை.) ஏய்ந்தாங்கு சென்றால் அவர் பின்னர் செல்கின்றாய் - (அந்தப் புத்தணி) புனைந்த கோலத்தில், அம்மங்கையர் (மாளிகையின் அகத்தும் புறத்தும்) இயங்குவரேல், (சிந்தனையின்றி, பணியாளர்போல்) அவர்கள் பின்னேயே செல்கின்றனையே; வெம்புலிப் பின் சென்றாலும் அங்கு ஓர் திறல் உண்டே-பயங்கரமான புலியின் பின்னே சென்றாலும், (அதனால்) அங்கு ஒரு ஆற்றல் உளதாமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) புலியின் பின் சென்றால் இறுமாந்த நடை; உடல் முறுகலாகப் பதுங்கும் நலன்; பாய்ச்சல் குணம் யாவும் பழகலாம்; புலிக்கஞ்சாது பின்செல்லும் புலி எனும் பிரசித்தி பெறலாம்; பெண்களைப் பின் தொடர்ந்து, இச்சைக்குப் பலியாகும் இழிவு வேண்டா என்று கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் கூறியபடி. (362)

-சென்றாங்கு

363. நின்றால் அவர்பின்னர் நிற்கின்றாய் கண்மூடி நின்றாலும் அங்கோர் நிலையுண்டே

(ப-ரை.) சென்றாங்கு நின்றால் அவர் பின்னர் நிற்கின்றாய் - (அவர்கள்) நடந்து சென்றபடியே (ஞெரேல் என்று ஓர் இடத்தில் தடைப்பட்டு) நின்றால், நீ அவர்கள் பின்புறத்தில் நிற்கின்றாய்; கண் மூடி நின்றாலும் அங்கு ஓர் நிலை உண்டே-(நியதியற்ற அம்மோக நோக்கு நீங்கி,) கண் மூடி நின்றாலும், அதனால் (உறுதியான) ஒருமை நிலைஉளதாகுமே; (ஐயோ! அருமை யிதனை நீ அறிந்தது இல்லையே,) (எ-று.) (363)

-ஒன்றாது

364. கண்டால் அவருடம்பைக் கட்டுகின்றாய் கல்லணைத்துக் கொண்டாலும் அங்கோர் குணமுண்டே

(ப-ரை.) கண்டால் ஒன்றாது அவர் உடம்பைக் கட்டுகின்றாய் - (காரிகையார் தமைக்) கண்ட பொழுது, பிற எந்த நினைவையும் இழந்தனையாகி, (தாவி) அவர் உடலைத் தழுவுகின்றாயே; கல் அணைத்துக் கொண்டாலும் அங்கு ஓர் குணம் உண்டே-(அது செய்யாமல், ஒரு) கல்லைக் கட்டித் தழுவினாலும், அங்கு (அதனால்) ஒரு நல்ல குணம் உளதாகுமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அரிவையரைத் தழுவுவதில் ஆக்கை, அறிவு அனைத்தும் விரையம். கல்லைத் தழுவின, தீய எந்த நினைவும் எழா; அறிவும் உணர்வும் இயல்பா யிருக்கும் என்றபடி. (364)

-பெண்டானார்

365. வைதாலும் தொண்டு வலித்தாய் பிணத்தொண்டு செய்தாலும் அங்கோர் சிறப்புளதே

(ப-ரை.) பெண்டானார் வைதாலும் தொண்டு வலித்தாய் - நேரிழையர், (சீச்சீ என்று உன்னை) நிந்தித்தல் செய்தாலும், (அவர்கள் மனம் இரங்கப் புகழ்ந்து) வலிந்து தொண்டு புரிகின்றாய்; பிணத் தொண்டு செய்தாலும் அங்கு ஓர் சிறப்பு உளதே-(இதனினும்) ஒரு பிணத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய சேவையைச் செய்தாலும், அங்கு அதனால் (உத்தமர்கள்) பாராட்டும் சிறப்பு உளதாகுமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) திக்கற்ற பிணத்தை நீராட்டி, கோலம் செய்து, உருத்திர பூமியில் ஒப்படைப்பதாகிய புண்ணியம் உயர்ந்தது என்பது குறிப்பு. (365)

-கைதாவி

366. மெய்த்தாவும் செந்தோல் மினுக்கால் மயங்கினை நீ செத்தாலும் அங்கோர் சிறப்புளதே

(ப-ரை.) கை தாவி மெய் தாவும் செம் தோல் மினுக்கால் மயங்கினை நீ- (புற) ஒழுக்கம் பூண்டு, (அதன் பயனாக) உடலில் ஒட்டிய சிவந்ததோலுள மேனி மினுக்கால் மதி மயங்கினை; நீ செத்தாலும் அங்கோர் சிறப்பு உளதே-நீ மாண்பு போயினும் அங்கொரு மாண்பு உள்ளதாகுமே.

(வி-ரை.) இரக்கமே என் உயிர் என்னும் வள்ளலார், இப்படியும் சொல்வாரோ என்று எண்ண வேண்டா. கற்றும் கேட்டும், அனுபவம் கண்டும் மதிக்கெட்ட கதிக்கெட்ட மக்களைப் பார்த்து, வயிறு எரிந்து உரைத்த வார்த்தை இது. செத்தபின் சிறப்பு என்னை எனில், தீய செயல் கண்டு அறக்கடவுள் மனம் வருந்திச் சபிக்கும்; அச்சாபத்திற்குத் தப்பலாம்; பொல்லா ஒழுக்கம் பூண்டவரால் பூமிக்குப் பாரம்; தகாதார் இறந்தால் பாரம் குறைந்தது என்று, நிலமகள் வாழ்த்து நித்தமும் பிறக்கும்; இதுதான் செத்தாலும் உண்டாம் சிறப்பு. “வஞ்சனை மானின் பின் மன்னைப் போக்கி, என் மஞ்சனை வைது பின் வழிக்கொள் வாயெனா, நஞ்சனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான், உயஞ்சனன் இருத்தலும் உலகம் கொள்ளுமோ?” “ஆதலால் இறத்தலே அறத்தின் ஆறு எனாச், சாதல் காப்பவரும் என் தவத்தில் சாம்பினார்” என்று, இலங்கையில் சிறையிருந்த சீதை உயிர்விடத் துணிந்த போது, இப்படியே உரைத்ததும் இங்கு உணரத்தகும். (366)

-வைத்தாடும்

367. மஞ்சள் மினுக்கால் மயங்கினைநீ மற்றொழிந்து துஞ்சுகினும் அங்கோர் சுகமுளதே

(ப-ரை.) வைத்து ஆடும் மஞ்சள் மினுக்கால் மயங்கினை-(மாதர்கள் அரைத்து) வைத்துப் பூசும் மஞ்சள் மினுக்கால் மதிமயங்கினையே; நீ துஞ்சுகினும் அங்கு ஓர் சுகம் உளதே-(அங்ஙனம் மயங்காமல்) நீ செத்துத் தொலைந்தாலும், ஒப்பற்ற மறுமையில், வளரும் சுகம் பெரிதும் வாய்க்குமே, (எ-று.) (367)

-வஞ்சியரைப்

368. பார்த்தாடி ஓடிப் படர்கின்றாய் வெந்நரகைப் பார்த்தாலும் அங்கோர் பலனுண்டே

(ப-ரை.) வஞ்சியரைப் பார்த்து ஆடி ஓடி படர்கின்றாய் - வஞ்சிக் கொடிபோல் துவள்பவர் என (மங்கையரைப்) பார்த்து, (ஆடாத ஆட்டமெலாம்) ஆடி, (தொடர்ந்து) ஓடி, (அவர்கள் போன வழி எல்லாம்) போகின்றாய்; வெந்நரகைப் பார்த்தாலும் அங்கு ஓர் பலன் உண்டே-கடிய நரகங்களைக் கண்டாலும், (ஐயையோ! தீமை செய்ப்படாது; உத்தம வழியில் ஒழுகுதல் வேண்டும் எனும் நல்லறிவு பிறக்கு மாதலின்,) அந்த வழியிலும் ஒரு நலம் உளதாகுமே, (எ-று.) (368)

-சேர்த்தாரகைத்

369. தொட்டால் களித்துச் சுகிக்கின்றாய் வன்பூதம் தொட்டாலும் அங்கோர் துணையுண்டே

(ப-ரை.) சேர்த்தார் கை தொட்டால் களித்து சுகிக்கின்றாய் - (தம் அருகில்) சேர இடம் கொடுத்த சேயிழையர், (தம்) கைகளால் (உன்னைத்) தொடுவராயின், கள்வெறி கொண்டு இன்பறுகின்றாய்; வன் பூதம் தொட்டாலும் அங்கு ஓர் சுகம் உண்டே-வன்கண்மைப் பூதம் ஒன்று தொட்டதெனினும், அங்கேயே ஒரு துணை வாய்த்தது என்று அறியலாகுமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பூதங்களைக் குறித்து எமது சண்முக கவச விரிவுரையில் ஏராளமான செய்திகள் இருக்கின்றன; அவைகளை அதனில் அறிக. தொட்டபூதம் துணை செய்யும் என்பது பழமொழி. (369)

-நட்டாலும்

**370. தெவ்வின் மடவாரைத் திளைக்கின்றாய் தீவிடத்தை
வவ்வுகினும் அங்கோர் மதியுண்டே**

(ப-ரை.) நட்டாலும் -(சிறப்பாக நினைச்சு) சிநேகித்தாலும்; தெவ்வின் மடவாரை நினைக்கின்றாய் - (பொன்னை, பொருளை வன்மையைக் கொள்ளை கொள்ளும்) பகைவரை ஒத்த பாவையரை, கலந்து இன்பம் காண்கின்றாய்; தீ விடத்தை வவ்வுகினும் அங்கு ஓர் மதி உண்டே-(இப்போக்கைக் கைவிட்டு,) தீய விடத்தை வாரி உண்ணினும் அங்கொரு நல்ல தெளிந்த அறிவு சொருபம் உண்டாகுமே, ()

-செவ்விதழ்நீர்

**371. உண்டால் மகிழ்வாய்நீ ஒண்சிறுவர் தம்சிறுநீர்
உண்டாலும் அங்கோர் உரனுண்டே**

(ப-ரை.) செவ் இதழ் நீர் உண்டால் மகிழ்வாய் நீ - (அதரபானம் எனும் பெயரிட்டு, அரிவையரது) சிவந்த உதட்டு எச்சிலை உண்டு நீ உவகை கொள்கிறாய்; ஒள் சிறுவர் தம் சிறு நீர் உண்டாலும் அங்கு ஓர் உரன் உண்டே-(அதைவிட) தூய இளம் பிள்ளைகளின் சிறு நீர் அருந்தினாலும், அதனாலும் ஓரளவு திடம் உளதாகுமே, (எ-று.) (371)

-கண்டாகக்

**372. கவ்வுகின்றாய் அவ்இதழைக் கார்மதுகம் வேம்பிவற்றைக்
கவ்வுகிலும் அங்கோர் கதியுண்டே**

(ப-ரை.) கண்டாக அவ் இதழை கவ்வுகின்றாய் -கற்கண்டாகக் கருதி, அந்த இதழை(ச் சுவைக்கக்) கவ்வுகின்றனை; கார் மதுகம் வேம்பு இவற்றை கவ்வுகினும் அங்கு ஓர் கதி உண்டே-(அவைதிக அது புரியாமல்,) கரிய எட்டி, வேம்பு (களின் தளிர் இலை பிஞ்சு காய் கனிகளை உண்ணக்) கவ்வினாலும், அப்போதே ஓர்தலுக்கு உரிய பயன் உளதாகுமே, (எ-று.) (மதுகம்.எட்டி.) (372)

-அவ்இளையர்

**373. மென்றீயும் மிச்சில் விழைகின்றாய் நீவெறும்வாய்
மென்றாலும் அங்கோர் விளைவுண்டே**

(ப-ரை.) நட்டாலும் -(சிறப்பாக நினைச்சு) சிநேகித்தாலும்; தெவ்வின் மடவாரை நினைக்கின்றாய் - (பொன்னை, பொருளை, வன்மையைக் கொள்ளை

கொளும்) பகைவரை ஒத்த பாவையரை, கலந்து இன்பம் காண்கின்றாய்; தீ விடத்தை வவ்வுகினும் அங்கு ஓர் மதி உண்டே-(இப்போக்கைக் கைவிட்டு,) தீய விடத்தை வாரி உண்ணினும் அங்கொரு நல்ல தெளிந்த அறிவு சொருபம் உண்டாகுமே, ()

-செவ்விதழ்நீர்

**374. மென்றீயும் மிச்சில் விழைகின்றாய் நீவெறும்வாய்
மென்றாலும் அங்கோர் விளைவுண்டே**

(ப-ரை.) அவ் இளையர் மென்று ஈயும் மிச்சில் விழைகின்றாய் - அந்த இளம்பருவ மாதர்கள் (வாயில் இட்டு) மென்று தரும் காய், கனி, தாம்பூலம் ஆதிய எச்சிலை விரும்புகின்றனை; நீ வெறும் வாய் மென்றாலும் அங்கோர் விளைவு உண்டே-(அது செய்யாமல்,)நீ வெறும் வாய் மென்றாலும், (உமிழ் நீர் சுரந்து பெருகும்; அங்கு அந்த ஒரு நலம் விளைவது ஆகுமே, (எ-று.) (373)

-முன்றாணை

**375. பட்டால் மகிழ்வு பதிந்தாய் பதைக்க அம்பு
பட்டாலும் அங்கோர் பலனுண்டே**

(ப-ரை.) முன் தாணை பட்டால் மகிழ்வு பதிந்தாய் - (அம்மங்கையர் உடுத்திய ஆடையில்) முன்றாணை (உன் மேல்) படுமேல், ஆநந்தத்தில் பெரிதும் ஆழ்ந்தனை; பதைக்க அம்பு பட்டாலும் அங்கோர் பலன் உண்டே-பதைத்துத் துடிக்குமாறு அம்பு உன்மேல் படும் ஆயினும், அதனாலும் ஒரு பயன் உளதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆடைபடுவதால் இன்பம் என்பது, ஏமாந்து போவதொரு சூழ்நிலை. அம்பு படுவதால் ஆரம்பத்தில் அவதிதான்; ஆயினும் 'ஓர் பலன் உண்டே' என்றார்.

-கிட்டாமெய்த்

**376. தீண்டிடில்உள் ஒங்கிச் சிரிக்கின்றாய் செந்தேள்முன்
தீண்டிடினும் அங்கோர் திறனுண்டே**

(ப-ரை.) கிட்டா மெய் தீண்டிடில் உள் ஒங்கி சிரிக்கின்றாய் - (தோகையர்) அணுகி உடலைத் தொடுவரேல், சித்தம் பூரிக்கச் சிரிக்கின்றாய்; செந்தேள் முன் தீண்டிடினும் அங்கோர் திறன் உண்டே-(அதனினும்) செந்தேள் முதலில் தீண்டுமாயினும், அதனால் ஒரு அனுபவம் உளதாமே, (எ-று.) (375)

-வேண்டியவர்

**377. வாய்க்கிடயா தானுமொன்று வாங்குகின்றாய் மற்றதைஓர்
நாய்க்கிடினும் அங்கீர் நலனுண்டே**

(ப-ரை.) வேண்டியவர் வாய்க்கு இட யாதானும் ஒன்று வாங்குகின்றாய் விரும்பிய மகளிரின் வாய்க்கு வழங்க, ஏதாயினும் ஒரு பண்டத்தை விரும்பி வாங்குகின்றாய்; மற்று அதை ஓர் நாய்க்கு இடினும் அங்கோர் நலன் உண்டே- அந்தப் பண்டத்தை ஒரு நாய்க்கு இட்டாலும், அதனால் ஒரு நன்மை உளதாமே,(எ-று.)

(வி-ரை.) நன்றி யறிவில் உயர்ந்தது நாய்; “இல்லாணை இல்லாணும் வேண்டாள்; செல்லா தவன்வாயிற் சொல்” எனும் அனுபவ உரைகளில், கைவறண்ட காலத்தில், பெரும் பான்மையர் இடத்தில் நன்றி நடை பொன்றி விடுதலின், இவ்வளவு வருந்தி யுரைத்தார் வள்ளலார் என்பர். (376)

-தாக்கவர்க்காய்த்

377. தேட்டாண்மை செய்வாய்த் தேட்டாண்மையைத் தெருவில் போட்டாலும் அங்கோர் புகழுண்டே

(ப-ரை.) தாக்கு அவர்க்காய் தேட்டு ஆண்மை செய்வாய் - (சொல்லால்) தாக்கிச் சோர்வுண்டாக்கும் பாவையர் நலங் கருதி (பாடுபட்டுப்) பணம் தேடுவை; அத் தேட்டு ஆண்மையை தெருவில் போட்டாலும் அங்கு ஓர் பொருள் உண்டே- ஆண்மையொடு தேடிய அத் திரவியத்தை (போவார் வருவார்) வீதியில் போட்டாலும், (அது வறியவர்களிடம் அகப்பட்டு,) அதனால் வாழ்த்தும் புகழேனும் வளருமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தேட்டு -(தேடிப் பெறும்) திரவியம். ஆண்மை-ஆளும் தன்மையில் வருவது; புருஷத் தன்மை எனினுமாம். புண்ணியவான் எவனோ போட்டுப் போயினான் என்பது, வறிஞர்கள் கூறும் வாழ்த்துரை. (377)

-வாள்தாரைக்

378. கொண்டா ருடனுணர்வு கொள்கின்றாய் குக்கலுடன் உண்டாலும் அங்கோர் உறவுண்டே

(ப-ரை.) வாள்தாரை கொண்டார் உடன் உணவு கொள்கின்றாய் - (காம வெறியின் காரணமாக,) வாள்போலும் கண் வனிதையருடன் (ஒரு காலத்தில்) உணவை உண்கின்றாய்; குக்கலுடன் உண்டாலும் அங்கோர் உறவு உண்டே- (அப்படி) நாயுடன் (ஒரு சேர) உணவு கொண்டாலும், அதனால் (அதன் பிரிவரிய) உறவு பெருகுமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாள்தாரை - ஒளி; தாரை கண்; மைதீட்டி, விகாரப் பாடு விளைய நோக்கும் கடிய கொடிய கண்ணினரை, வாள்தாரையர் என்பது வழக்காறு; தாரை-கண் எனும் பொருட்டாதலை, “வியனுறும் பார்வை தாரை விலோசனம் விழியே” எனும் சூடாமணி நிகண்டினும் காண்க. (378)

-மிண்டாகும்

**379. இங்கிவர்வாய்ப் பாகிலையை ஏற்கின்றாய் புன்மலத்தை
நுங்கினுமங் கோர்நல் நொறிவூண்டே**

(ப-ரை.) மிண்டு ஆகும் இங்கு இவர் வாய் பாகு இலையை ஏற்கின்றாய் - பிழைமயம் ஆகும் இப் பேதையர் வாய்ப் பாக்கு வெற்றிலையை, (இனியதென வாயில்) ஏற்கின்றாய்; புன் மலத்தை நுங்கினும் அங்கோர் நொறில் உண்டே, அற்பமான மலத்தை அருந்தினாலும், (அதனால்) அப்போதே ஒப்பற்ற இந்திரிய அடக்கம் உளதாமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நொறில்-சேட்டை நொறுங்குதல். (379)

-மங்கையர்தம்

**380. ஏத்தா மனைகாத் திருக்கின்றாய் ஈமமது
காத்தாலும் அங்கோர் கனமுண்டே**

(ப-ரை.) மங்கையர் தம் ஏத்தா மனைகாத்து இருக்கின்றாய் -பாவையரை (பாதாதிகேச பரியந்தம்) பாராட்டிப் பாடி, (காரிகையர் அவர்கள்) வீட்டின் காவலன் ஆகிக் காலம் கழிக்கின்றாய்; ஈமமது காத்தாலும் அங்கு ஓர் கனம் உண்டே- (அதனினும்) சுடுகாட்டைக் காத்தாலும் அங்கே ஒரு சுகம் விளையுமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மயானத்தில் கனல்படுகின்ற பிணங்களைக் காணுந்தோறும், பாச வைராக்கியம் பலிப்பது இயற்கை ஆதலின், 'கனம் உண்டே' என்றார். கனம் - பெருந்தகுதி. (380)

-பூத்தாழ்வோர்

**381. காட்டாக் குரல்கேட்பாய் கர்த்தபத்தின் பாழ்ங்குரலைக்
கேட்டாலும் அங்கோர் கிளருண்டே**

(ப-ரை.) பூ தாழ்வோர் காட்டா குரல் கேட்பாய் - பூவுலகர் எவரும் காட்டாத (கேண்மை மென்மைக்) குரல் என்று, (சிறக்க அதற்குச்) செவிசாய்ப்பை; கர்த்தபத்தின் பாழ்ங் குரலை கேட்டாலும் அங்கோர் கிளர் உண்டே-(அதனினும்) கழுதையின் கேடான குரலைக் கேட்டாலும், அங்கே ஒப்பற்ற (சுபசுகனம் எனும்) கிளர்ச்சி உளதாமே, ()

(வி-ரை.) தாழ்தல் - தங்குதல். கர்த்தபதம் - கழுதை.

-கோட்டாவி

**382. ஆழ்ந்தார் உடன்வாழ ஆதரித்தாய் ஆழ்ங்கடலில்
வீழ்ந்தாலும் அங்கோர் விரகுண்டே**

(ப-ரை.) கோள் தாவி ஆழ்ந்தாருடன் வாழ ஆதரித்தாய் - அவாவிக் கோள் சொல்வதில் ஆழ்ந்தவர்களான அரிவையருடன் அணுக்கமாகி வாழ, அளவிலா ஆர்வம் கொண்டனை; ஆழ்ங்கடலில் வீழ்ந்தாலும் ஆங்கு ஓர் விரகு உண்டே-

(இதனினும்) ஆழமான கடலில் வீழ்ந்தாலும், அதனால் அப்போதே, (ஏதமான பிறவிக் கடல் இப்படித்தானே இருக்கும் எனலை) உணரும் ஒரு உபாயம் உளதாமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தாவல் - அவாவல். விரகு -உபாய தந்திரம். (382)

-வீழ்ந்தாருள்

383. வீட்டால் முலையுமெதிர் வீட்டால் முகமுறகக் காட்டாநின் றார்கண்டும் காய்ந்திலையே

(ப-ரை.) வீழ்ந்தாருள் வீட்டால் முலையும் - விரும்பிவர்களுள் வீட்டுள் இருப்பானுக்குக் குயங்களையும்; எதிர்வீட்டால் முகமும் உற காட்டா நின்றார் கண்டும் காய்ந்திலையே-எதிர் வீட்டிற்கு உரியவன் காண முகத்தையும் காட்டுகின்ற கணிகை வாழ்க்கையரைக் கண்டிருந்தும், (காரிகையர் மாட்டு எழும் இச்சையை) நீ கண்டித்தது இல்லையே,(எ-று.)

(வி-ரை.) வீட்டால் என்பதில் ஆல் மூன்றனுருபு; வீட்டொடு என்பது பொருள்; அல்லது வீட்டின்கண் என்பது, வீட்டால் என நின்றது; இது உருப மயக்கம் எனினுமாம். (383)

-கூட்டாட்குச்

384. செய்கை யிடும்படிதன் சீமான் தனதுபணப் பைகையிடல் கண்டும் பயந்திலையே

(ப-ரை.) கூட்டு ஆட்கு செய்கை இடும்படி - (கள்ளக் கயவனைத் தன்னொடு கூட்டி வைக்கும் ஆளுக்கு, (அச்) செயலைச் செய்யுமாறு; தன் சீமான் தனது பணப்பை கையிடல் கண்டும் பயந்திலையே-தனவான் ஆன தன் கணவனுடைய பணப்பையில் (பொருள் திருடக்) கைவைத்தலை அறிந்திருந்தும், (அரிவையரெனில் நீ) அஞ்சியது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கூலியாகப் பொன் கொடுத்துத் தூது போக்க, கணவன் பைப் பணத்தைக் கவர்தல் என்பது கண்ணாவிடான காரியம். கூட்டாள் - கூட்டிவைக்கும் உத்யோகம் கொண்டவன். செய்கையிடல் - (அதற்கான) செயல் செய்ய ஏவுதல். (384)

-சைகையது

385. கையால் ஒருசிலர்க்கும் கண்ணால் ஒருசிலர்க்கும் செய்யா மயக்குகின்றார் தேர்ந்திலையே

(ப-ரை.) ஒரு சிலர்க்கு கையாலும் -, ஒரு சிலர்க்குக் கண்ணாலும்-, சைகையது செய்யா -சமிக்ளை காட்டி; மயக்குகின்றார் தேர்ந்திலையே-(அறிவை) மயக்குவார் நடையை நீ ஆய்ந்தது இல்லையே, (எ-று.) (385)

-எய்யாமல்

386. ஈறிகந்த இவ்வகையாய் இம்மடவார் செய்கையெலாம்
ஈறுவனேல் அம்ம குடர்குழம்பும்

(ப-ரை.) எய்யாமல் ஈறு இகந்த இவ்வகையாய் இம்மடவார் செய்கை எல்லாம் கூறுவனேல் - அயர்வு சிறிதும் அடையாமல், வரம்பு கடந்த இவ்வகையாக இந்தச் சேயிழையர்களது (தொல்லைச்) செயல்கள் அனைத்தையும் கூறத் தொடங்குவனே; அம்ம குடர் குழம்பும் - (சொல்லும் எற்கும், கேட்கும் உனக்கும்) அம்மவோ அம்மா! குடர்கள் (யாவும்) குழம்புமே, (எ-று.) (386)

-கூறுமிவர்

387. வாயொருபால் பேச மனமொருபால் செல்லவுடல்
ஆயொருபால் செய்ய அழிவார்காண்

(ப-ரை.) கூறும் இவர் வாய் ஒரு பால் பேச-, ஒரு பால் மனம் செல்ல-, உடல் ஒரு பால் ஆய்-, செய்ய அழிவார் காண்-தொழில்பட (நய வித்தை காட்டி) நாசம் அடைபவர் ஆவர், (எ-று.) (387)

-ஆயஇவர்

388. நன்றறியார் தீதே நயப்பார் சிவதலத்தில்
சென்றறியார் பேய்க்கே சிறப்பெடுப்பார்

(ப-ரை.) ஆய இவர் நன்று அறியார் - இத்தகையரான இவர்கள் (அருமைப்) புண்ணியத்தை அறியார்; தீதே நயப்பார் - (விரையம் தரும்) பாவத்தையே விரும்புவர்; சிவதலத்தில் சென்று அறியார்-, பேய்க்கே சிறப்பு எடுப்பார். பேய்களான சிறு தேவதைகட்கே திருவிழாச் செய்வர், (எ-று.)

-இன்றிவரை

389. வஞ்சமென்கோ வெவ்வினையாம் வல்லியமென் கோபவத்தின்
புஞ்சமென்கோ மாநரக பூமியென்கோ

(ப-ரை.) இவரை இன்று வஞ்சம் என்கோ - இம்மாதர்களை இன்று (அடியேன்) வஞ்சக வடிவம் என்பதா?; வெவ்வினையாம் வல்லியம் என்கோ - பொல்லாச் செயல் புரியும் புலிகள் என்பதா?; பவத்தின் புஞ்சம் என்கோ - (ஏதமான) பாவத்தின் தொகுப்பு என்பதா?; மா நரக பூமி என்கோ -, (எ-று.)

(வி-ரை.) என்கோ - என்று சொல்வேனோ? என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை என்று நா நடுங்கி நவின்றபடி.

-அஞ்சுறமீர்

**390. வாளென்கோ வாய்க்கடங்கா மாயமென்கோ மண்முடிவு
நாளென்கோ வெய்ய நமனென்கோ**

(ப-ரை.) அஞ்சுறும் ஈர் வாள என்கோ - அஞ்ச வைத்துப் பிளக்கும் வாளாயுதத்தின் வடிவம் என்பதா? வாய்க்கு அடங்கா மாயம் என்கோ -சொல்லால் சொல்லிக் காட்ட முடியாத மாயையின் சொரூபம் என்பதா? மண் முடிவு நாள் என்கோ - ஊழிக் காலத்தின் உருவம் என்பதா? வெய்ய நமன் என்கோ -(ஏக) வேகமான இயமன் என்பதா.

-கோளென்கோ

**391. சாலமென்கோ வானிநற்ற சாலமென்கோ வீறால்
காலமென்கோ நின்பொல்லாக் காலமென்கோ**

(ப-ரை.) கோள் என்கோ - (ஒன்பது) கோள்களின் (சாயை) என்பதா? சாலம் என்கோ - ஏமாற்று என்பதா? வான் இந்திர சாலம் என்கோ - பெரிய இந்திர சால வித்தையின் தோற்றம் என்பதா? வீறு ஆலகாலம் என்கோ - வீறிய உருவான ஆலகால சொரூபம் (இது) என்று அறிவிப்பதா? நின் பொல்லா காலம் என்கோ - (நெஞ்சே!) உன்னுடைய பொல்லாத காலத்தின் (பொங்கிய உருவப்) போக்கு என்பதா? (எ-று.) (391)

-ஞாலமதில்

**392. பெண்என்றால் யோகப் பெரியோர் நடுங்குவரேல்
மண்நின்றார் யார்நடுங்க மாட்டார்கள்**

(ப-ரை.) ஞாலம் அதில் பெண் என்றால் யோகப் பெரியோர் நடுங்குவரேல் - உலகத்தில் பெண் என்று பெயர் சொன்ன அளவில், (பெருகிய) யோக நெறியில் உள்ள பெரியோர்கள் நடுங்குவர் எனில்; மண் நின்றார் யார் நடுங்கமாட்டார்கள் - நிலவுலகில் இருக்கும் எவர் (மாபெரும் உடல்) நடுங்காது இருக்க முடியும்? (எ-று.) (392)

-பெண்என்றால்

**393. பேயும் இரங்குமென்பார் பேய்ஒன்றே தாம்பயந்த
சேயும் இரங்குமவர் தீமைக்கே**

(ப-ரை.) பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார் - பெண் என்று சொன்னால், பேயும் (அவர்கள் இடத்தில்) மனம் இரங்கும் என்பர் மேலோர்; பேய் ஒன்றோ - பேய் ஒன்றுதானா?; தாம் பயந்த சேயும் அவர் தீமைக்கே இரங்கும் - அப்பெண்கள் பெற்ற பிள்ளைகளும், அவர்களது ஏதமான செயல் கண்டு, என்று (இவர்கள் நற்கதி எய்துவது என) உள்ளம் வருந்தா நிற்பரே, (எ-று.) (393)

-ஆயும்செம்

**394. பொன்னால் துகிலால் புனையா விடிலவர்மெய்
என்னாகும் மற்றிதைநீ எண்ணிலையே**

(ப-ரை.) ஆயும்செம் பொன்னால் -ஆய்ந்து கொண்ட மாற்றுயர்ந்த பொன் அணிகளால்; துகிலால் புனையாவிடில் - (பட்டு முதலிய) ஆடைகளால் கோலம் செய்து கொள்ளாவிடில்; அவர் மெய் என் ஆகும் - அவர்களது உடலழகு என்ன ஆகும்? மற்று இதை நீ எண்ணிலையே-சிறிதும் இதனை நீ சிந்தித்தது இல்லையே, (எ-று.) (394)

-இன்னாமைக்

**395. கொத்தென்ற அம்மடவார் கூட்டம் எழுமைக்கும்
வித்தென் றறிந்துமதை விட்டிலையே**

(ப-ரை.) இன்னாமைக் கொத்து என்ற அம்மடவார் கூட்டம் - துன்பத்தின் தொகுதி எனப்பெறும் அத் தோகையர் கூட்டுறவு; எழுமைக்கும் வித்து என்று அறிந்தும் அதை விட்டிலையே-எழுவகைப் பிறவிக்கும் வித்தாகும் என்று அறிந்திருந்தும், அவர் மேல் உள்ள ஆசையை நீ விட்டது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எழுமை-தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் எனும் எழுவகைப் பிறவிகள். (395)

-தொத்தென்று

**396. பாச வினைக்குள் படுத்தும்அப் பாவையர்மேல்
ஆசை உனக்கெவ்வா றடைந்ததுவே**

(ப-ரை.) தொத்து என்று பாச வினைக்குள் படுத்தும் அப் பாவையர் மேல் - தொந்த பந்தம் என்று பாசமாகிய இருவினை வலைக்குள் ஈடு படுத்தும் அப் பெண்கள் மேல்; உனக்கு ஆசை எவ்வாறு அடைந்ததுவே - இச்சை உனக்கு எங்ஙனம் எய்தியதோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) தொத்து -(சங்கிலிபோலும்) தொடர்பு கொண்ட பந்தம். பாச வினை - இருவினைக் கயிறு.

இவ்வளவு தூரம் மகளிரை, வள்ளலார் இழிவுபடுத்த வேண்டா என்பவரும், இன்றைய உலகில் சிலருளர்; வரைவின் மகளிரின் வழக்குகளை வாய் மலர்ந்து, அதற்கு முன் அதிகாரத்தில் 'பெண் வழிச்சொல்' எனும் ஒரு அதிகாரத்தையே பெய்துளர் வள்ளுவர். தன் வழி ஒழுகதற்குரிய பெண்ணின் வழியே தானொழுகுதல் தர்ம விரோதம்; அறநெறிக்கானது மனையறம்; கழிபெரும் காமியாய்ப், பழிமிகுமாறு அவள் வழி அமைத்தொழுகல், ஆண்மைக்கு இழிவு என்பது அறவோர் கொள்கை. பெரியாரைப் பிழைத்து ஒழுகல் அழிவுக்கு ஏது; அதுபோல் பெண் விழைந்து ஒழுகுதல் இழிவுக்கு ஏது எனலை, அதிகார முறைப்படி அவர் அமைத்த அருமையே அருமை. இணை விழைச்சு காரணமாக, முறை கடந்து அணுகல் தவறு எனும் பொருளை,

**“மனைவிழைவார் மாண்பயன் எய்தார், வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளும் அது”**

என்றார்.

**“அன்பின் விழையார், பொருள் விழையும் ஆய்தொடியார்
இன்சொல் இழுக்குத் தரும்”**

என்னும் குறளில், அன்பினால் விழையும் அணங்கனாரும் உளர்; அவர் பாரனைத்தும் வணங்கத் தக்க பாத்திரர்; எனவே முறைதுறை பிறழ்ந்து, விகாரமே மனம் கொண்டு வீறிழக்கும் ஆடவர்க்கு நல்லறிவு கொளுத்தவும், கோலத்தையே எண்ணிச் சீலத்தை யிழக்கும் கோதையர் நாணித் தலைகுனியுமாறும் பட்டினத்தடிகள், அருணை முனிவர், சாந்தலிங்கர் போல் வள்ளல் பெருமான், இவ்வளவு நீளமாக எள்ளி யுரைத்தனர் என்று, இங்கு உணரும் நுண்மாண் நுழைபுலம். (396)

பொன்னாசை

-நேசமிலாய்

**397. நின்ஆசை என்னப்பேன் நெய்வீழ் நெருப்பெனவே
பொன்ஆசை மென்மேலும் பொங்கினையே**

(ப-ரை.) நேசம் இலாய் - (பலநாளாகப் பழகிய என்னுடனும்) அன்பில்லாத நெஞ்சே! நின் ஆசை என் என்பேன் - (ஏதமான) உன் ஆசையை என்ன என்று சொல்வேன்? நெய்வீழ் நெருப்பு எனவே பொன் ஆசை மென்மேலும் பொங்கினையே-நெய் விழுந்த நெருப்பைப் போல், பொன் ஆசை மேலும் மேலும் (உன்னில்) அதிகரிக்க இருந்தனையே, (எ-று.) (397)

-பொன்ஆசை

**398. வைத்திழந்து வீணே வயிறெரிந்து மண்ணுலகில்
எத்தனைபேர் நின்கண் எதிர்நின்றார்**

(ப-ரை.) பொன் ஆசை வைத்து இழந்து - பொன் மேல் அளவிறந்த இச்சை வைத்து, (தவிடுமிகள் கூட பிதிரவிடாது காத்து, எதோ ஒரு-சூழ்நிலையால்) அடியொடு இழந்து; வயிறு எரிந்து-, மண் உலகில் எத்தனைபேர் நின்கண் எதிர் நின்றார் - நிலவுலகில் உன் கண்முன் எத்தனை பேர் வறியவர் ஆயினர், (எ-று.)

(வி-ரை.) பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்து வைத்தும், கள்வராதியர் கவர்ந்தும், பங்காளிகள் வழக்கிடும், எரிக்கு இரையாகியும் பொருளை இழந்தவர்கள் எண்ணிலாதவர் என்றபடி. (398)

-தத்துகின்ற

**399. பொன்னுடையார் துன்பப் புணரியொன்றே அல்லதுமற்
றென்னுடையார் கண்டிங் கிருந்தனையே**

(ப-ரை.) தத்துகின்ற பொன் உடையார் துன்பப் புணரி ஒன்றே அல்லது - (வருதலும் போதலுமாகத்) தாவுகின்ற செல்வம் உடையவர்கள், துன்ப சாகரம் ஒன்றிலேயே தோய்வது அல்லது; என் உடையார் கண்டு இங்கு இருந்ததுவே- (வேறு) யாது சுகங் கண்டனர்? இந்த உலகில் நீ அவர்கள் சூழ்நிலையை எங்கும் கண்டபடிதானே இருக்கின்றாய், (எ-று.) (399)

-பொன்இருந்தால்

**400. ஆற்றல்மிகு தாயுமறி யாவகையால் வைத்திடஓர்
ஏற்றஇடம் வேண்டுமதற் கென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) பொன் இருந்தால் - (உன்னிடத்தில்) செல்வம் உளதாயின்; ஆற்றல்மிகு தாயும் அறியா வகையால் வைத்திட ஓர் ஏற்ற இடம், வேண்டும் - (அன்பின்) திண்மை மிக்க அன்னையும் அறியாதபடி, (அதைக் காக்கத்) தக்க இடம் ஒன்று வேண்டுமே; அதற்கு என் செய்வாய் - அதற்கு நீ யாது செய்ய இயலும், (எ-று.)

(வி-ரை.) தாயும் அறியாதபடி இருந்தால் தான், தன்னில் அச்செல்வம் தங்கும், அரிய இதுவே வாழ்க்கை அனுபவம். (400)

-ஏற்றஇடம்

**401. வாய்த்தாலும் அங்கதனை வைத்தஇடம் காட்டாமல்
ஏய்த்தால் சிவசிவமற் றென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) ஏற்ற இடம் வாய்த்தாலும் - (அருமையாகத்) தக்க இடம் அகப்பட்டாலும்; அங்கு அதனை வைத்த இடம் காட்டாமல் ஏய்த்தால் - அப்பொருளை (க்காப்பாகப் புதைத்து) வைத்த அந்த இடம், (தன்னைக்) காட்டாமல் ஏமாற்றி விட்டதாயின்; சிவசிவ-, மற்று என் செய்வாய் - நீ செய்வது என்னை, (எ-று.) (401)

-ஏய்க்காது

**402. நின்றாலும் பின்னதுதான் நீடும் கரியான
தென்றால் அரகரமற் றென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) ஏய்க்காது நின்றாலும் - வஞ்சிக்காமல் (அப்புதையல்) இருந்த இடத்திலேயே இருந்தாலும்; பின் அதுதான் நீடும் கரி ஆனது என்றால் - பிறகு அச்செல்வம் கரியாக உருவும் நிறமும் மாறி அமையுமானால்; அரகரா-, மற்று என் செய்வாய் - அதன்பின் நீ யாது செய்வை, (எ-று.)

(வி-ரை.) விதி விளையாடும் பொழுது, கனதனம் யாவும் கரியாய் மாறும்; என்ன வேதனையான செய்தி இது!

-நன்றாக

**403. ஒன்றொருசார் நில்லென்றால் ஓடுகின்ற நீ அதனை
என்றும் புரப்பதனுக் கென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) நன்று ஆக ஒன்று ஒரு சார் நில என்றால் ஓடுகின்ற நீ - நிம்மதியாகப் பொருந்திய ஒரு இடத்தில் நிலைத்து இரு என்று (உனக்கு நான்) உபதேசித்தால்; (என் சொல்வழி நில்லாமல் வேகம் கொண்டு கண்ட இடத்தில்) ஓடுகின்ற நீ; அதனை என்றும் புரப்பதற்கு என் செய்வாய் - அத் திருவை எந்நாளும் காப்பதற்கு என்ன செய்வை, (எ-று.)

-வென்றியொடு

**404. பேர்த்துப் புரட்டிப் பெருஞ்சினத்தால் மாற்றலர்கள்
ஈர்த்துப் பறிக்கிலதற் கென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) வென்றியொடு பேர்த்துப் புரட்டி - வெற்றியுடன் (புதைத்த இடத்தைப்) பெயர்த்துப் புரட்டி; பெரும் சினத்தால் மாற்றலர்கள் ஈர்த்து பறிக்கில் - பெருங் கோபத்தால் (உன்) பகைவர்கள் இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டால்; அதற்கு என் செய்வாய்-, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாற்றலர் -மாறுபட்ட பகைவர்கள். (404)

-பேர்த்தெடுக்கக்

**405. கைபுகுத்தும் காலுள் கருங்குளவி செங்குளவி
எய்புகுத்தக் கொட்டிடின்மற் றென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) பேர்த்து எடுக்க கை புகுத்தும் கால் - (வைத்த இடத்தில் இருந்து) பெயர்த்து எடுக்க நீ கையைப் புகுத்தும் பொழுது; உள் கருங்குளவி செங்குளவி எய்புகுத்த கொட்டின் - அப்புதையலுல் (குடி புகுந்திருக்கும்) கருங்குளவியும் செங்குளவியும் கொடிய வேதனை அயர்வு மிகுமாறு கொட்டுமேல்; மற்று என் செய்வாய் - அதற்கு நீ யாது செய்ய இயலும், (எ-று.) (405)

-பொய்புகுத்தும்

**406. பொன்காவல் பூதமது போயெடுக்கும் போதுமறித்
தென்காவல் என்றால்மற் றென்செய்வாய்**

(ப-ரை.) பொய் புகுத்தும் பொன் காவல் பூதமது போய் எடுக்கும்போது - பொய் வழியில் புகுத்தும் (நின்) பொன்னைப் பூதமானது காவல் செய்திருந்து, (நீ) போய் எடுக்கும் பொழுது மறித்து என் காவல் என்றால் மற்று என் செய்வாய். (உன்னைத்) தடுத்தி, (இப்புதையல்) என் காவலில் உள்ளது; (நீ) தொடாதே என்று சொல்லுமானால், அப்பொழுது நீ) என் செய்வை, (எ-று.)

(வி-ரை.) பூத கணம் பல; அவைகளுள் பொன் காத்த பூதம் என்பது ஒருவகை. மறித்தல் - (எடுப்பதை) மறித்து தடுத்தல். (406)

-பொன்காவல்

407. வீறுங்கால் ஆணவமாம் வெங்கூளி நின்தலைமேல் ஏறுங்கால் மற்றதனுக் கென்செய்வாய்

(ப-ரை.) பொன் காவல் வீறுங் கால் - (உலோபித்து, கண்ணும் கருத்தமாய்) செல்வத்தைக் காவல் செய்து இருந்த காலத்தின்; ஆணவம் ஆம் வெங்கூளி நின் தலை மேல் ஏறுங்கால் - (எம்போலும் திருவினர் எவருளர் என இறுமாந்து நிற்கும்) கொடிய கூளியெனும் பேய் உன் தலை மேல் ஏறும் பொழுது; மற்று அதனுக்கு என் செய்வாய் - அதை விரட்டி அடிக்க நீ என்ன செய்வை, (எ-று.)

(வி-ரை.) வீறுதல் - செருக்குற்று நிமிர்தல். கூளி - பேய்களில் ஒரு பிரிவு. (407)

-மாறும்சீர்

408. உன்னேயம் வேண்டி உலோபம் எனும் குறும்பன் இன்னே வருவனதற் கென்செய்வாய்

(ப-ரை.) மாறும் சீர் உன் நேயம் வேண்டி உலோபன் எனும் குறும்பன் - (கை) மாறும் - பெருமையுள் செல்வத்திற்கு உரியவனான உனது நட்பை விரும்பிய உலோபன் எனும் குறும்பன்; இன்னே வருவன் அதற்கு என் செய்வாய் - இப்போதே (நின்னை) எய்துவன்; அவன் வருகையைத் தடுக்க உன்னால் யாது செய்ய முடியும், (எ-று.)

(வி-ரை.) இறந்த பிணத்தால் எதுவும் செய்ய முடியாது; அது போல் உலோபி, சேர்த்த திருவை ஒன்றும் தொடாமல் செயலற்றுப் போவான். “உலோபம் ஒன்றுமே அளப்பருங் குணங்களை அழிக்கும்” என்பர் கம்பர். “நச்சுப் படாதவன் செல்வம், நடுவூருள் நச்சு மரம் பழுத்தற்று” என்றார் வள்ளுவர். பாழும் உலோபம் எப்படியோ வந்து பற்றிக் கொள்ளும் என்றபடி. (408)

-முன்னேதும்

409. இல்லா நமக்குண்டோ இல்லையோ என்னுநலம் எல்லாம் அழியுமதற் கென்செய்வாய்

(ப-ரை.) முன் ஏதும் இல்லா நமக்கு - (நம்பனது நட்பாகி) முன்னே ஒரு சிறிதும் உலோப குணம் இல்லாத நம் இடத்தில்; உண்டோ இல்லையோ என்னும் நலம் எல்லாம் அழியும் - உளதோ இலதோ என்று ஐயறும் அளவு இருந்த சிறந்த உபகாரகுணம் யாவும் அழிந்துபோம்; அதற்கு நீ என் செய்வாய் - அதைத்தடுத்து நிறுத்த நீ என்ன செய்ய முடியும்? (எ-று.) (409)

-நில்லாமல்

**410. ஆய்ந்தோர் சிலநாளில் ஆயிரம்பேர் பக்கலது
பாய்ந்தோடிப் போவதுநீ பார்த்திலையே**

(ப-ரை.) நில்லாமல் ஆய்ந்தோர் சில நாளில் ஆயிரம் பேர் பக்கல் அது பாய்ந்து ஓடிப் போவது-(நிலையாக ஓர் இடத்தில்)நிலைத்திராமல், (நல்வினைக்கு உரிய காலம் எது வரை என்று) ஆய்ந்து, (அதுவரை இருந்து.) சில நாளில் ஆயிரம் பேரிடத்தில் போய்ப் போய் (அங்கங்கு சென்று நின்று, அதன்பின்) பாய்ந்து ஓடிப்போவதை; நீ பார்த்திலையே-கண்ணார நீ கண்டது இல்லையோ, (எ-று.) (410)

-ஆய்ந்தோர்சொல்

**411. கூத்தாட் டவைசேர் குழாம்விளிந்தாற் போலுமென்ற
சீர்த்தாள் குறள்மொழியும் தேர்ந்திலையே**

(ப-ரை.) ஆய்ந்தோர் சொல் - ஆய்ந்து உணர்ந்த திருவள்ளுவர் அறிவித்த; கூத்து ஆட்டு அவை சேர் குழாம் விளித்தாற் போலும் என்ற-கூத்தாடும் அரங்கில் கூடும் கூட்டம் (ஆட்டம் முடிந்த பின்) அகன்று விடுவது போலும் (செல்வம் வருதலும் போவதுமாம் என்ற); சீர்த்தாள் குறள் மொழியும் தேர்ந்திலையே-சிறந்த இரு அடிகளால் ஆன திருக்குறள் அறிவிப்பை ஒரு சிறிதும் நீ உணர்ந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) விநோதக் கூத்து, வென்றிக் கூத்து, வசைக்கூத்து, குரவைக்கூத்து, கழைக் கூத்து, பாவைக் கூத்து எனக்கூத்து பல வகை. கதை தழுவி வரும் நாடகமே கூத்தாட்டம் என்று குறிக்கப் பெற்றது. காட்சியில் இன்பம் காட்டுதலால், பல இன மக்கள் பல இடங்களில் இருந்து திரண்டு வருவர். குறித்த நாடக சாலையில் கூடுவர். கூத்து முடிந்தபின், அனைவரும் ஒருங்கே விரைந்து செல்வர். அதுபோல் பல வழிகளில், வருவாய் எனும் பெயருடன் பொருள் வரும்; வந்து வந்து திரண்டு பெருஞ்செல்வம் என்னும் பெயரைப் பெறும். காலம் மாறும்; கலையும் குலையும். ஒளியும் ஒழியும்; அட்டா! நாடகம் பார்க்கத்திரண்டவர், முடிந்ததும் புரண்டு போவது போல், ஆகூழால் திரண்ட செல்வம், போகூழ் வந்து புகுந்த பொழுது, கருத்திற்கும் எட்டாதபடி கரந்துவிடும்.

**“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே, பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அது விளிந்தற்று”**

என்பது, இக்குறளின் முழு உருவம். (குழாம் -குழுமியுள் திரள், விளிதல் -அழிதல்.) (411)

-பேர்த்தோடும்

**412. நாட்கொல்லி என்றால் நடுங்குகின்றாய் நாளறியா
ஆட்கொல்லி என்பரிதை ஆய்ந்திலையே**

(ப-ரை.) பேர்த்து ஓடும் நாள் கொல்லி என்றால் நடுங்குகின்றாய் - (நிலையின்றிப்) பெயர்ந்து விரைந்து போம் நாள்களைக் கொல்பவன் (எனும் இயமன்) எனில், நடுங்குகின்றனை; நாள் அறியா ஆள் கொல்லி என்பர் இதை அறிந்திலையே. (இன்ன) நாள் இது என்றே அறியாத ஆள் கொல்லி எனும் பெயருடையது பொருள் என்று, (இனிது அறிஞர்) இயம்புவார்! (அரிய) இந்நூட்ப வுரையை (நீ) அறிந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பேர்த்து என்ற சொல்லாற்றலால், எவரும் பெயர்ப்பது இல்லை; அது தாமே பெயர்ந்து விரைந்து போவது என்பது தெரிதலுறும். ஒவ்வொருடைய ஆயுள் காலத்தை உணர்பவன்; காலத்தையே கணித்து, ஒவ்வொரு நாளையும் கழிந்தது ஒழிந்தது என்று கருதுபவன் ஆதலின், இயமனுக்கு 'நாள் கொல்லி' என்பது பெயர். இளமை முதுமை எண்ணாமல், நாளைக் கொல்பவன் என அவனுக்குப் பெயர் அமைந்தது போல், அவாவைப் பெருக்கித், தம்மை ஆள்பவரை அழிக்கும் நாட்டம் அமைவது ஆதலின், செல்வத்திற்கு ஆட்கொல்லி எனும் பெயர் அமைந்தது.

நாள்கொல்லி, ஆள்கொல்லி இரண்டும் காரணப் பெயர்கள்; இந்த இரு கொல்லிகள் விஷயத்தில் எச்சரிக்கையா யிருப்பவர்கள், அறம் பல செய்து, உயிர்க்கு உறுதி தேடுவர்; சிரத்தையாகப் பரத்தைச் சிந்தித்து உரம் பெறுவர் நாட்கொல்லியும் ஆட்கொல்லியும் இவர்களைக் கண்டு நாணிப்புறம் போகும்; இவைகளே இங்கு எண்ணத் தக்கவை; நெஞ்சே! அரிய இதனை 'ஆய்ந்திலையே' என்று அருளொடு வள்ளலார் அறிவிப்பார் ஆயினார். (412)

-கீழ்க்கொல்லைப்

413. பச்சிலையால் பொன்னைப்படைப்பாரேல்மற்றதன்மேல் இச்சையுனக் கெவ்வா நிருந்ததுவே

(ப-ரை.) கொல்லை கீழ் பச்சிலையால் பொன்னைப் படைப்பாரேல் - புழைக்கடையின் கீழ்ப்புறத்தில் (முளைக்கும்) பசுமை மூலிகைகளால், (உண்மைச் சித்தர்கள்) பொன்னை (லேசாக) உருவாக்குவர் எனில்; மற்று அதன் மேல் இச்சை உனக்கு எவ்வாறு இருந்ததுவே-(இப்படி எளிதிற கிடைக்கும்) அப்பொன்னின் மேல், விருப்பம் எவ்வாறு உனக்கு விளைந்ததுவோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) பச்சிலையில் பசும்பொன்; இத்தைக் கண்டா இச்சை கொள்வது என்றபடி. (413)

-இச்சையிலா

414. இட்டமலம் பட்டஇடம் எல்லாம்பொன் ஆம்என்றால் இட்டமதை விட்டற் கிசைந்திலையே

(ப-ரை.) இச்சை இலார் இட்ட மலம் எல்லாம் பொன்னாம் என்றால் - பற்று இல்லாப் பரம சித்தர்கள் கழித்த மலம், பட்ட இடம் அனைத்தும் பொன்னாகும் எனில்; இட்டம் அதை விட்டற்கு இசைந்திலையே-இப் பொன் மேல் கொண்ட இச்சையை, விடுதற்கு நீ இசைந்தது இல்லையே,

(வி-ரை.) மூலிகைச் சாறு முதன்மைப் பொன்னாம்; மலம் பட்ட இடமெல்லாம் தங்கம்; ஐயய்ய! இப்படியுமா செய்தி இருக்கும் என்று ஐயுற வேண்டா; மூலிகைகளை அறிவர்; அதன் முறை உணர்ந்தாரும் உளர்; குண்டலினியை மேலெழுப்பி, பிரமரந்திரப் பேறு கண்ட பெருமையர்க்கே சிறந்த இப்பேறு சித்திக்கும். இதற்கு மேல் இங்கு எழுதுவது மரபன்று. விடற்கு என்பது, தன்னொற்று இரட்டி விட்டற்கென விகாரப்பட்டது. (414)

-முட்டகற்றப்

**415. பொன்னடப்ப தன்றியது போனகமே ஆதியவாய்
என்அடுத்த தொன்றுமிஃதெண்ணிலையே**

(ப-ரை.) முட்டு அகற்ற பொன் நடப்பது அன்றி - (வாழ்க்கையின்) முடையைத் தவிர்க்க, (வளமானது எனப்) பொன் வழங்கிடுவது அல்லது; அது போனகமே (ஆதியவாய் என் அடுத்தது- உணவு முதலியனவாக எவ்வகையில் அது உபயோகப்படுகிறது; ஒன்றும் இஃது எண்ணிலையே-இந்த ஒன்றை நீ எண்ணியது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சோறு தவிர, பசிக்குப் பொன்னிருந்து யாது பயன் என்றபடி. (415)

-இந்நிலத்தில்

**416. நீண்மயக்கம் பொன்முன் நிலையாய் உலகியலாம்
வீண்மயக்கம் என்றதனை விட்டிலையே**

(ப-ரை.) இந்நிலத்தில் -இவ்வுலகத்தில்; பொன் முன்னிலையாய் உலகியல் ஆம் நீண்மயக்கம் - பொன்னை முதல் நிலையாக (ஏற்கும் இந்த) உலகின் இயல்பாம் நீண்ட மயக்கம்; வீண் மயக்கம் என்று அதனை விட்டிலையே-வீணான மயக்கம் என்று அந்த ஆசையை (நீ) விட்டாய் இல்லையே, (எ-று.) (416)

-நீள்வலயத்

**417. திச்செல்வம் இன்றி இயலாதேல் சிற்றுயிர்கள்
எச்செல்வம் கொண்டிங் கிருந்தனவே**

(ப-ரை.) நீள் வலயத்து இச்செல்வம் இன்றி இயலாதேல் - வட்டமான இந்நிலவுலக வாழ்க்கையில் இந்தச் செல்வம் இல்லாமல் வாழ்க்கை நடவாதேல்; சிறு உயிர்கள் எச் செல்வம் கொண்டு இங்கு இருந்தனவே-(ஈ ஈறும்பு முதலிய) சிற்றுயிர்கள் எந்தச் செல்வத்தை ஆதரவாகக் கொண்டு இங்கு உயிர் வாழ்கின்றன (என்கிறேன்), (417)

மண்ணாசை

-வெச்சென்ற

**418. மண்ணாசை கொண்டனைநீ மண்ணாளும் மன்னரெலாம்
மண்ணால் அழிதல் மதித்திலையே**

(ப-ரை.) வெச் என்ற மண்ணாசை கொண்டனை நீ - (இப் பொன்னாசையுடன்) வெம்மை யுடையது எனப் பெறுகின்ற (கொடிய) மண் ஆசை கொண்டாய் நீ; மண் ஆளும் மன்னர் எலாம் மண்ணால் அழிதல் மதித்திலையே-மண்ணுலகை ஆண்ட மன்னவர் அனைவரும், (அம்) மண்ணால் அழிந்த வரலாறுகளை (உரிய) மதிக்கொண்டு உணர்ந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஒருவர் ஆளும் நாட்டை ஒருவர் கவர நினைத்து, அடித்துப் பிடித்து அழிந்த கதை ஆயிரம் ஆயிரம் ஆகுமே! அடபாவமே. (418)

-எண்ணாது

**419. மண்கொண்டார் மாண்டார் மாய்ந்தவுடல் வைக்காயல்
மண்கொண்டார் தம்இருப்பில் வைத்திலரே**

(ப-ரை.) எண்ணாது மண் கொண்டார் மாண்டார் - (நிலையாமையைச்) சிறிதும் நினையாமல், (தம் ஆண்மையால் அயலவர்) நிலத்தைக் கவர்ந்தவர்கள் இறந்தனர்; மாய்ந்த உடல் வைக்க அயல் மண் கொண்டார் தம் இருப்பில் வைத்திலரே-பொன்றியே அவர் உடலைப் புதைக்க, அயலவர் நிலத்தை வாங்கினர் (அல்லாமல்), அவர் தேடிய மண்ணில் அவர் உடலை அடைக்கலம் செய்திலரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) உடலைப் புதைக்க இறந்த பின்னும் உரிமையில்லையெனில், இருந்த போது மட்டும் சொந்தம் கொண்டாடுவது ஏமாளித்தனம்; இந்நுட்பம் உணராமல், கண்ட நிலமெலாம் கவர நினைத்தல் கோமளித்தனம்; எண் சாண் உடற்கு எவ்வளவு நிலம் வேண்டும்? எண்ணிப்பார் என்றபடி. (419)

-திண்கொண்ட

**420. விண்ணேகுங் காலங்கு வேண்டுமென ஈண்டுபிடி
மண்ணேனும் கொண்டேக வல்லாரோ**

(ப-ரை.) திண்கொண்ட விண் ஏகும் கால் அங்கு வேண்டும் என-திண்மையுடைய விண்ணுலகிற்கு (இறந்த பின் ஆன்மா) ஏகும் பொழுது, (தெய்வ) அவ்வுலகில் தேவைப் படலாம் என்று; ஈண்டு பிடி மண்ணேனும் கொண்டு ஏக வல்லாரோ - இங்குள பிடி அளவு மண் எனினும் எடுத்துச் செல்ல வன்மை உரிமை வாய்த்தவர் யார், (எ-று.) (420)

-மண்ணேயம்

**421. என்னதென்றான் முன்னொருவன் என்னதென்றான் பின்னொருவன்
இன்னதூநீ கேட்டிங் கிருந்திலையோ**

(ப-ரை.) மண் நேயம் முன் ஒருவன் என்னது என்றான் - மண்ணின் மேல் உள்ள அபிமானத்தால், முன்பு உதித்த ஒருவன், (இந்நிலம்) என்னது என்று கூறினன்; பின் ஒருவன் என்னது என்றான் -பின் உதித்த ஒருவன், (இப்பூமி) என்னது என்று இயம்பினன்; இங்கு இன்னது நீ கேட்டு இருந்திலையோ-இந்நிலவுலகில், இதை நீ கேள்விப் பட்டதே இல்லையோ, (எ-று.) (421)

-மன்னுலகில்

422. கண்காணி ஆய்நீயே காணியல்லாய் நீயிருந்த மண்காணி என்று மதித்தனையே

(ப-ரை.) மண் உலகில் கண்காணி ஆய் -பொருந்தியுள இப் பூவுலகில் நீ கண் காணிப்பவன் ஆகியும்; காணி அல்லாய் -காணி நிலத்திற்கு உரியவன் ஆகாமல் இருந்தனை; நீ இருந்த மண் காணி என்று மதித்தனையே- (இந்நிலையில்) நீ குடியிருந்த மண், (எனது) உரிமையிலுளது என்று மதித்தல் செய்தாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கண்காணி-கண்களால் எதையும் காண்பவன்; உண்மையில் அப் பெயர் சிவத்திற்கே உரியது; அப்பெருமான், காண வேண்டும் எனும் எண்ணம் இன்றியே, எதையும் உடந்தையால் இனிது அறிபவன். “கண்காணியாகவே கையகத்தே எழும், கண்காணி யாகக் கருத்துள் இருந்திடும், கண்காணி யாகக் கலந்து வழிசெய்யும், கண்காணியாகிய காதலன் தானே” என்று திருமந்திரமும் இந்த ரகசியத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. புறக் கண்களால் நோக்கிப் புரிந்து கொள்ளலின், உனக்கும் அப் பெயர் உரிமையாயது. மண்காணியான உனக்கு காணி நிலமும் சொந்தம் இல்லை; அப்படி யிருந்தும், இருக்கும் மனை நிலம் என்னதென்று எண்ணுவது, ஏழைமதி தானே என்றபடி. (422)

-கண்காணி

423. மண்காணி வேண்டி வருந்துகின்றாய் நீமேலை விண்காணி வேண்டல் வியப்பன்றே

(ப-ரை.) கண்காணி மண்காணி வேண்டி வருந்துகின்றாய் -காணியளவு நிலத்தைக் கண்களால் காணக் காமித்து, அதே கவலைப்படுகின்றாய்; நீ மேலை விண்காணி வேண்டல் வியப்பு அன்றே-நீ மேல் நிலமாகிய விண்காணியை விரும்புதலில் வியப்பொன்றும் இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) காமித்த இந்நிலம் கைகொடுக்கவில்லையேல், விண்ணிலத்தை விழைதல் இயற்கை தானே என்பது குறிப்பு. (423)

-எண்காணி

424. அந்தரத்தில் நின்றாய்நீ அந்தோ நினைவிடமண் அந்தரத்தில் நின்ற தறிந்திலையோ

(ப-ரை.) எண் காண நீ அந்தரத்தில் நின்றாய் - எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, ஆதாரம் இல்லாமல் நீ (அலைமோதி) நிற்கின்றாய்; அந்தோ-, நினைவிட மண் அந்தரத்தில் நின்றது அறிந்திலையோ - உன்னைவிட (உன்னால் விரும்பப் பெற்ற இந்) நிலதலம், (ஆதாரம் இல்லாமல்) அந்தரத்தில் ஊசலாடுவதை அறியாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) இந்நில வருண்டை, அந்தரத்தில் தானே சுழன்று, வகையாகச் சூரிய மண்டலத்தை வலம் வருகின்றது என்பது, ககோள நூற் கருத்து; இன்றைய விஞ்ஞானிகளும் இதனை உடன்படுகின்றனர். நிலமோ, நின்வசம் நின்றது இல்லை; அந்நிலமே சுதந்தரமின்றி உழல்வதையும் உணர்ந்து நில். உணர்ந்தாயேல், மண்ணாசையை மறந்திடுவை என்பது கருத்து. (424)

-தந்திரத்தில்

425. மண்கொடுப்பேன் என்றுரைக்கில் வைவார் சிறுவர்களும் மண்கொடுக்கில் நீதான் மகிழ்ந்தனையே

(ப-ரை.) தந்திரத்தில் மண்கொடுப்பேன் என்று உரைக்கில் சிறுவர்களும் வைவார் - (உனக்கு) மண் அளிப்பன் என்று, (எவரேனும் விளையாட்டில் உபாய வார்த்தையாக) உரைத்தால், (அவ்வாய் மொழிகேட்ட) இளஞ் சிறுவர்களும் வசைபாடுவரே; மண் கொடுக்கில் நீ தான் மகிழ்ந்தனையே-மண் கொடுத்தால் நீ மட்டும் மகிழ்வாயோ, (எ-று.)

-வண்கொடுக்கும்

426. வீடென்றேன் மற்றதைமண் வீடென்றேநீநினைந்தாய் வீடென்ற சொற்பொருளை விண்டிலையே

(ப-ரை.) வண் கொடுக்கும் வீடு என்றேன் - வளம் வழங்கும் வீடு என்று நான் விளம்பினேன்; மற்று அதை மண்வீடு என்றே நீ நினைந்தாய் - அச்சொல்லை மண்வீடு என்று (நான் சொன்னதாக) நீ எண்ணினை; வீடு என்ற சொல் பொருளை விண்டிலையே-வீடு எனும் சொல்லின் பொருளையறிந்து, (உலக மயக்கை) ஒழித்தாய் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வீடு என்பது முதல் நீண்டு வீடு என்று ஆயது; எதையும் விட்டிடு என்பது, அச் சொல்லின் பொருள்; அனுபவிகள் ஒன்று சொன்னால், அதற்கு விபரீத அர்த்தம் செய்து கொள்வது உலகியல்; இது தான் எங்கு முள்ள அனுபவம் என்பது, இதனில் இருந்து தெரிகிறது அல்லவா! (426)

-நாடொன்றும்

427. மண்ணால் மரத்தால் வனைகின்ற வீடனைத்தும் கண்ணாரக் கட்டழிதல் கண்டிலையோ

(ப-ரை.) நாடு ஒன்றும் மண்ணால் மரத்தால் வனைகின்ற வீடு அனைத்தும் - நாடு முழுதும் மண்ணாலும் மரத்தாலும் கட்டிய வீடுகள் யாவும்; கட்டு அழிதல்

கண்ணார கண்டிலையோ - (ஒவ்வொரு காலத்தில்) அடியொடு அழிந்து போதலை நீ அறிந்தது இல்லையோ, (எ-று.) (427)

-மண்ணான

428. மேல்வீடும் அங்குடைய வேந்தர்களும் மேல்வீட்டப் பால்வீடும் பாழாதல் பார்த்திலையோ

(ப-ரை.) மண் ஆன மேல்வீடும் - மண்ணால் சமைந்த மேல் மாடம் அமைந்த மாளிகைகளும்; அங்கு உடைய வேந்தர்களும் - அவைகட்கு உரிய அதிபர்களும்; மேல் வீட்டு அப்பால் வீடும் பாழாதல் பார்த்திலையோ - மேல் ஒரு நிலைமுதலாக, அதற்கு அப்பாலும் உயரும் (ஏழெட்டு மேனிலைகளையுடைய) மாளிகைகளும், பாழ்பட்டு அடியொடு அழிதலை நீ அறிந்தது இல்லையோ, (எ-று.) (428)

-மேல்வீட்டில்

429. ஏறுவனே என்பாய் இயமன் கடாமிசைவந் தேறுவனேல் உன்னாசை என்னாமோ

(ப-ரை.) மேல் வீட்டில் ஏறுவனே என்பாய் - (எடுப்பான) மேல் நிலை மாளிகையில் நான் ஏறுவேன் என்று இறுமாந்து கூறுவை; இயமன் கடாமிசை வந்து ஏறுவனேல் உன் ஆசை என் ஆமோ - (அதே நேரத்தில் உன்னை அகப்படுத்த,) இயமன் எருமைக் கடாமேல் ஏறி வருவனே ஆயின், உன் ஆசை யாதாகும் என்பதைச் சிறிதும் எண்ணிலையே, (எ-று.) (429)

-கூறிடும்இம்

430. மண்ணளித்த வேதியனும் மண்விருப்பம் கொள்ளானேல் எண்ணமுனக் கெவ்வா றிருந்ததுவே

(ப-ரை.) கூறிடும் இம் மண் அளித்த வேதியனும் மண்விருப்பம் கொள்ளானேல் - தொல்லை இம் மண்ணுலகைத் தோற்றுவித்த வேதன் எனப்பெறும் பிரமனும், குவலயத்தில் ஆசை கொண்டிலன் எனில்; எண்ணம் உனக்கு எவ்வாறு இருந்ததுவே-உனக்கு மட்டும் இந்த எண்ணம் எவ்வாறு உளதாயது? (எ-று.)

(வி-ரை.) உண்டாக்கினானுக்கு இம்மண்ணில் ஆசை உளதாயின், இந்த உலகில் இருப்பனே; இல்லாமையின் ஆசை சிறிதும் இல்லை என்று தெரியவில்லையா? சில வாழ்நாள் பல்பிணியன் ஆன உனக்குமட்டும், இந்த ஆசை எழுந்ததொரு அதிசயந்தான் என்றபடி. (430)

-மண்ணிடத்தில்

431. ஆகாத் துரும்பிடத்தும் ஆசைவைத்தாய் என்னில்உன்றன் ஏகாப் பெருங்காமம் என்சொல்கேன்

(ப-ரை.) மண் இடத்தில் ஆகாத் துரும்பு இடத்தும் ஆசை வைத்தாய் என்னில் - மண்ணுலகில் (ஒன்றுக்கும் உதவாத) சிறு துரும்பின் இடத்திலும் ஆசை கொண்டுகளை எனில்; உன்றன் ஏகாப் பெரும் காமம் என் சொல்கேன் - உன்னுடைய அழியாத பேராசையை என்னென்று கூறுவேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) சிறு துரும்பும் பல்குத்த உதவும் என்று நீ நினைப்பது, அதன் மேல் உள்ள அவாவைத் தானே அறிவிக்கின்றது என்றபடி. (431)

கோபகுணம்

-போகாத

432. பாபக் கடற்கோர் படுகடலாம் பாழ்வெகுளிக் கோபக் கடலிற் குளித்தனையே

(ப-ரை.) போகாத பாபக் கடற்கு ஓர் படுகடலாம் - (அறிவுடையோர்) அணுகாத பாப சமுத்திரத்திற்கு, ஆதாரமான ஒரு பெரும்புறக் கடல்போன்ற; பாழ்வெகுளி கோபக் கடலில் குளித்தனையே-பாழும் வெகுளித்தனமான கோபமாகிய பெருங்கடலில் (இடையிடை) மூழ்கி எழுகின்றனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “கோபமே பாபங்களுக் கெல்லாம் தாய் தந்தை, கோபமே குடி கெடுக்கும்” என்பதெலாம் இங்கு எண்ணத் தகும். (432)

-தாபமுறச்

433. செல்லா இடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்தும் இல்லதெனில் தீயதென்ற தெண்ணிலையே

(ப-ரை.) தாபம் உற செல்லா இடத்து சினம் தீது - தாபம் தோன்ற தன்னின் வலியார் மேல் தன்சினம் தாவுமேல், (அது தனக்கே) தீமைதரும்; செல் இடத்தும் இல்லது எனின் தீயது என்றது எண்ணிலையே-(அது) எளியவர் இடம் நோக்கி எழுமேல், அதனினும் தீயன பிற இல்லை என்ற திருக்குறளை நீ நினைத்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “செல்லா இடத்துச் சினந்தீது, செல் இடத்தும், இல் அதனின் தீய பிற” என்பது அரிய திருவள்ளுவர் அறிவிப்பு. சினம் பலிக்கும் இடத்தில் படுகேடு; பலிக்கா இடத்தில் அபாயகரம்; அஃதாவது தன்னின் வலியாரைச் சினந்தால், கல்மேல் அடித்த கழிபோல், அப்போதே தனக்கு அழி துயராம்; எளியரைச் சினந்தால், பாவம் எழும்; படுபழி பலவும் பலிக்கும். ஏழை பங்காளன் இறைவன். எளியவரை இகழ்ந்து சினந்தால், தெய்வ தண்டனை தேடி வரும்; இவைகளால் அழிதுயரும் இழிநரகும் காணியாகும். “சுருக்குக செல்லா இடத்துச் சினம்” என்பது நான்மணிக்கடிகை. “இன்னா சிறியார் மேல் செற்றம் கொளல்” என்பது இன்னா நாற்பது. இவைகளை எண்ணுவது நலம் என்றபடி. (433)

-மல்லல்பெறத்

434. தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க என்றதனைப் பொன்னைப்போல் போற்றிப் புகழ்ந்திலையே

(ப-ரை.) மல்லல் பெற தன்னைத் தான் காக்கில் சினம் காக்க என்றதனை-
வளம்பல வாய்ப்பு, தன்னைத்(துன்பம் தழுவாவண்ணம்) தற்காப்பு செய்து கொள்ள
நினைதியேல், கடும்சினம் (சினைக்காமல்)காத்துக் கொளக் கடவை என்ற
(திருவள்ளுவர்) அறிவிப்பை; பொன்னைப்போல் போற்றிப் புகழ்ந்திலையே-
பொன்னைப்போல் காத்து புகழ்ந்தாய் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “தன்னைத்தான் காக்கில் சினங்காக்க, காவாக்கால் தன்னையே
கொல்லும் சினம்” என்பது திருக்குறள். உயிர் துயர் உறாது உய்ய, இது ஒரு
உபாயம். தன்னை என்றது ஆன்மாவை; தான் என்பது, அதனை அடைய நின்ற
மனிதனை. காக்க என்பது, கடுந்துயர் உதிக்காதபடி காத்துக் கொள்ளலை.
கண்ணில் புழுதி படியாதபடி இமைகள் காக்கின்றன; ஊரைக் காத்தல், நாட்டைக்
காத்தல், வீட்டைக் காத்தல் எனக் காவல் பலவகை; இவைகளுள் தன்னைக்
காத்தலே தலையாய தருமம். பற்றிய தீ உற்றதை எரிக்கும்; உள் சினக்கும்
சினம், உடையவரை மாளுமாறு வழிவகை புரியும். “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந்
தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்ததும் அற்று நினையாமையும் அற்று
நிர்ச்சிந்தனாய்த், தனந்தனியே யிருந்து ஆந்த நித்திரை தங்குகின்ற அனந்தலில்
என்றிருப்பேன் அத்தனே கயிலாயத்தனே” எனும் பட்டினத்தார், இச்சாதனைக்கு,
ஆரம்பத்தில் சினம் அழியவேண்டும்; இன்றேல் பின்வருவன பிறவா என்று குறிப்பாய்
இனிது கூறுவது உணர்க. இக்குறள் கருத்தை, பொன்போல் எவரும் போற்றுதல்
வேண்டும் எனும் அருமையே அருமை. (434)

-துன்னி

435. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலஎன்னும் திகழ்வாய் மையும்நீ தெளியாய்

(ப-ரை.) துன்னி அகழ்வாரை தாங்கும் நிலம்போல என்னும் - அணுகி
வெட்டுபவரை, (தள்ளி விடாமல்) தாங்குகின்ற பூமியைப் போல் எனும்
பொருளுடைய; திகழ்வாய்மையும் நீ தெளியாய் -(திருக்குறளில்) திகழ்கின்ற
வாய்மை நுட்பத்தையும் நீ தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டார் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல் தம்மை, இகழ்வார்ப்
பொறுத்தல் தலை” என்பது திருவள்ளுவர் அறிவிப்பு. அகழ்தல் - தோண்டுதல்,
இகழ்தல் அவமதித்தல். மண்வெட்டியால் கிண்டி, நிலத்தைக் கிளறுகின்றாரைத்
தள்ளாது நிலம் தாங்குதல் போல், எள்ளி இகழ்ந்து, பிறர் அல்லல் பல செய்யின்
உள்ளம் செய்யாமல் பொறுமை உறுபவரே உத்தமர் என்றபடி. பொறுத்தலை
எனவே, பொறாமை கடை என்று ஆயது “ஓதல் மலசலம் உச்சிட் டாதியில்,
வேதனை செய்துதன் மெய் புண்பட, நோதல் செய்து அகழ்ந்து நோக்கி எங்ஙனம்
பூதலம் முனிந்ததிப் புவனத் தோரையே?” என்பது லிங்கலீலை. “கூடியா
ப்ருதிவீலம்” என்பது வால்மீகி பொறுமைக்கு நில உதாரணம் காட்டினர் வள்ளுவர்
என்று “குறைக்குந் தனையும் குளிர்நிழலைத் தந்து, மறைக்கும் கண்டீர் மரம்” என
மரத்தை உவமை கூறினர் ஓளவை பொறுப்பவர், புடமிட்ட தங்கம் போன்றவர்

என்பது குறி கடிக்கும் நாயைத் திருப்பிக் கடிப்பார் இல்லை. பெண்மைக்கற்பு; ஆண்மைக்குப் பொறுமையே அழகு என்பது இங்கு எண்ணத் தகும். (435)

-இகழ்வாரை

436. எவ்வண்ணம் நம்மை இகழ்வார் அறிவோறென் றிவ்வண்ணம் என்னைவெளி யிட்டனையே

(ப-ரை.) இகழ்வாரை எவ்வண்ணம் நம்மை இகழ்வார் அறிவோம் என்று-
(நம்மை) இகழ்பவர்கள் (இவர்கள்) நம்மை எப்படி இகழலாம்; (அதையும் ஒருகை)
பார்த்து விடுவோம் என்று; இவ்வண்ணம் என்னை வெளி இட்டனையே-
(அடங்கியுள்) என்னை இப்படி வெளியில் இழுத்து விட்டாயே, (எ-று.) (436)

-தெவ்வென்ன

437. ஓரா வெகுளி யுடையான் தவமடையான் தீராயென் பாரதுவும் தேர்ந்திலையே

(ப-ரை.) தெவ் என்ன ஓரா வெகுளி உடையான் தவம் அடையான் -
பகைவன்போல் உணராத வெகுளியை உடையவன், (அரிய) தவப்பயனை அடைய
மாட்டான்; தீராய் என்பார் அதுவும் தேர்ந்திலையே-(ஆதலின், அவ் வெகுளி)
தீர்ந்து நில் என்பர் தெளிவுடையோர்; (அன்பான) அம்முதுமொழியையும் (நீ)
ஆய்ந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தெவ் - பகையுணர்வு “தெவ்வுப் பகை” என்பது நிகண்டு. (437)

-பேராநின்

438. வெவ்வினைக்கீ டாகஅரன் வெம்மைபுரி வானென்றால் இவ்வெகுளி யார்மாட டிருத்துவதே

(ப-ரை.) பேரா நின் வெவ்வினைக்கு ஈடு ஆக அரன் வெம்மை புரிவான்
என்றால் - இடம் பெயரா நின்னுடைய கொடிய தீவினைக்கு ஒப்பாக,
சிவபெருமான் கொடுந்தண்டம் கொடுப்பன் எனில்; இவ் வெகுளி யார்மாட்டு
இருத்துவதே-இந்த வெகுளியை எவர் இடத்தில் வைப்பது, (எ-று.)

(வி-ரை.) எவர் பாலும் வெகுளி ஆகாது என்பது கருத்து. (438)

-செவ்வையிலாய்

439. ஏய்ந்தனைஅன் போரிடத்தில் இன்னாமை செய்தவரைக் காய்ந்தனைமற் றென்னபலன் கண்டனையே

(ப-ரை.) செவ்வை இலாய் - செம்மை யில்லாத நெஞ்சமே! (கேள்;) ஓர்
இடத்தில் அன்பு ஏய்ந்தனை-(ஆர்வம் உள்ள) ஒரு இடத்தில் அன்பு கொண்டனை;
இன்னாமை செய்தவரை காய்ந்தனை-துன்பம் விளைவித்தவரைக் கனன்றனை; மற்று

என்ன பயன் கண்டனையே-(இதனால் நீ) அறிந்த பயன் யாது என்பதை அறிவிக்க இயலுமா,

(வி-ரை.) அன்பு பாராட்டும் இடத்தில் அன்பும், வன்பு காட்டும் இடத்தில் வன்பும் கொள்வையேல், இது விலங்கு நடை; இன்னது, பகுத்தறிவுள்ள மானிடத்து மரபு ஆக மாட்டாதே என்றபடி. இன்னாமை-(இன்பத்தின் எதிர் மறையான) துன்பம். (439)

கொல்லாமை

-வாய்ந்தறிவோர்

440. எல்லா நலமும் இஃதேயென் றேத்துகின்ற கொல்லா நலஞ்சிறிதும் கொண்டிலையே

(ப-ரை.) எல்லா நலமும் இஃதே என்று அறிவோர் வாய்ந்து ஏத்துகின்ற-எல்லா நன்மைகட்கும் இஃதே மூலம் என்று அறிஞர் பெருமக்கள் (புனித அன்பு கொண்டு) புகழ்கின்ற; கொல்லா நலம் சிறிதும் கொண்டிலையே-, (எ-று.)

-பொல்லாத

441. வன்போ டிருக்கும் மதியிலிநீ மன்னுயிர்க்கண் அன்போ டிரக்கம் அடைந்திலையே

(ப-ரை.) பொல்லாத வன்போடு இருக்கும் மதியிலி நீ - கொடிய கடின மனத்துடன் இருக்கும் அறிவிலி யாகிய நீ; மன் உயிர்க்கண் அன்போடு இரக்கம் அடைந்திலையே-அன்பும் இரக்கமும் பிற உயிர்கள்பால் (இயல்பாக) அடைந்தாய் இல்லையே, (எ-று.) (441)

-இன்போங்கு

442. தூய்மையென்பதெல்லாந்துணையாய் அணைவதுதான் வாய்மையென்ப தொன்றே மதித்திலையே

(ப-ரை.) இன்பு ஓங்கு தூய்மை என்பது எல்லாம் துணையாய் - இன்பம் பெருகும் (அகத்) தூய்மை, (புறத் தூய்மை) முதலிய அனைத்திற்கும் துணையாகி; அணைவதுதான் வாய்மை என்பது ஒன்றே மதித்திலையே-வாய்மை ஒன்றே தழுவி வருவது என்பதை மதித்துப் பார்த்தாய் இல்லையே, (எ-று.) (442)

-தூய்மைஇலாய்

443. மானொருகை ஏந்திநின்ற வள்ளலன்பர் தங்களுளே நானொருவன் என்று நடித்தனையே

(ப-ரை.) தூய்மை இலாய் - (நினைவின்) தூய்மை இல்லாத நெஞ்சமே! (கேள்!) மான் ஒருகை ஏந்தி நின்ற வள்ளல் அன்பர் தங்களுளே - ஒரு

திருக்கரத்தில் மாணேந்திய வண்மைச் சிவபிரான் அடியவர்களுள்; நான் ஒருவன் என்று நடித்தனையே-நானும் ஒருவன் எனுமாறு நாடகம் ஆடினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “ஞானியர் ஆடும் திருக்கூத்தோடு நானும் ஆடுவன்” என்பது, எத்தனை நாள்வரை செல்லும் என்பதை நீ எண்ணிப்பார் என்றபடி. (443)

-ஆனமற்றைப்

**444. பாதகங்கள் எல்லாம் பழகிப் பழகியதில்
சாதகம்செய் வோரில் தலைநின்றாய்**

(ப-ரை.) ஆன மற்றைப் பாதகங்கள் எல்லாம் பழகிப் பழகி -(குறித்தன போக,) பிற பாவங்கள் அனைத்தினும் பலநாள் பழகி; அதில் சாதகம் செய்வோரில் தலை நின்றாய் - அவைகளிலேயே சதா உறவாடுபவருள் (நீயே) தலைவன் ஆயினை, (எ-று.) (444)

-பாதகத்தில்

**445. ஓயா விகார உணர்ச்சியினால் இவ்வுலக
மாயா விகாரம் மகிழ்ந்தனையே**

(ப-ரை.) பாதகத்தில் ஓயா விகார உணர்ச்சியினால் - (அந்தப்) பாதகங்களின் (இருந்து உருவாகும்) இடையறாத விகார உணர்வுகளால்; இவ்வுலக மாயா விகாரம் மகிழ்ந்தனையே-இந் நிலவுலக மாயையின் விகாரப் பாடுகளில் இன்பறுகின்றனையே; (எ-று.)

(வி-ரை.) கானலை நீர் எனவும், கயிற்றினைப் பாம்பெனவும், கட்டையைக் கள்வனெனவும், மாயா விகாரத்தால் அறிந்து மதிக்கெடுதல் மரபலவே. இயற்கை உணர்வில், தெய்வம் இருக்கும்; தீயன செய்தால், வேறுபட்ட உணர்வு விளையும்; விகார உணர்வில், மாறுபாடான மாயை மலரும். அம்மலர்ச்சிக்கு ஏற்றபடி, பார்முதல் பூதங்களின் பருமை தெரியும்; எங்கே தெய்வம்? இல்லையே இல்லை யென்று எண்ண வரும்; எழுதலுறும்; எங்கேயோ பேச்சு, ஏதேதோ செய்தி; என்றும் உலகம் இங்ஙனம் இருக்கும். பாழும் மனமே! பாத்தாயா? இதைப் படித்தாயா? இனியேனும், இயற்கை மயமா யிருக்க நினை! இன்பமென நீ எண்ணிய யாவும், துன்பச் சுகதி. தெரிந்துகொள் என்று, அகங்கார நெஞ்சிற்கு அறிவித்தபடி. (445)

இளமை நிலையாமை

-சாயாது

**446. நீ இளமை மெய்யாய் நினைந்தாய் நினைப்பெற்ற
தாயிளமை எத்தனைநாள் தங்கியதே**

(ப-ரை.) சாயாது இளமை நீ மெய்யாய் நினைந்தாய் - இளமைப் பருவம் சாயாது; (என்றும் இப்படியே) சத்தாய் இருக்கும் என்று நீ நினைத்தாய்; நினைப்

பெற்ற தாய் இளமை எத்தனை தாள் தங்கியதே-நினைப்பெற்ற தாயின் இளமை, எத்தனை காலம் நிலைத்திருந்தது (எண்ணிப்பார்), (எ-று.)

(வி-ரை.) மெய்யின் இளமை மெய்யா யிராது; “நீரிற்சுமிழி இளமை” என்றார் பிறரும். ஆரம்பம் இளமை; அந்தம் முதுமை. தாயின் அனுபவம் சேய் அறியாததோ என்றபடி. (446)

-ஆயிளமை

**447. மெய்கொடுத்த தென்பாய் விருத்தர்கட்கு நின்போல்வார்
கைகொடுத்துப் போவதனைக் கண்டிலையோ**

(ப-ரை.) ஆ இளமை மெய் கொடுத்தது என்பாய் - ஆஹா! இளமையைத் தந்தது இயற்கை என்று வாயாடுவை; விருத்தர்கட்கு நின்போல்வார் கைகொடுத்துப் போவதனைக் கண்டிலையோ - கிழவர்கட்கு, உன் போன்ற இளைஞர்கள் கைகொடுத்து நடத்திச் செல்வதை, (பாழும் உன் கண்களால் நீ) பார்த்ததே இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆ-வியப்பிடைச் சொல்; இளைஞனிடம் சென்று, தம்பீ! இந்த இளமை நிலைத்திரா எனில், மாயா விகார உணர்வில் மகிழ்கின்ற அவன், நகுவன்; அறிவிப்பை அசட்டை செய்வன். இளமை வானவில் போல்வது; விழி எதிர் தோன்றுவ யாவும் அழியும் தன்மைய; நாள் கழியும் அதனொடு ஆயுள் அழியும். இன்றுளார் நாளை இல்லை எனும் இவ்வுபதேசங்களை, அப்பருவம் ஏற்க மறுக்கும். அதோ பார்? முதியோனைக் கைப்பிடித்து இளைஞன் அழைத்துச் செல்வதை! அனைவர் செய்தியும் அஃதே தான் என்று, பிரத்யட்சப் பிரமாணம் காட்டியபடி. (447)

-மெய்கொடுத்த

**448. கூனொடும்கைக் கோலுன்றிக் குந்தி நடைதளர்ந்து
காணடுங்க நிற்பவரைக் கண்டிலையோ**

(ப-ரை.) மெய் கொடுத்த கோனொடும் கை கோல் ஊன்றி குந்தி நடை தளர்ந்து - உடம்பில் பிறந்த கூனுடன், கையில் பிடித்த தடியை ஊன்றி, (இடையிடை) தரையில் தங்கி, எழுந்து தளர்ந்து நடந்து; கால் நடுங்க நிற்பவரை கண்டிலையோ - கால் நடுங்க நிற்பவர்களை (நீ) கண்டது இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) “குந்தி நடந்து குனிந்தொருகை கோலுன்றி, நொந்திருமி ஏங்கி நுரைத்தேறி -வந்துந்தி, ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன் நெஞ்சமே, ஐயாறு வாயால் அழை” (ஐயாறு-கோழை; வாயாறு-வாய்வழி. பாய்தல் - வாந்தி எடுத்தல்.) இது ஐயடிகள் காடவர்கோன் அறிவிப்பு. அதை அடியொற்றிய கண்ணி இது. (448)

-ஊனொடுங்க

**449. ஐயநட என்றே அரும்புதல்வர் முன்செலப்பின்
பைய நடப்பவரைப் பார்த்திலையோ**

(ப-ரை.) ஊன் ஒடுங்க-உடல் தசை வற்றி ஒடுங்க; ஐய நட என்றே அரும் புதல்வர் முன் செல-ஐயனே! (மெல்ல) நடந்து வா என்று அருமை மக்கள் (வழிகாட்டி) முன் செல்ல; பைய நடப்பவரை பார்த்திலையோ - (அவர்பின்) மெல்ல நடந்து செல்பவர்களை, (கண்ணிருந்தும் நீ) கண்டது இல்லையோ, (எ-று.) (449)

-வெய்யநமன்

450. நாடழைக்கச் சேனநரி நாயழைக்க நாறுசுடு காடழைக்க மூத்துநின்றார் கண்டிலையோ

(ப-ரை.) வெய்ய நமன் நாடு அழைக்க-அதிபயங்கர யமலோகம், (அவதிப்பட வா என்று) அழைக்க; சேனம் நரி நாய் அழைக்க-பருந்துகள் நாய் நரிகள், (எமக்கு இரையாகவா என்று) கூப்பிட; நாறு சுடு காடு அழைக்க மூத்து நின்றார் கண்டிலையோ-நாற்றம் வீசும் மயானபூமி, (எரிந்து சாம்பராக வா என்று) விளிக்க, (அந்த அளவு) மூப்படைந்து இருப்பவர்களை, (பாழும் கண்களால் நீ) பார்த்தது இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) “இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே, சொல்லும் மயலார் துடிப்பளவே” என்று சேடித்திரத் திருவெண்பா தெரிவித்தபடி, உள்ளதெல்லாம் பின்வாங்க, யமனுலகும், பருந்தாதியவும், - நாய் நரியும், சுடுகாடும் அழைக்கும் பருவம் முதுமை என்று, எதிர்நிற்கும் நெஞ்சிற்கு இடித்துரைத்தபடி. “பருத்த தொந்தி - நம்மதென்று நாமிருப்ப நாய் நரிகள் பேய்கமுகு, தம்மதென்று தாமிருக்குந்தான்” என்றார் பட்டினத்தார். (450)

-பீடடைந்த

451. மெய்யுலர்ந்து நீரின் விழியுலர்ந்து வாயுலர்ந்து கையுலர்ந்து நிற்பவரைக் கண்டிலையோ

(ப-ரை.) பீடி அடைந்த மெய் உலர்ந்து - கம்பீரம் பொருந்திய காயம் உலர்ந்து; நீரின் விழி உலர்ந்து - (ஒளிக்குரிய) நீருடைய கண்கள் வற்றி; வாய் உலர்ந்து -வாயில் நீர்ப்பசை வறட்சி யடைந்து; கை உலர்ந்து நிற்பவரை கண்டிலையோ - கைகள் தசைவற்றி (மரணத்தை எதிர்நோக்கி) இருப்பவரை நீ பார்த்ததே இல்லையா, (எ-று.)

(வி-ரை.) உலர்தல் - (பசையற) வற்றிப் போதல். விழி உலர்தல் - நீர் வற்றியதும் கண் இடுங்கும் செய்தி. “கரம் ஊன்றிக் கண்ணிடுங்கிக் கால் குலைய மற்றோர், மரமுன்றி வாய்குதட்டா முன்னம் - புரமுன்றும், தீச்சரத்தால் செற்றான் திருப்பனந்தான் தாடகைய, ஈச்சரத்தான் பாதமே ஏத்து” என்பது பதினோரம் திருமுறை. (451)

-மெய்யுலர்ந்தும்

452. சாகான் கிழவன் தளர்கின்றான் என்றிவண்நீ ஓகாளம் செய்வதனை ஓர்ந்திலையோ

(ப-ரை.) மெய் உலர்ந்தும் சாகான் கிழவன் தளர்கின்றான் என்று-உடம்பின் தசை வற்றி உலர்ந்தும், (இன்னும்) கிழவன் இறவாது இருக்கின்றான் என்று; இவண் நீ ஓகாளம் செய்வதனை ஓர்ந்திலையோ-(வாந்தி வரும் அளவு) அவ்வயோதிகளை அருவருத்தல் செய்வாரை நீ அறிந்தது இல்லையோ (எ-று.) (452)

பிணிபல

-ஆகாத

453. கண்டமிது பொல்லாக் கடுநோய் எனும் குமர கண்டமிஃ தென்பவரைக் கண்டிலையோ

(ப-ரை.) இது ஆகாத கண்டம் - இது ஆபத்தான (மரண) கண்டம்; பொல்லாக் கடுநோய் எனும் - பொல்லாத கடுமையான நோய் எனப்பெறும்; இஃது குமர கண்டம் என்பவரைக் கண்டிலையோ -இது குமரகண்ட வலி என்று கூறுபவரை நீ பார்த்ததே இல்லையா, (எ-று.)

(வி-ரை.) கண்டம் -கண்டிக்கப்படுதல்; முடிவு கட்டுதல். கடு நோய் -இது குமரகண்ட வலிப்பு என்பர் சிலர்; மனம் போனவாறெல்லாம் எண்ணும் நாள் மரண நாள். குமரகண்டம் என்பது, ஒரு வகை இழுப்பு நோய். ()

-கொண்டவுடல்

454. குட்டமுறக் கைகால் குறுக்குமிது பொல்லாத குட்டமென நோவார் குறித்திலையோ

(ப-ரை.) கொண்ட உடல் குட்டம் உற கைகால் குறுக்கும் இது - (கன்மத்தின் அளவாகக்) கொண்ட காயத்தில், குட்டை ஆகுமாறு கைகளையும் கால்களையும் குறைக்கின்ற இந்நோய்; பொல்லாத குட்டம் என நோவார் குறித்திலையோ - பொல்லாத குட்டநோய் என்று குமுறி வருந்துபவர்களை, (நீ) குறிப்பாகக் கூட எண்ணவில்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) குட்ட நோயாளர்களைக் கண்டதும் சகிக்காமல், பாவமே பாவம் என்று அவர்களுக்கொரு கும்பிடுபோட்டு ஒதுங்கிவிடும் உலகம். அதனால் இது, தொழுநோய் எனும் பெயரால் அறியப்பெறும். (454)

-துட்டவினை

455. மாலையினும் காலையினும் மத்தியினும் குத்துமிது சூலையென நோவாரைச் சூழ்ந்திலையோ

(ப-ரை.) துட்டவினை மாலையினும் காலையினும் மத்தியினும் குத்தும் - கொடிய வினையின் கோரமானது, காலையிலும், கடும்பகலிலும், மாலையிலும் (குடரோடு தொடக்கி முடக்கிக்) குத்தும் இது சூலை என நோவாரை

சூழ்ந்திலையோ - இது சூலை நோய் என்று வருந்துபவர்களை, நீ பார்த்ததே இல்லையோ, (எ-று.) (455)

-சாலவுமித்

456. தேக மதுநலியச் செய்யுங்காண் உய்வரிதாம்
மேகமிஃதென்பாரை மேவிலையோ

(ப-ரை.) சாலவும் இத் தேகமது நலிய செய்யுங் காண்-இவ்வுடலம் பெரிதும் வருந்தச் செய்யும் தன்மையது; உய்வு அரிது ஆம் மேகம் இஃது என்பாரை மேவிலையோ - தப்பிப் பிழைத்தற்கு இயலாத மேக நோய் இது என்பவரை நீ அணுகியதே இல்லையோ, (எ-று.) (456)

-தாகமுறச்

457. சித்தநோய் செய்கின்ற சீதநோய் வாதமொடு
பித்தநோய் கொண்டவர்பால் பேர்ந்திலையோ

(ப-ரை.) தாகம் உற சித்த நோய் செய்கின்ற சீத நோய்-தாகத்தை மென்மேலும் தருவதாய், சித்தம் வருந்தச் செய்கின்ற சீதள மிகுதியாகி (வாதிக்கும்) சன்னிநோய்; வாதமொடு பித்தநோய் கொண்டவர் பால் பேர்ந்திலையோ - வாத நோய்களுடன், பித்த சம்பந்தமான பிணிகளைக் கொண்டவர்களுடன் நீ சென்று அவர்கள் நிலையை அறிந்தது இல்லையோ,(எ-று.) (457)

-மெத்தரிய

458. கைப்பிணியும் கால்பிணியும் கண்பிணியோடெண்ணரிய
மெய்ப்பிணியும் கொண்டவரை விண்டிலையோ

(ப-ரை.) மெத்து அரிய கைப்பிணியும் கால்பிணியும் கண்பிணியோடு-அணுக முடியாதபடி (அச்சம் அளிக்கும்) கைநோய்களும், கால் நோய்களும், கண்ணோய்களுடன்; மெய்ப்பிணியும் கொண்டவரை விண்டிலையோ-உடல் முழுதுமான நோய்களும் கொண்டவர்களைச் சந்தித்து, எப்படியுளது தேக நிலை என்று வினவியதே இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) வினவி யிருந்தால், அவர்கள் படும் அவதிகள் அனைத்தையும் அறிந்துருக நேரும்; அதன் பின் நம்கதி யாதாகுமோ என்று அஞ்சவரும்; அதனிலிருந்து, ஆஹா! உய்ய வழியாது என்று உணரவரும் என்பது கருத்து. (458)

-எய்ப்புடைய

459. முட்டீறும் கைகால் முடங்கூன் முதலாய
எட்டீறும் கொண்டவரை எண்ணிலையோ

(ப-ரை.) எய்ப்பு உடைய முட்டு ஊறும் - அயர்வு கொள்ள அமையும் முட்டுக் காயமும்; கைகால் முடம் - கைமுடம், கால் முடமுடன்; கூன் முதலாய எட்டு ஊறும் கொண்டவரை எண்ணிலையோ - கூன் முதலாய எட்டு வகை வாதங்களும் இயைந்தவர்களை எண்ணிப் பார்த்ததே இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) உண்ணத் தகாதவைகளை உண்ணலாலும், தீ யொழுக்கத்தாலும், வாதநோய் பெருகிவளரும்; எட்டு ஊறு-முழங்கை இரண்டு, கணுக்கை இரண்டு, முழங்கால் இரண்டு, கணுக்கால் இரண்டு ஆதிய எட்டு இடங்களில் வாதத்தால் வரும் உபாதைகள். இந்நோயாளரை எண்ணினாலும், எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எழுகிறதே. (459)

-தட்டுறிங்

**460. கெண்ணற்ற துண்டேல் இளமை ஒருபொருளாய்
எண்ணப் படுமோஎன் றெண்ணிலையோ**

(ப-ரை.) தட்டு ஊறு இங்கு எண்ணற்றது உண்டேல் இங்குள வாழ்க்கையில் தடைப்பாடான இடையூறுகள் அளவு இலாதன உள யெனில்; இளமை ஒரு பொருளாய் எண்ணப்படுமோ என்று எண்ணிலையோ-இளமைப்பருவம் ஒரு பொருளாக வைத்து எண்ணும் தகுதியதோ என்று எண்ணுதலைச் செய்திலையே,(எ-று)

(வி-ரை) இளமை யுளதென இறுமாத்தல் செய்யாதே யென்றபடி.

(460)

யாக்கை நிலையாமை

- எண்ணத்தில்

**461. பொய்என் றறவோர் புலம்புறவும் இவ்வுடம்பை
மெய் என்று பொய்ம் மயக்கம் மேவினையே**

ப-ரை. அறவோர் இவ்வுடம்பை பொய் என்று எண்ணத்தில் புலம்புறவும் - (இயற்கைத்) துறவறத்தினர்,இத்தேகத்தை அநித்தியமானது யென்று(புனித) நினைவில் புலம்பிக்கொண்டு இருக்கவும்; மெய் என்று பொய் மயக்கம் மேவினையே-இது மெய்யே (மெய்)யென்று பொய்யான மயக்கத்தை பொருந்தினையே, (எ-று) (461)

-கைநின்று

**462. கூகா எனமடவார் கூடி அழல்கண்டும்
நீகாதல் வைத்து நிகழ்ந்தனையே**

(ப-ரை.) கை நின்று கூ கா என மடவார் கூடி அழல் கண்டும்-(மரண நாளில்,) பக்கத்தில் இருந்து கூ கா என்று மாதர்கள் (கும்பு) கூடிக் (கனத்த குரலால்) ஒப்பாரி வைப்பதைக் கண்டிருந்தும்; நீ காதல் வைத்து நிகழ்ந்தனையே (இந்த ஆக்கையின்மேல்) நீ அபிமானம் கொண்டு இருக்கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “கூகா என என் கிளைகூடி அழப், போகா வகை” என்பது கந்தர் அனுபூதி. கூகா என்பது ஒலிக்குறிப்பு; மற்று, கூ-தரைபோல் இருந்து தாங்கியவனே; கா-காப்பாளா எனும் பொருட் குறிப்புமாம். (462)

-மாகாதல்

463. பெண்டிருந்து மாழ்கப் பிணங்கொண்டு செல்வாரைக் கண்டிருந்தும் அந்தோ கலங்கிலையே

(ப-ரை.) மா காதல் பெண்டு இருந்து மாழ்க பிணம் கொண்டு செல்வாரை-மாபெரும் காதல் மனையாள் (அண்மையில்) இருந்து அலறியழ, (பாடைமேல்) பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்பவரை; கண்டிருந்தும் அந்தோ கலங்கிலையே-(கண்முள் என்றும்) கண்டிருந்தும், ஐயோ (நம் கதியும் இதுதானே என்று நீ) கலங்கவில்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்! சுடலை சேர்வது சொல்பிர மாணமே; கடலினஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டால், உடலினார் கிடந்து ஊர்முனி பண்டமே” என்று கூறும் தமிழ் மறை இங்குக் குறிக்கத் தகும். (463)

-பண்டிருந்த

464. ஊரார் பிணத்தின் உடன்சென்று நாம்மீண்டு நீராடல் சற்றும் நினைந்திலையே

(ப-ரை.) பண்டு இருந்த ஊரார் பிணத்தின் உடன் சென்று-(உறவாடிப்) பலகாலம் இருந்து ஊராருடைய பிணத்தினுடன் (உருத்திரபூமி நோக்கிச்) சென்று; நாம் மீண்டு நீராடல் சற்றும் நினைந்திலையே-நாம் (வீடு) திரும்பி நீராடியதைச் சிறிதும் நினைந்தது இல்லையே, (எ-று.) (464)

-சீராக

465. இன்றிருந்தார் நாளைக்கு இருப்பதுபொய் என்றறவோர் நன்றிருந்த வார்த்தையும்நீ நாடிலையே

(ப-ரை.) சீர் ஆக இன்று இருந்தார் நாளைக்கு இருப்பது பொய் என்று-இன்றுவரை சிறப்பாக வாழ்ந்து இருந்தவர்கள், நாளைக்கு இருப்பது நிச்சயம் இல்லை என்று; அறவோர் நன்று இருந்த வார்த்தையும் நீ நாடிலையே-(இயற்கைத் துறவியல்) தரும் நெறியினருடைய உண்மை பொதிந்த சொற்களையும் நீ உணர்ந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “இன்று நன்று நாளை நன்று என்ன நின்ற இச்சையால் பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போகவிட்டுப் போதுமின்” என்பது தமிழ்மறை (465)

-ஒன்றி

**466. உறங்குவது போலுமென்ற ஒண்குறளின் வாய்மை
மறங்கருதி அந்தோ மறந்தாய்**

(ப-ரை.) மறம் கருதி -மாபெரும் தீமைகளையே மதித்து; உறங்குவது போலும் என்ற-உறங்கி விழிப்பது போலும் என்ற ஒண் குறளின் வாய்மை அந்தோ மறந்தாய் - ஒளியுள திருக்குறளின் உண்மையை, ஐயோ மறந்தனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மறக்கக் கூடாத செய்தியை மறந்தாயே எனும்போது, ஐயோ என்று அலறி வருகிறது வாக்கு. நோவு - நோக்காடு என்பது போல், சாவு-சாக்காடு என நின்றது. சுடுகாடு, இடுகாடு என்பது போல, சாக்காடு என்பது அதி பயங்கரமான அறிவிப்பு. “சாக்காடு என்பது அருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதிர் என மறைந்திடுதல்” என்பது மணிமேகலை. பகல் முடிந்து சூரியன் மறைவது போல், வினை முடிந்து உடல் விழுந்து போம் நிலையிது. “துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர்” எனும் குறளும் இதே குறிப்பினது. அறத்திற்கு மாறானது மறம்; மறமே மறதி தந்தது என்றபடி. குறளின் வாய்மையை ‘ஒள்’ எனும் அடையால் உணர்த்தியபடி. (466)

-கறங்கின்

**467. நெருநல் உளனொருவன் என்னும் நெடுஞ்சொல்
மருவும் குறட்பா மறந்தாய்**

(ப-ரை.) கறங்கின் - (அழகிய) காற்றாடியின் ஆட்டம் போல்; நெருநல் உளன் ஒருவன் -(உயிரொடு) நேற்று இருந்த ஒருவன்; (இன்று இல்லை எனும் பெருமையுடைத்து இவ்வுலகு-இன்று இறந்தான் என்று கூறும் பெருமையை உடையது இவ்வுலகம்); என்னும் நெடுஞ்சொல் மருவும் குறட்பா மறந்தாய்-என்று கூறும் மாபெரும் மொழியாகிய குறள் பாவை மறந்தனையே,(எ-று)

(வி-ரை) நகைச்சுவை யுடையது இத் திருக்குறள்,பெருமை என்பது, இகழ்வுக் குறிப்பு. இன்று இல்லை என்பது, இழவு மொழி; எங்கும் உள்ள குரல். நெருநல் என்பது, நெகிழ்ந்து ஒழிந்த தினம் எனும் பொருட்டு , இறந்த காலத்தில் இருந்தான் ; நிகழ் காலத்தில் இறந்தான் என்பதும் சிரிப்பிற்கு உரிய செய்திதான்.

**“நேற்றுளார் இன்று மாளா நின்றனர் அதனைக் கண்டும்,
போற்றிலேன் நினை யந்தோ போக்கினேன் வீணே காலம்
ஆற்றிலேன் அகண்டாநந்த அண்ணலே அளவில் மாயைச்
சேற்றிலே இன்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே”**

யெனும் தாயுமானார் பாடல், இங்கு நம் நினைவில் நிற்கிறது அல்லவா.(467)

**468. இறந்தார் பிறந்தார் இறந்தார் யெனுஞ்சொல்
மறந்தாய் மறந்தாய் மறந்தாய்**

(ப-ரை) இறந்தார் பிறந்தார் இறந்தார் யெனும் தெருவில் சொல்-இறந்தார்; பிறந்தார் (பிறந்ததும்) இறந்தார் என்று நடுத்தெருவில் (வருவோர் போவோர்) சொல்லும் வாய்ச் சொற்களை; மறந்தாய் மறந்தாய் மறந்தாய் -(காலை மாலைஇரவு ஆகிய மூன்று காலத்தினும்) மறந்தே போயினையே;(அடபாவமே என்று அலறியபடி), (468)

-இறந்தார்

**469. பறைஓசை அண்டம் படரென் றொலிக்க
மறைஓசை அன்றே மறந்தாய்**

(ப-ரை.) இறந்தார் பறை ஓசை அண்டம் படர் என்று ஒலிக்க-இறந்தவர்கட்காக எழுப்பும் சாப்பறை ஓசை, உலகில் படர் என்று அதிர; (அதைக் கேட்டிருந்தும்,) மறை ஓசை அன்றே மறந்தாய்-(எச்சரிக்கும்) அருள் நூற்களின் அறிவிப்பை, (மதிக்கொண்டு உணராது) அன்றன்றே மறந்தனையே, (எ-று.) (469)

-இறையோன்

**470. புலனைந்தும் என்றருளும் பொன்மொழியை மாயா
மலமொன்றி அந்தோ மறந்தாய்**

(ப-ரை.) புலன் ஐந்தும் என்று அருளும்-, இறையோன் பொன் மொழியை-சிவமான செல்வர் எனும் ஆளுடைய பிள்ளையாரின் பொன்னான புனித மொழிகளை; மாயா மலம் ஒன்றி அந்தோ மறந்தாய்-மாயா மலத்தில் அழுந்தி ஐயோ மறந்தே போயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “புலன் ஐந்தும் பொறி கலங்கி, நெறி மயங்கி, அறிவுழிந் திட்டி, ஐம்மேல் உந்தி, அலமந்த போதாக, அஞ்சேல் என்று அருள் செய்வான் அமரும் கோயில்; வலம் வந்த மடவார்கள் நடமாட, முழுவதிர, மழை என்று அஞ்சி, சில மந்தி அலமந்து மரமேறி மிகில் பார்க்கும் திருஐயாரே” என்பது ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரம். இறையோன் -பரமாசாரியார் எனினுமாம். (470)

-நிலன்ஒன்றி

**471. விக்குள் எழநீர் விடுமின் எனஅயலோர்
நெக்குருகல் அந்தோ நினைந்திலையே**

(ப-ரை.) நிலன் ஒன்றி விக்குள் எழ-(பரவிய) பூமியே படுக்கையாகி விக்கல் (மென்மேலும்) விளைய; நீர் விடுமின் என அயலோர் நெக்கு உருகல்-வாயில் தண்ணீர் வாருங்கள் என்று, அண்மையில் இருந்தோர் உள்ளம் நெகிழ்ந்து உரைப்பதனை; அந்தோ நினைந்திலையே-ஐயோ நினைத்துப் பார்க்கவும்(உனக்கு) நேரம் இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) “நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்”

எனும் திருக்குறள் இங்கு எண்ணத் தகும். நாள் கழிகிறது. ஆயுள் அழிகிறது. மரணம் அணுகுகிறது. கரணங்கள் கலங்குகின்றன. கண்ணொளி மழுங்குகிறது. செவிகள் மந்தித்தன. சொற் குழறின. மேல் மூச்சு வாங்குகிறது. விக்கல்கள் இடையிடை விளைகின்றன. வாயில் தண்ணீர் வார்த்தால், அது அடங்கும் என்று மனம் எண்ணுகிறது; செய்வார் அச்செயலைச் செய்பொழுது, ஏது இனிப் பிழைப்பது என்று, எவரும் நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்கும் செய்தி, அனுபவத் தொடர் மாலையணியில் அடங்கும். (471)

-மிக்கனலில்

472. நெய்விடல்போல் உற்றவர்கண் ணீர்விட் டழவுயிர்பல்
மெய்விடலும் கண்டனைநீ விண்டிலையே

(ப-ரை.) மிக்கு அனலில் நெய் விடல் போல் உற்றவர் கண்ணீர் விட்டு அழ-
எரியும் நெருப்பில் நெய்யிடல் போல் (அழுந்திய) உறவினர் கண்ணீர் பெருக்கிக்
கதறியழ; பல் உயிர் மெய் விடலும் கண்டனைநீ விண்டிலையே-உயிர்கள் பல
உடல்களை விட்டு ஒழிதலைக் கண்டிருந்தும், (உடல்மேல் உள்ள அபிமானத்தை)
ஒழித்தாய் இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) துன்பத்தால், கனன்றது உடல்; கலகல கண்ணீர், ஏராளமான பசு
நெய்யை ஓமகுண்டத்தில் ஒழுக விடுவது போலுளது என்பதி லிருந்து, வைதிக
வேள்வியை வள்ளலார் விரும்பினர்; மற வேள்விகளைத்தான் மறுத்தார் என்பது
மனங்கொள்ளத் தகும். (472)

-செய்வினையின்

473. வாங்கழியச் செங்கதிரோன் வாங்கழிய நம்முடைய
நாங்கழிதற் கந்தோ நடுங்கிலையே

(ப-ரை.) செய் வினையின் வாள் கழிய-செயல்பட்டிருந்த ஒளிப் பெருக்கம்
(சிறிது சிறிதாகச்) சிதைய; செங்கதிரோன் வாங்கழிய-சிவந்த கிரணச்
சூரியன்(மாபெரும்) விண்ணில் இருந்து மறைய; நம்முடைய நாள் கழிதற்கு
அந்தோ நடுங்கிலையே-நம்முடைய ஆயுள் நாட்கள் (இப்படியே)அகல்வதற்கு,
ஐயோ! (நாடி நரம்புகள் எல்லாம்) நடுங்கியது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி, உயிரீரும்

வாள துணர்வார்ப்பெறின!” என்பது திருக்குறள். நாள்-இரவும்
பகலும் இயைந்த ஒரு தினம். சூரியனது உதயம், உச்சி, சாயுங்காலம், மறைவு
என்று கணிக்கப் பெற்ற காலக் கூறு, நாள் என்று நவிலப் பெறும். யாரோ
இறந்தார் என அழுவது தவிர, செல்லும் நாள் போல், செத்துக் கொண்டே
யிருக்கிறோம் நாம் என்பதைச் சிந்தியாது இருக்கலாமா என்பது குறிப்பு. (473)

-கோள்கழியும்

**474. நாழிகையோர் நாளாக நாடினையே நாளை ஒரு
நாழிகையாய் எண்ணி நலிந்திலையே**

(ப-ரை.) கோள் கழியும் நாழிகை ஓர் நாள் ஆக நாடினையே-குறை தவிரும் ஒரு நாழிகையை ஒரு நாளாக நினைந்தனையே; நாளை ஒரு நாழிகையாய் எண்ணி நலிந்திலையே-ஒவ்வொரு தினத்தையும் ஒரு நாழிகைபோல் (விரைந்து விலகுதலை) நினைத்து மனம் வருந்தினையில்லையே, (எ-று.) கோள்-நாழிகையின் அதிதேவதையுமாம். (474)

-நாழிகைமுன்

**475. நின்றார் இருந்தார் நிலைகுலைய வீழ்ந்துயிர்தான்
சென்றார் எனக்கேட்டும் தேர்ந்திலையே**

(ப-ரை.) நாழிகை முன் நின்றார் இருந்தார்-(ஒரு) நாழிகைக்கு முன் நின்றார், (அடுத்து) அமர்ந்தார்; வீழ்ந்து உயிர்தான் சென்றார் எனக்கேட்டும் தேர்ந்திலையே-(நிலைதவறி) விழுந்து உயிர் நீங்க ஒழிந்தார் என்று, (கூறுவார் கூறக்) கேட்டும் (குறிப்பாகத்) தெளிவு கொண்டா யில்லையே,

(வி-ரை.) நின்றார் இருந்தார் என்பதை, முற்றெச்சமாக் கொண்டு, 'நின்றிருந்தார்; நிலை குலைய வீழ்ந்து உயிர்தான் சென்றார் எனலுமாம். (475)

-பின்றாது

**476. தொட்டார் உணவுடனே தும்மினார் அம்மவுயிர்
விட்டார் எனக்கேட்டும் வெட்கிலையே**

(ப-ரை.) பின்றாது உணவு தொட்டார்-பின் வாங்காமல், உணவில் கை வைத்தார்; உடனே தும்மினார்-, அம்ம-, உயிர் விட்டார் எனக்கேட்டும் வெட்கிலையே-அப்போதே) உயிர் துறந்தார் என்று கூறுவார் கூறக் கேட்டும், (விரையம் ஆகிறதே வாழ்க்கை என்று, உனக்கு) வெட்கம் தோன்றவில்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சுறுசுறுப்பானவர் என்பதை, 'பின்றாது' என்ற சொல்லில் பெற வைத்தார். 'தொட்டார்' என்பதில் இருந்து, கையால் தொட்டது தவிர உண்டதும் இல்லை என்பதனால், நம் சுறுசுறுப்பை விட, காலதேவதையின் சுறுசுறுப்பு தனி என்பது கணித்தற்கு உரியது. (476)

-தட்டாமல்

**477. உண்டார் படுத்தார் உறங்கினார் பேருறக்கம்
கொண்டார் எனக்கேட்டும் கூசிலையே**

(ப-ரை.) தட்டாமல் உண்டார்-தடைபடாமல் (திருப்தியாக) உணவுண்டார்; படுத்தார்-, உறங்கினார்-, பேருறக்கம் கொண்டார் -(மீளவும் எழு அளவு) பெரிய

நித்திரையைப் பெற்றார்; எனக் கேட்டும் கூசிலையே-என்று கூறுவார் கூறக் கேட்டும், (உன் உணர்வு ஒரு பொழுதும்) கூசியது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மேல் தொட்டார் உண்ணாதே தொலைந்தார் என்றார். இதனில் தொட்டு உண்டார் படுத்தார் உறங்கினார். எல்லா நிறைவும் இருந்தது; மீட்டும் எழுந்திலர்; இஃதே குறை என்றபடி. இதைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும், இதுதானே நம் கதியும் என்று, மனமே! கூச்சம் இதுவரை நீ கொண்டது இல்லையே என்றபடி. (477)

-வண்தாரார்

**478. நேற்று மணம்புரிந்தார் நீறானார் இன்றென்று
சாற்றுவது கேட்டும் தணந்திலையே**

(ப-ரை.) நேற்று வண் தாரார் மணம் புரிந்தார் -நேற்றைய தினம் வளமான புதுமாலை புனைந்து திருமணம் செய்து கொண்டார்; இன்று நீறு ஆனார் என்று-சாற்றுவது கேட்டும் தணந்திலையே-இன்று வெந்து நீறானார் என்று உரைப்பார் உரைக்கக் கேட்டும், (உடலில் அபிமானம்) ஒழித்தாய் இல்லையே,(எ-று.)

(வி-ரை.) “மன்றம் கறங்க மணப்பறை ஆயின, அன்றவற்(கு) ஆங்கே பிணப்பறையாய்-பின்றை, ஒலித்தலும் உண்டாம்” என்று நாலடியாரும்,

**“மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையேப பிணப்பறையாய்
அணி இழையார் வாழ்த்தொலிபோய் அழகை ஒலியாய் கழிய”**

என்று பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுதலும் இங்கு எண்ணத் தகும்.

(478)

வீற்றுறுதேர்

**479. ஊர்ந்தார் தெருவில் உலாப்போந்தாஹர் வானுலகம்
சேர்ந்தார் எனக்கேட்டும் தேர்ந்திலையே.**

(ப-ரை) வீறு உறு தேர் ஊர்ந்தார் தெருவில் உலாப் போந்தார் - கம்பீரமான தேரில் ஏறினார், வீதிதோறும் பவனி வந்தார், (வந்தவர் மாநிலத்தை மறந்தார்;)வான் உலகம் சேர்ந்தார் என்று, (அறிவிப்பார் அறிவிக்கக்)கேட்டு அறிந்து இருந்தும், (சிறிதும் அது குறித்து) சிந்தித்தாய் இல்லையே,(எ-று).

(479)

**480. என்னே இருந்தார் இருமினார் ஈண்டு இறந்தார்
அன்னே எனக்கேட்டும் ஆய்ந்திலையே**

(ப-ரை) சேர்ந்து ஆங்கு இருந்தார் இருமினார் (வெளியில் இருந்து வீட்டை) அடைந்து அமர்ந்தார், இருமினார்; என்னே ஈண்டு - வியப்பு, (இருமிய

இந்த)இடத்திலேயே இறந்தார்; என கேட்டும் ஆய்ந்திலையே-என்று (விளம்புவார் விளம்பக்) கேட்டிருந்தும், (அது குறித்துச் சிறிதும்) நீ ஆய்ந்தது இல்லையே(எ-று).

(வி-ரை) என்னே-வியப்புக்கிளவி, அன்னே-இது இயற்கை அன்னையை விளித்த நடை; அசை எனினுமாம்,

**481. மருவும் கருப்பைக்குள் வாய்ந்தே முதிராக்
கருவும் பிதிர்ந்துரக் கண்டாய்.**

(ப-ரை) மருவும் கருப்பைக்குள் வாய்ந்தே-தழுவிய கருப்பையுள் தங்கியிருந்து முதிராக் கருவும் பிதிர்ந்து உதிர கண்டாய் -(பத்துத் திங்கள்) நிறையமுடன் சிதைந்து சிந்தக் கண்டிருக்கின்றாய், (எ-று) (கொன்னே-பயன் இன்றி) (481)

-கருவொன்

**482. றொடுதிங்கள் ஐயைந்தில் ஒவ்வொன்றில் அந்தோ
கெடுகின்ற தென்றதுவும் கேட்டாய்.**

(ப-ரை) ஐந்தில் ஒன்றோடு திங்கள் ஒவ்வொன்றில்-பத்துத் திங்கள் வரைக்கும் முதல் மாதம் தொடங்கி ஒவ்வொரு மாதத்தினும் கரு கெடுகின்றது என்றதுவும் கேட்டாய்-சேர்ந்த கரு சிதைகிறது என்பதையும் கேள்விப்பட்டு இருப்பாய், (எ-று)

(வி-ரை.) ஐயைந்து-ஐந்தும் ஐந்தும் எனும் உம்மைத்தொகை. “ஒருமதி தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும், இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும், மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும், ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும், அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும், ஆறு திங்களில் ஊறலர் பிழைத்தும், ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும், எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும், ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்” எனவரும் திருவாசகப் போற்றித் திருவகவல், ஊன்றி இங்கு உணரத்தகும். (482)

-படுமிந்

**483. நிலைமுற்ற யோனி நெருக்கில் உயிர்போய்ப்
பலனற்று வீழ்ந்ததுவும் பார்த்தாய்**

(ப-ரை.) படும் இந்நிலை முற்ற-விளைந்த இக் கருநிலை முதிர; யோனி நெருக்கில் உயிர்போய் பலன் அற்று வீழ்ந்ததுவும் பார்த்தாய்-(பிறக்கும் பொழுது) அரிய யோனித் துவார நெருக்கில் அகப்பட்டு, உயிர் அகன்று, பலன் இல்லாமல் விழுந்ததையும் பார்த்தனை, (எ-று.)

-பலனற்றே

**484. காஎன்று வீழ்ந்தக் கணமே பிணமாகக்
கோஎன் றழுவார் குறித்திலையோ**

(ப-ரை.) பலன் உற்றே கா என்று வீழ்ந்து-பயனுற்ற சேயாகி, ங்கா என்று பிதற்றித் தரையில் பிரசவமாகி; அக்கணமே பிணம் ஆக கோ என்று அழுவார் குறித்திலையோ-அதே கணத்தில் இறக்க, (கண்டு,) கோ என்று அழும் உறவினரை குறிப்பாகவேனும் நீ பார்த்தது இல்லையோ, (எ-று.) (484)

-நோவின்றிப்

**485. பாலனென்றே அன்னைமுலைப் பாலருந்தும் காலையிலே
காலன் உயிர்குடிக்கக் கண்டிலையோ**

(ப-ரை.) நோவு இன்றி பாலன் அன்றே அன்னை முலைப்பால் அருந்தும் காலையிலே-ஒரு நோயும் இல்லாமல், பாலன் என வளரும் பருவத்தில், (பசியொடு) தாய்ப்பால் பருகும் காலத்தில்; காலன் உயிர் குடிக்கக் கண்டிலையோ- (புரைக்கேறுதல் முதலான வழியில், அப்) பாலன் உயிரைக் காலன் கவர்தலை (நீ) கண்டது இல்லையோ, (எ-று.) (485)

-மேலுவந்து

**486. பெற்றார் மகிழ்வெய்தப் பேசிவிளை யாடுங்கால்
அற்றாவி போவ தறிந்திலையோ**

(ப-ரை.) மேல் உவந்து பெற்றார் மகிழ்வு எய்த பேசி விளையாடுங்கால்-மேன்மேலும் உவகையடைந்து, (பிள்ளையைப்) பெற்றோர் மகிழ்வுற (குறு குறு நடத்தல், சிறுகை நீட்டல் முதலிய செய்து, வீணா கானம்போல் மழலை) பேசி விளையாடும் பருவத்தில், ஆவி அற்றுப் போவது அறிந்திலையோ-(மைந்தர்) ஆவி அகன்று போவதை நீ அறிந்ததே இல்லையோ, (எ-று.) (486)

-கற்றாயப்

**487. பள்ளியிடும் காலவனைப் பார நமன்வாயில்
அள்ளியிடும் தீமை அறிந்திலையோ**

(ப-ரை.) கற்று ஆய அப்பள்ளி இடும்கால்-கற்கத் தக்கன கற்று, ஆய்வு செய்தற்கு உரிய அப்பள்ளியில் (சிறக்கப் பிள்ளையைச்) சேர்க்கும் பொழுது; அவனை பார நமன் வாயில் அள்ளி இடும் தீமை அறிந்திலையோ-(எழுத்துக்களைக் கற்கும் இளம்பருவத்தில்) அப்பிள்ளையை, எடுப்பான தோற்றமுள இயமன், தனக்கு இரையாக(த் தன்) வாயில் அள்ளி விழுங்கும் தீமையை நீ அறிந்தது இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) பெரியவராயின் எடுக்கும் சிரமம் இருக்கும்; இளஞ்சிறான் ஆதலின், அள்ளுவதே ஆயினன் என லேசம் படத் தெரிவித்தபடி எனினுமாம். (487)

-பள்ளிவிடும்

488. காளைப் பருவமதில் கண்டார் இரங்கிடஅவ்
ஆளைச் சமன்கொள்வ தாய்ந்திலையோ

(ப-ரை.) பள்ளி விடும் காளைப் பருவம் அதில் கண்டார் இரங்கிட-(கற்பன கற்றுத் தேர்ந்து,) பள்ளியை நீங்கும் காளைப் பருவத்தில்; கண்டார் இரங்கிட-கண்டவர் (யாவரும்) கதறுமாறு; அவ் ஆளை சமன் கொள்வது ஆய்ந்திலையோ-அக்குமரனை யமன் அகப்படுத்திச் செல்வதை நீ ஆய்ந்து அறிந்தது இல்லையோ, (எ-று.) (488)

-வேளைமண

489. மாப்பிள்ளை ஆகி மணமுடிக்கும் அன்றவனே
சாப்பிள்ளை ஆதலெண்ணிச் சார்ந்திலையே

(ப-ரை.) மணவேளை மாப்பிள்ளை ஆகி மணம் முடிக்கும் அன்று-மண முகூர்த்த நேரத்தில் மாப்பிள்ளை ஆகி, (மணவறையில்) திருமண நிறைவு பெறும் அதே தினத்தில்; அவனே சாப்பிள்ளை ஆதல் எண்ணி சார்ந்திலையே-அம் மணமகனே பிணமகனாதலைச் சிந்தித்து, (அந்த அனுபவத்தை நீ) ஆய்ந்தது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாப்பிள்ளை சாப்பிள்ளை ஆயினன்; இப்பரிபவம் எதனால் விளைகிறது என்று, ஏன் நீ எண்ணிலை என்றபடி. (489)

-மேற்பிள்ளை

499. மாதையேர்ப் பெண்டுடனில் வாழுங்கால் பற்பலர்தாம்
பாடைமேல் சேர்தலினைப் பார்த்திலையோ

(ப-ரை.) மேல்-இதன் மேலும்; மாதை ஏர் பிள்ளை பெண்டுடன் இல் வாழுங்கால்-பொன் பொருளுடனும், மனை மக்களுடனும் (வளமான) மனையறத்தில் வாழ்ந்து வரும் பொழுது; பற்பலர்தாம் பாடைமேல் சேர்தலினைப் பார்த்திலையோ-பலபல மக்கள் (இறந்து மயானம் சேர்ப்,) பாடையில் படுத்துச் செல்லுதலை (நீ பார்த்தது இல்லையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாதை-பொன். (490)

-வீடலிஃ

500. திக்கணமோ மேல்வந் திடுங்கணமோ அன்றிமற்றை
எக்கணமோ என்றார்நீ எண்ணிலையே

(ப-ரை.) வீடல் இஃது இக்கணமோ-இறத்தல் ஆகிய இச்செய்தி நேர்தல் இந்தக் கணத்திலோ; மேல் வந்திடும் கணமோ-இனி வரும் கணத்திலோ; அன்றி மற்றை எக்கணமோ என்றார்-அல்லது வேறு எந்தக் கணத்திலோ என்று ஆன்றோர்

(பலர்) அறிவித்துள்ளார்; நீ எண்ணிலையே-(இத்தேக அறித்தியத்தை) நீ நினைத்துக் கூட பார்த்தது இல்லையே, (எ-று.) (491)

-தொக்குறுதோல்

501. கூடென்கோ இவ்வுடம்பைக் கோள்வினை நீர் ஓட்டில்விட்ட
ஏடென்கோ நீர்மேல் எழுத்தென்கோ

(ப-ரை.) இவ் உடம்பை தோல் தொக்குறும் கூடு என்கோ-இத் தேகத்தை, எழுவகைத் தாதுக்களால் இணைக்கப் பெற்ற தோல்பை என்று சொல்வேனா?; கோள் வினை நீர் ஓட்டில் விட்ட ஏடு என்கோ-(குரூரமான துன்பம்) கொடுக்கும் இருவினை என்னும் நீரோட்டத்தில் ஏவிய ஏடு என்று சொல்வேனா?; நீர் மேல் எழுத்து என்கோ-நீர் மேல் எழுத்துக்கு நிகர் என்பேனா, (எ-று.) (492)

-காடென்கோ

502. பாழென்கோ ஒன்பதுவாய்ப் பாவையென்கோ வன்பிறவி
ஏழென்கோ கன்மமதற் கீடென்கோ

(ப-ரை.) காடு என்கோ--பாழ் என்கோ--ஒன்பது வாய் பாவை என்கோ-ஒன்பது வாயுடைய பதுமை என்பேனா?; வன் பிறவி ஏழ் என்கோ-வன்மையை யுடைய எழு பிறவிகளாய் எழுந்தது என்பேனோ? கன்மம் அதற்கு ஈடு என்கோ-பாவபுண்ணிய அளவாயது (தேகம்)என்பேனா? (எ-று)

(வி-ரை) கண்2; செவி2; நாசித்துளை2; வாய் 1; யெருவாய் 1; கருவாய் 11; ஆக 9 வாய்ப்பதுமை என்றார்.

-தாழ்மண்ணின்

494. பாண்டமென்கோ வெஞ்சரக்குப் பையென்கோ பாழ்ங்கரும
காண்டமென்கொ ஆணவத்தின் கட்டென்கோ

(ப-ரை) தாழ் மண்ணின் பாண்டம் என்கோ-தாழ்ந்த மண்பாண்டம் என்பேனா?வெம் சரக்குப் பை என்கோ-பயங்கர சரக்குப்பை என்பேனோ? பாழ்ங் கரும காண்டம் என்கோ-பாழான கருமங்களை நிரப்பி வைத்த பாத்திரம் என்பேனோ?; ஆணவத்தின் கட்டு என்கோ-ஆணவத்தின் கட்டுக் கோப்பு என்று அறிவித்தல் செய்வேனோ,

(வி-ரை) ஞான காண்டத்திற்குப் பயன்படாது; கர்ம காண்டத்திற்கே பெரிது பயன்படு காயமிது என்பது குறிப்பு. (494)

-கோண்தகையார்

495. மெய்யென்கோ மாய விளைவென்கோ மின்னென்கோ
பொய்யென்கோ மாயப் பொடியென்கோ

(ப-ரை) கோண் தகையார் மெய் என்கோ-கோணைகள் எனும் தகுதியர்க்கு உள் பொருளான உடல் என்று உரைப்பேனோ? மாய விளைவு என்கோ மாயை நில விளைபயிர் என்பேனோ? மின் என்கோ-தோன்றி மறையும் மின்னல் என்பேனோ?பொய் என்கோ- (மெய்ப்போல் புலனாகும்) பொய் என்பேனோ?மாயப் பொடி என்கோ-மயக்கம் தருகின்றசொக்குப்பொடி என்பேனோ,(எ-று) (495)

**496. மங்கலதை மங்கலத்தால் வாஞ்சித் தனருலகர்
அங்கவற்றை எண்ணா தலைந்தனையே**

(ப-ரை) மெய் என்ற மங்கலத்தை மங்கலத்தால் உலகர் வாஞ்சித்தனர் - மெய் எனும் மங்கல மொழியை உயர்ந்த மேலோர் உவகையுடன் உடல் மேல ஏற்றினர் அங்கவற்றை எண்ணாது அலைந்தனையே-அந்த உண்மையை நீ உணர்ந்து உருப்படாமல், எங்கும் அலைந்து ஏமாளி ஆயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பொய்யுடலை மெய் என்று எண்ணியும், எழுதியும், ஓதியும் உரைத்தும் வந்தால், அதற்கேற்றவாறு மங்கல மெய்ப்பொருள் மனத்துள் தங்கும்; சார்ந்த வண்ண மாதல் எனும் இயல்புப்படி, பொய்யாம் உடல் மெய்யே ஆகலாம் என்பது மேலோர் எண்ணம். அதை உணர்ந்தவர் உய்ந்தனர்; மற்றவர் அலை மோதும் வாழ்க்கையில் மறந்தவர் ஆகி அவதி பல அடைந்தனர் என்பது குறிப்பு. (496)

-தங்குலகில்

**497. மற்றிதனை ஓம்பி வளர்க்க உழன்றனைநீ
கற்றதனை எங்கே கவிழ்த்தனையே**

(ப-ரை.) தங்கு உலகில் மற்று இதனை ஓம்பி வளர்க்க உழன்றனை-தங்கிய உலகத்தில் இவ்வுடலைப் பாதுகாத்து வளர்க்க அரும்பாடு பட்டனை; நீ கற்றதனை எங்கே கவிழ்த்தனையே-நீ கற்ற கல்வி உணர்வு அனைத்தையும் எங்கே தான் கவிழ்த்தாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) வெறும் ஏட்டுக் கல்வி; அட்டா! எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீர் தானா என்று இடித்துரைத்தபடி. ()

-அற்றவரை

**498. இக்கட் டவிழ்த்திங் கெரிமூட் டெனக்கேட்டும்
முக்கட்டும் தேட முயன்றனையே**

(ப-ரை.) அற்றவரை இக்கட்டு அவிழ்த்து இங்கு எரி மூட்டு எனக் கேட்டும்-இறந்தவர்களை மயானத்திற்குக் கொண்டு சென்று, (பாடையில் இருந்து) இந்தக் கட்டை அவிழ்த்து, (காஷ்டத்தில் கிடத்தி,) உடனே கொள்ளிவை என்று (பிறர்) கூறும் சொற்களைக் கேட்டிருந்தும்; முக்கட்டும் தேட முயன்றனையே- (தலைப்பாகை, மேலாடை, இடை உடை எனும்) மூன்று கட்டுகளையும் (வித விதமாகத்) தேட முயல்கின்றாயே,(எ-று.)

(வி-ரை.) கட்டவிழ்த்து எரியூட்டும் காயத்தின் வரலாற்றைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும், நிலையான மெய்ப்பொருளை நினையாமல், கோலம் செய்தலிலேயே மனம் செலுத்தும் ஏழைமதி இப்படியுமா இருக்கும் என்றபடி.(498)

-இக்கட்டு

**499. மண்பட்டு வெந்தீ மரம்பட் டிடக்கண்டும்
வெண்பட் டுடுக்க விரைந்தனையே**

(ப-ரை.) இக்கட்டு மண்பட்டு வெந்தீ மரம் பட்டிடக் கண்டும்-இந்த மூன்று கட்டுகளும் (மக்கி) மண்ணாகி, (காஷ்டத்தில் காண இருந்த) விறகுகள் நெடுந் தீப்பற்றி நீறாதலைப் பார்த்திருந்தும்; வெண்பட்டு உடுக்க விரைந்தனையே-வெண்பட்டு ஆடை அணிவதில் எத்தனை ஆர்வம் கொண்டனை, (எ-று.) (499)

-பண்பட்ட

**500. ஐயா அரைநாண் அவிழுமெனக் கேட்டுநின்றும்
மெய்யா பரணத்தின் மேவினையே**

(ப-ரை.) பண்பட்ட ஐயா அரைநாண் அவிழும் என கேட்டு நின்றும் - (குறித்த ஒருவரைப் பார்த்து,) அனுபவ அறிவுள ஐயா! அரை ஞாண் எனும் கயிற்றை அவிழ்த்திடுக என்று அறிவிப்பார் செயலை (அனுபவத்தில்) அறிந்திருந்தும்; மெய் ஆபரணத்தின் மேவினையே-ஆக்கையில் அணியும் ஆபரணங்களை ஆவலித்து நின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மட்டமான அரை ஞாணையும் விட்டிடாது உலகம்; அவிழ்க்க ஒரு வேளை மறந்தாலும், பண்பட்ட ஐயா, அரை ஞாணை அவிழ்த்திடு என்று அறிவிப்பர் பிறர் என்பது, பரிதாபமான செய்தி. (500)

-எய்யாமல்

**501. காதிற் கடுக்கன் கழற்றுமெனக் கேட்டுநின்றும்
ஏதில் பணியினிடத் தெய்தினையே**

(ப-ரை.) காதில் கடுக்கன் கழற்றும் எனக்கேட்டு நின்றும்-, எய்யாமல் ஏது இல் பணியின் இடத்து எய்தினையே-சிந்தனை சிறிதும் இல்லாமல், அயலவர் ஆபரணங்களில் ஆவல் பெரிதும் கொண்டனையே,(எ-று.)

(வி-ரை.) ஏது இல்பணி-எந்தத் தொடர்பும் இல்லாத பிறர் அணிகலன் என்பது குறிப்பு. பண்ணப் படுவது பணி; இது அணிகள் எனும் பொருளது. (501)

-தாதிற்குத்

**502. துற்கந்தம் ஆகச் சுடுங்கால் முகர்ந்திருந்தும்
நற்கந்தத் தின்பால் நடந்தனையே**

(ப-ரை)சுடுங்கால் தாதிற்கு துற்கந்தம் ஆக முகர்ந்திருந்தும் (இறந்தபின்)தகிக்கும் பொழுது நாசிக்கு துர்நாற்றம் ஆதலை முகர்ந்து இருந்தும்; நல் கந்தத்தின்பால் நடந்தனையே-(இருக்கும்பொழுது, கேடுகெட்ட இவுடலில் பூச) சிறந்த வாசனைப் பொருள்களை (நாள்தோறும்தேடி) நடந்தாயே,(எ-று)

(வி-ரை) துர்க்கந்த உடற்கு நற்கந்தம் தேடாமல், அருள்மணத்தை ஆவலித்திருந்தால் நலமாயிருக்குமே என்பது குறிப்பு. தாது நாசி. (502)

-புற்கென்ற

**503. வன்சுவைத் தீ நாற்றம் மலமாய் வரல்கண்டும்
இன்சுவைப்பால் எய்தியிருந்தனையே**

(ப-ரை) வன்சுவை புற்கு என்ற தீ நாற்றம் மலமாய் வரல் கண்டும்- மிக்கசுவையுடையதாய்(உண்ட பொருள் யாவும்,) தாழ்வானது என்கின்ற தீய சுவையும் வெடி நாற்றமும் உள்ள மலமாகி வெளி வருதலைப் பார்த்திருந்தும்; இன்சுவைப்பால் எய்தி இருந்தனையே-இனிய சுவையுடைய பால் முதலி பண்டங்களை இச்சித்தல் செய்து இருந்தனையே,

(வி-ரை) புற்கு-தாழ்வு (503)

-முன்சுவைத்துப்

**504. பாறுண்ட காட்டில் பலர்வெந் திடக்கண்டும்
சோறுண் எஇருக்கத் துணிந்தனையே.**

(ப-ரை) பாறு முன் சுவைத்து உண்ட காட்டில் இபலர் வெந்திடக் கண்டும்-(பிணத்தின் தசையை முதலில் பருந்துகள்சுவைத்து உண்ட இடுகாட்டுள், (சிறந்தவர்) காயம் பல வேகின்றதைக் கண்டிருந்தும்; சோறு உண்டு இருக்கத் துணிந்தனையே-(வேளை தவறாது) உணவைச் (சுவையுடன்) உண்டிருந்தால் போதும் என்று நிச்சயித்தல் செய்தாயே, (எ-று.) (பாறு-பருந்து.)(504)

-மாறுண்டு

**505. கூம்புலகம் பொய்யெனநான் கூவுகின்றேன் கேட்டுமிகு
சோம்பலுடன் தூக்கம் தொடர்ந்தனையே**

(ப-ரை.) கூம்பு உலகம் மாறுண்டு பொய் என நான் கூவுகின்றேன் - குவிந்த உலகம் மாறுபட்டுப் பொய்யாகும் என்று, நான் (குரல் பெருக்கிக்) கூவுகின்றேன்; கேட்டு மிகு சோம்பலுடன் தூக்கம் தொடர்ந்தனையே-(அக்குரலைக்) கேட்டும் (தவ வழியை நீ தழுவாமல்), சோம்பலுடன் தூங்கி வழியத் தொடங்கினையே,(எ-று.)

(வி-ரை) மாறுண்ணல்-(நேர்மையிலிருந்து)மாறுபடல், கூம்புதல்-குவிதல். (505)

**506. நல்வாழ்வை எண்ணி நயந்தோர் நயவாத
இல்வாழ்வை மெய்யென் றிருந்தனையே**

(ப-ரை) பலன் ஆம் ஓர் என் வாழ்வை எண்ணி நயந்தோர் - பயனான ஒப்பற்ற வியன்மிகு பேரின்ப வாழ்வை விரும்புவர்கள்; நயவாத இல்வாழ்வை மெய் என்று இருந்தனையே-விரும்பாத இல்லற வாழ்வை.(என்றும்)சதமென்று நம்பி இருந்தாயே,(எ-று) (506)

-சொல்லாவி

**507. ஈன்றோன் தனைநாளும் எண்ணாமல் இவ்வுடம்பை
ஈன்றோரை யீன்றோரென் றெண்ணினையே**

(ப-ரை.) சொல் ஆவி ஈன்றோன்தனை நாளும் எண்ணாமல்-சொல்லப்பெற்ற ஆன்மாவை அருளிய பரமபதியைச் சிந்தையில் வைத்து என்றும் சிந்திக்காமல்; இவ் உடம்பை ஈன்றோரை ஈன்றோர் என்று எண்ணினையே-(அழியும்) இவ்வுடலை அருளியவர்களை, (இவர்களே இயற்கைத்) தாய் தந்தையர் என்று எண்ணினையே, (எ-று.) (507)

-ஈன்றோர்கள்

**508. நொந்தால் உடனின்றி நோவார் வினைப்பகைதான்
வந்தால் அதுநீக்க வல்லாரோ**

(ப-ரை.) ஈன்றோர்கள் நொந்தால் உடன் நின்று நோவார்-இவ்வுடலைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்கள், (நாம்) வருந்தினால் உடன் இருந்து வருந்துவர்; வினைப் பகைதான் வந்தால் அது நீக்க வல்லாரோ-இருவினைப் பகை வந்து தாக்கும் பொழுது, அதை விலக்கும் வல்லமையர் ஆவாரோ,

-வந்தாடல்

**509. உற்றசிறார் நம்அடையா தோட்டுகிற்பார் தென்திசைவாழ்
மற்றவன்வந் தால்தடுக்க வல்லாரோ**

(ப-ரை.) வந்து ஆடல் உற்ற சிறார் நம் அடையாது ஓட்டுகிற்பார்-வந்து விளையாடும் நமது இளைஞர்கள், (பிறர் எவரும்) நம்மை அணுகாதபடி விரட்டி அடிப்பர்; தென் திசை வாழ் மற்று அவன் வந்தால் தடுக்க வல்லாரோ-தென் திசையில் வாழ்கிற அந்த இயமன் அணுகி வரும்போது, தடுக்கும் வன்மையுடையவர் ஆவாரோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) சிறார் - சிறு பிராயத்தினர். அடையாது - (அடையலார்) அடையாதபடி; (அடையலார்-பகைவர்.) ஓட்டுகிற்பார் என்பதில், கில்-ஆற்றல் உணர்த்துவதோர் இடைச்சொல். (509)

-சிறுணவை

**510. ஈங்கென்றால் வாங்கி யிடுவார் அருளமுதம்
வாங்கென்றால் வாங்கியிட வல்லாரோ**

(ப-ரை.) ஈங்கு சிற்றுணவை என்றால் வாங்கி இடுவார்-இவ்வலகில் சிற்றுண்டி என்றால், (கேட்டு வாய் மூடு முன் அப்போதே) வாங்கி அளிப்பர்; அருள் அமுதம் வாங்கு என்றால் வாங்கி இட வல்லாரோ-அருளாகிய அமுதத்தை வாங்கித் தருக எனில், (அதை) வாங்கித் தரும் வன்மையர் ஆவரோ, (எ-று.) (510)

-தீங்ககற்றத்

**511. தூண்டா மனையாதிச் சுற்றமெலாம் சுற்றியிட
நீண்டாய் அவர்நன் நெறித்துணையோ**

(ப-ரை.) தீங்கு அகற்ற தூண்டா மனை ஆதி சுற்றம் எலாம் சுற்றியிட-தீமைகள் அனைத்தையும் தீர்க்கும் வழியில் (அறிவுத் தீபத்தைத்) தூண்டாத மனைவி முதலிய சுற்றத்தவர் யாவரும் சுற்றி யிருப்ப; நீண்டாய்-கர்வித்து நிற்கின்றாய்; அவர் நல் நெறித் துணையோ-அவர்கள் நல் வழிக்குத் துணைவர் ஆனது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சுடர்விளக்கு ஆயினும் தூண்டுகோல் ஒன்று வேண்டும். சிட்டம் தட்டவேண்டும்; திரியைத் தூண்டவேண்டும்; பெரிதும் தீபம் அதன்பின் பிரகாசம் ஆகும்; அதுபோல், அறிவின் களங்கத்தை அகற்றினால், தீமை நெறி தீரும்; அறிவை ஊக்க ஞானப் பிரகாசம் உண்டாகும். அது செய்திலர். தாமும் அறியாமையர். அவர் நடுவில் தருக்கியவன் நீ! உய்யவழி உளதோ? உன்னிப்பார் என்றபடி.

-மாண்டார்பின்

**512. கூடி அழத்துணையாய்க் கூடுவார் வன்னரகில்
வாடியமும் போதும் வருவாரோ**

(ப-ரை.) மாண்டார் பின் கூடி அழ துணையாய்க் கூடுவார்-இறந்த பின்னர் ஒன்றுகூடி, ஒப்பாரி வைக்க, (ஒருவர்க்கு ஒருவர்) துணையாய்க் கூடுவர்; வல் நரகில் வாடி அழும்போது வருவாரோ-கொடிய நிரயத்தில் வாடி வருந்தும்போது, (தடுக்கும் துணையாய்) வருவாரோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) அமுதாலும் பிள்ளையை அவள்தானே பெற வேண்டும்; அதுபோல், அந்தந்த நரக வேதனையை அவரவர் தானே அனுபவிக்க வேண்டும்; தடுப்பவரோ, மீட்பவரோ, தாம் ஏற்க வல்லவரோ எவருளர்? எண்ணிப் பார் என்றபடி. (512)

-நீடியநீ

**513. இச்சீவர் தன்துணையோ ஈங்கியவர்கள் நின்துணையோ
சிச்சீ இதைன்ன திறங்கண்டாய்**

(ப-ரை.) நீடிய நீ இச் சீவர்தன் துணையோ-நெடும் இறுமாப்புடைய நீ, (தொல்லைபடும்) இந்த உயிர்கட்குத் துணை ஆகுவையோ? ஈங்கு இவர்கள் நின் துணையோ-இவ்வுலகில் இவர்கள்தான் நினக்குத் துணையாக இருப்பாரோ? சிச்சீ-இது என்ன திறம் கண்டாய்-இதில் என்ன திறமை யுளது? (வெற்று அகங்காரந்தான்; அறிந்துகொள் என்று வருந்தி அறிவித்தபடி.) (513)

-இச்சீவர்

514. நின்னைவைத்து முன்சென்றால் நீசெய்வ தென்அவர்முன்
இந்நிலத்தில் நீசென்றால் என்செய்வர்

(ப-ரை.) இச்சீவர் நின்னை வைத்து முன்சென்றால்-(உறவினரான) இந்தச் சீவர்கள், (இம்மையில்) நின்னை இருத்தி, (நீ இறக்கு) முன் அவர்கள் இறந்தாரேல்; நீ செய்வது என்-நீ யாது செய்ய முடியும்; இந்நிலத்தில் அவர்முன் நீ சென்றால்-அவர்கட்கு முன் நீ இறந்தால்; என் செய்வர்-(அவர்கள்தான்) யாது செய்ய இயலும், (எ-று.) (514)

-நின்இயல்பின்

515. எத்தனைதாய் எத்தனைபேர் எத்தனைஊர் எத்தனைவாழ்
வெத்தனையோ தேகம் எடுத்தனையே

(ப-ரை.) நின் இயல்பின்-இருக்கும் நின் (பாவ புண்ணிய) இயல்பின்படி; எத்தனைதாய்-, எத்தனைபேர்-, எத்தனைஊர்-, எத்தனைவாழ்வு-, எத்தனையோ தேகம் எடுத்தனையே-, (இவைகளை அளவிட இயலுமா), (எ-று.)

(வி-ரை.) “அன்னை எத்தனை எத்தனை அன்னையோ
அப்பன் எத்தனை எத்தனை அப்பனோ?”

என்பதொடு இதனை ஒப்பிடத் தகும். (515)

-அத்தனைக்கும்

516. அவ்வவ் இடங்கடொறும் அவ்வவரை ஆண்டாண்டிங்
கெவ்வெவ் விதத்தால் இழந்தனையோ

(ப-ரை.) அத்தனைக்கும் அவ் அவ் இடங்கள் தொறும்-(பெற்ற தாயர்களும், பெற்றிருந்த பெயர்களும், பிறந்து வளர்ந்திருந்த ஊர்களும், வாழ்ந்த வாழ்வு தாழ்வுகளுமான்) அத்தனைக்கும், அந்த அந்த இடங்கள் அனைத்தினும்; அவ் அவரை ஆண்டு ஆண்டு-அவ்வப் பிறப்பில் இருந்த உறவினரை அவ்வக் காலங்களில் அனுபவித்து இருந்து; இங்கு எவ் எவ் விதத்தால் இழந்தனையோ-இவ்வுலகில் எந்த எந்த வகைகளால் (பெருகியிருந்த அவர்களைப்) பிரிந்தாயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஊன்றி உணர்ந்து அவைகளை நீ உரைக்க இயலுமா என்றபடி. (516)

-அவ்விதத்தில்

**517. ஒன்றேனும் நன்றாய் உணர்ந்திருத்தி யேல்இவரை
இன்றே துறத்தற் கிசையாயோ**

(ப-ரை.) அவ் விதத்தில் ஒன்றேனும் நன்றாய் உணர்ந்து இருத்தியேல்-அந்த அந்த விதங்களுள் ஒன்றையேனும் நீ நன்றாக உணர்ந்து இருந்தாயாயின்; இவரை இன்றே துறத்தற்கு இசையாயோ-இவ்வறவினர்களை இன்றே (மறந்து) துறக்க இணங்காயோ, (எ-று.) (517)

-நின்றோரில்

**518. தாயார் மனையார் தனயரார் தம்மவரார்
நீயார் இதனை நினைந்திலையே**

(ப-ரை.) நின்றோரில் - (இன்று) நினைச்சு சுற்றி இருப்பவருள்; தாய் யார்?-, மனை யார்?-, தனயர் யார்-, தம்மவர் யார்-, தம்மவர் எனும் உறவினரார்?, நீயார்?-, இதனை நினைந்திலையே-, (எ-று) (518)

-சேயேகில்

**519. ஏங்குவரே என்றாய் இயமன்வரின் என் உயிரை
வாங்கிமுடி யிட்டக்கத்தில் வைப்பாரோ.**

(ப-ரை) சேய் ஏகில் ஏங்குவரே என்றாய் - பிள்ளை (யாகிய நான்) பிரிந்தால், (இவர்கள்) இப்பெருந்துயர் எய்துவர் என்கின்றாய்; இயமன் வரின் நின் உயிரை வாங்கி முடியிட்டு அகத்தில் வைப்பாரோ-இயமன் வரும்பொழுது, உன் உயிரை (அவன் பிடித்துச் செல்லாதபடி, முதலில்) எடுத்துச் சீலையில் முடிந்து வீட்டுள் ஒளித்து வைக்க வல்லுனரோ, (எ-று)

-நீங்கியிவண்

**520. உன்தந்தை தன்றனக்கிங் கோர்தந்தை நாடுவனீ
என்தந்தை என்றுரைப்ப தெவ்வாரே**

(ப-ரை.) உன் தந்தை இவண் நீங்கி - உன் தந்தை எனப் பெறுபவன், இம்மையுலக வாழ்வை அகன்று; தன்றனக்கு இங்கு ஓர் தந்தை நாடுவன் - தனக்கு ஒரு தந்தையை இவ்வுலகில் அவாவிச் செல்வன்; நீ என் தந்தை என்று உரைப்பது எவ்வாரே-(அத்தகையவனை) நீ என்னுடைய தந்தை என்று கூறுவது எவ்விதத்தில் பொருந்தும்?

(வி-ரை.) "எனக்குத் தாயாகியாள் என்னை யீங்கிட்டுத்
தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றாள்"

என்பது நாலடியார்.

(520)

-சென்றுபின்னின்

521. தன்மனையாள் மற்றொருவன் தன்மனையாள் ஆவளெனில்
என்மனையாள் என்பதுநீ எவ்வணமே

(ப-ரை.) நின் தன் மனையாள் பின் சென்று-உன் மனையாள் (பிறகு) உன்னை விட்டுப் பிரிந்து; மற்று ஒருவன் தன் மனையாள் ஆவள் எனில்- பிறிது ஒருவனுடைய துணைவி ஆவாள் என்றால்; என் மனையாள் என்பது நீ எவ்வணமே. (இவள்) என் வாழ்க்கைத் துணை என்று நீ சொல்வது எங்ஙனம் பொருந்தும், (எண்ணிப்பார்) (எ-று.)

(வி-ரை.) இப் பிறப்பில் நின் துணைவி; மறு பிறப்பில் பிறன் மனையாள்; சே! என்ன சரிதையிது என்றபடி. (521)

-நன்மைபெறும்

522. நட்பமைந்த நன்னெறிநீ நாடா வகைதடுக்கும்
உட்பகைவர் என்றவரை ஓர்ந்திலையே

(ப-ரை.) நன்மை பெறும் நல் நெறி நீ நாடா வகை-நலம் பெற உதவும் சன்மார்க்கத்தை நீ நாடாதபடி; தடுக்கும் உள்பகைவர் என்று இவரை ஓர்ந்திலையே-தடை விளைவிக்கும் அகப் பகைவர் என்று இவ்வறவினரை நீ உணர்ந்தது இல்லையே, (எ-று.) (522)

-நட்புடையாய்

523. எம்மான் படைத்தவுயிர் இத்தனைக்குள் சில்லுயிர்பால்
இம்மால் அடைந்ததுநீ என்னினைந்தோ

(ப-ரை.) நட்பு உடையாய் - நண்பு உடைமையான நெஞ்சமே (கேள்); எம்மான் படைத்த உயிர் இத்தனைக்குள்; பரமன் தோற்றுவித்த இந்தப் பலவான உயிர்ப் படைப்புள்; சில் உயிர்பால் இம் மால் அடைந்தது நீ என் நினைந்தோ- சீவர்களான சில உறவினருள் (என் உறவினர்) என இந்த அபிமானம் என்ன நினைந்து எய்தினையோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) பேரூயிர் எனும் பரமாத்மன் மேல் பற்றிருப்பின், உடலளவான இந்த அபிமானம் ஒழிந்துவிடும் என்றபடி.

-அம்மாறில்

524. எம்பந்த மேநினக்கிங் கில்லையென்றால் மற்றையவர்
தம்பந்தம் எவ்வாறு தங்கியதே

(ப-ரை.) அம்மாறு இல் எம் பந்தமே நினக்கு இங்கு இல்லை என்றால் - மாறுதல் இல்லாத அழகுடைய எமது தொடர்பே இங்கு உனக்கு இல்லை என்றால்; மற்றையவர்தம் பந்தம் எவ் ஆறு தங்கியதே-(எமக்குப்) புறமான பிறருடைய தொடர்பு, (தழுவி உன்னிடம்) எவ்வழியில் (வந்து) தங்கியதோ, (எ-று.) (524)

-சம்பந்தர்

**525. அற்றவருக் கற்றசிவன் ஆமெனுமப் பொன்மொழியை
மற்றைமொழி போன்று மறந்தனையே**

(ப-ரை.) சம்பந்தர் அற்றவருக்கு அற்ற சிவன் ஆம் எனும் அப் பொன் மொழியை-திருஞான சம்பந்தர், "அற்றவருக்கு அற்ற சிவன் ஆம்" என்று அருளிய அந்தப் பொன்னான மறைமொழியை; மற்ற மொழி போன்று மறந்தனையே-பிற சாதாரண மொழிபோல் மதித்து மறந்தே போயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அருமையினும் அருமையான கண்ணி இது; விரித்தால் பொருள் கடல்போல் விரியும். "வெற்றவேய் அடியார் அடிமிசை வீழும் விருப்பினன்; வெள்ளை நீறணியும் கொற்றவன் தனக்கு மந்திரி ஆய குலச்சிறை குலாவி நின்(று) ஏத்தும் ஒற்றை வெள் விடையன்; உம்பரார் தலைவன்; உலகினில் இயற்கையை ஒழித்திட்டு, அற்றவர்க்கு) அற்ற சிவன் உறைகின்ற, ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே" என்பது, ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய தமிழ் மறை. (அற்றவர்க்கு-அகப்பற்று புறப்பற்று இரண்டும் அற்று தன்னையே சிந்திக்கும் அன்பர்கட்கு; அற்ற சிவன்-தானும் ஒட்டு பற்று ஒன்றும் இல்லாமல் அவர்கள் மயமான அமலன்.) (525)

-சிறுயிர்க்குக்

**526. கற்பனையில் காய்ப்புளதாய்க் காட்டும் பிரபஞ்சக்
கற்பனையை மெய்என்று கண்டனையே**

(ப-ரை.) சிறுயிர்க்கு-சிறுமை உணர்வுடைய சீவர்கட்கு; கல் பனையில் காய்ப்பு உளதாய் காட்டும் - (சிற்பி) காய்த்த பனைமரம்போல் கல்லால் சமைத்துக் காட்டுதலுக்கு ஒப்பான: பிரபஞ்ச கற்பனையை மெய் என்று கண்டாயே-மாயையின் கற்பனையான பொய்த்தோற்ற உலகத்தை, (பளபளத்த) மெய்யானது என்று பார்க்கின்றனையே, (என்னே நின் ஏழைமதி யிருந்த வாறு.)

(வி-ரை.) பொய்ம்மாயத் தோற்றத்தைப் பிய்த்தெறிந்து, நடுநின்ற மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே மேதை நிலை என்றபடி. (526)

-பற்பலவாம்

**527. தூரியத்தில் தோன்றொலிபோல் தோன்றிக் கெடுமாயா
காரியத்தை மெய்யெனநீ கண்டனையே**

(ப-ரை.) பல் பல ஆம் தூரியத்தில் தோன்று ஒலிபோல் தோன்றி கெடும் - மிகப் பலவான பறைகளில் இருந்து விளையும் ஒலிபோல் தோன்றி அழிகின்ற;

மாயா காரியத்தை மெய் என நீ கண்டனையே-மாயையான முதற் காரணத்தின் காரியமாகி நிலை மாறும் உலகத் தோற்றத்தை, (கருதத்தக்க) மெய்யானது என்று காண்கிறாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தூரியம் பறை. பல பறைகளில் இருந்து படபடக்கும் ஒலி, ஆரவாரித்துத் தாமே அடங்கும்; அதைப் போல்வது அகில உலக செயல்களும் என்றபடி. இறைவன் நிமித்த காரணன்; சிற்சத்தியும் காலமும் துணைக் காரணங்கள்; மாயை முதற்காரணம்; அக்காரணத்தின் காரியம் பிரபஞ்சம்; தோற்றக் கேடுகளை யுடையது மாயை; அதன் மலர்ச்சியான உலகச் செய்தியும் அதுதானே என்று அறிவித்தபடி. (527)

-சீரியற்றும்

528. ஆடகத்தில் பித்தளையை ஆலித் திடுங்கபட நாடகத்தை மெய்யென்று நம்பினையே

(ப-ரை.) சீர் இயற்றும் ஆடகத்தில் பித்தளையை ஆலித்திடும்-சிறப்பை விளைவிக்கும் பொன்போல் மகிழ்ந்து பித்தளையை மதிக்கும்; கபட நாடகத்தை மெய் என்று நம்பினையே-வஞ்சக நடிப்பை உண்மை என்று நம்பினையே,

(வி-ரை.) நானே பொன் என்று, பித்தளை நடிக்கிறது; வெயிலில் அதன் மினுமினுப்பு; மயங்குகிறது கண்டு மனம் இதுதான் உலகம் என்றபடி. (528)

-நீடகத்தில்

529. காயவித்தை யாலக் கடவுள் இயற்றுமிந்த மாயவித்தை மெய்யெனநீ வாழ்ந்தனையே

(ப-ரை.) நீடு அகத்திற்கு ஆய வித்தையால்-உண்மைப் பேருளத்திற்கே உரிய வித்தையான சங்கற்பங்களால்; அக் கடவுள் இயற்றும் இந்த மாயவித்தை-(வித்தக) அத்தெய்வம் விளைவிக்கும் இந்தப் பிரபஞ்ச மாயாசால வித்தையை; மெய் என நீ வாழ்ந்தனையே-(வளமார்) மெய்மை என்று நம்பி நீ வாழ்ந்தாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அவரவர் வினைவழி எதையும் அனுபவிக்க, சங்கற்பித்தான் பரன்; அச்சங்கற்பம், சிற்சக்தி காலதத்துவம் எனும் துணைக் காரணங்களைத் தூண்டியது; துணைக்காரணம் முதற்காரணமான மாயையை முன் இயக்கியது; அஃதுணர்ந்த மாயை, உலகாய் மலர்ந்தது; இவ்வளவும், விமலனது 'நீடு அகத்திற்கு ஆய வித்தை' வித்தையின் வழியே விளைந்த உலகம், உதித்தவாறே ஒடுங்கிவிடும். இம்மாய வித்தையை, மெய் என்று இனியும் மயங்க வேண்டா என்று எச்சரித்தபடி. (529)

-வாயவித்தை

530. இப்படக மாயை இருள்தமமே என்னுமொரு முப்படகத் துள்ளே முயங்கினையே

(ப-ரை.) வாய் அவித்தை-வாய்த்த அறியாமைத் திரை; மாயை-மாயை விரித்த திரை; இருள் தமமே என்னும்-தாமச குண கன்ம இருள்திரை எனப்பெறும்; ஒரு முப்படகத்து உள்ளே முயங்கினையே-ஒப்பற்ற மூன்று திரையுள் (முறைமறந்து) இரண்டறப் புணர்ந்து இருந்தனையே,

(வி-ரை.) வித்தை உடன்பாடு; வித்தைக்கு எதிர் மாறானது, அவித்தை. (வித்தை-ஞானம்; அவித்தை-அஞ்ஞானம்.) படகம்-திரை. மாயை வித்தையை, அஞ்ஞானம் உண்மையென்றே அறிந்து ஏமாறும் என்பது குறிப்பு. மான், அகங்காரம், பிரகிருதி எனும் மூன்று திரைகள் மறைப்பதனால், ஆன்மாவிற்கு அருள்ஞானமும் இரா; தூய தன் சொருபமும் தோன்றா என்பது, இங்கு எண்ணத்தக்க செய்தி.

-ஒப்பிறைவன்

531. ஆனவொளி யிற்பரையாம் ஆதபத்தி னால்தோன்றும் கானலினை நீராய்க் களித்தனையே

(ப-ரை.) ஒப்பு இறைவன் ஆன ஒளியில் பரையாம் ஆதபத்தினால் தோன்றும்-ஒப்பி உலகம் உணரும் இறைவனாகிய (ஞான) சூரியனால் விளையும் பரையாகிய வெயிலில் காணப்படுகின்ற; கானலினை நீராய் களித்தனையே-கானலை நீராய் நினைத்துக் களித்தாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தபம்-தபிப்பு; ஆதபம்-நன்றாய்க் காய்வது எனும் பொருளில், வெயிலை உணர்த்தும் வட சொற்பெயர். பரை பராசத்தி; இறைவன் -ஞான சூரியன் பரை-அப்பரிதியின் வெயில் ஒளி; எனவே அபின்னை என்பது குறிப்பு. வெயிலின் ஒளியலைகள், நீர்நிலைபோல் தோன்றும்; அது வெறும் பொய்த் தோற்றம்; அதை உணராது, உண்மையான நீர்நிலை என்று மயங்குவது மரபாயதுவே என்று வருந்தியபடி. (531)

-ஆனகிரி

532. யாசத்தி யென்றிடுமோர் அம்மைவிளை யாட்டெனுமிப் பாசத்தின் உள்ளே படர்ந்தனையே

(ப-ரை.) ஆன கிரியா சக்தி என்றிடும் ஓர் அம்மை விளையாட்டு எனும்- (உலக செயற்பாட்டிற்குக்) காரணம் ஆன கிரியா சக்தி என்கிற ஒப்பற்ற அன்னையின் திருவிளையாட்டு எனப்பெறும்; இப் பாசத்தின் உள்ளே-, படர்ந்தனையே-படர்க்கொடிபோல் பயில்கின்றனையே, (எ-று.)

-நேசத்தின்

533. பொய்ஒன்றுள் மெய்யிற் புகும்பல லீலைதனை மெய்யென்று வீணில் விரிந்தனையே

(ப-ரை.) பொய் நேசத்தின் ஒன்றுள் மெய்யின் புகும் பால லீலைதனை-பொருந்திய நேசப் பொய்யுள் ஒன்றாகிய மெய் எனும் உடலுள் பிரவேசிக்கும்

இளம்பருவ விளையாட்டை; மெய் என்று வீணில் விரிந்தனையே-(மெய் (யாக இளமை இப்படியே இருக்கும்) என்று நம்பி, வீணான நினைவு பலவாகி விரிந்தாயே, (எ-று.) (533)

-பொய்யென்றும்

534. ஈட்டுநின்ற லீலா வினோத மெனும் கதையைக் கேட்டுநின்றும் அந்தோ கிளர்ந்தனையே

(ப-ரை.) என்றும் பொய் ஈட்டு நின்ற லீலா வினோதம் எனும் கதையை-எந்நாளும் (தொல்லைப்) பொய்களையே தொகுத்து வைத்த லீலா வினோதங்கள் எனப்பெறும் (கயமைக்) கதைகளை; கேட்டு நின்றும் அந்தோ கிளர்ந்தனையே-(அவை பொய்யமம் என்று) கேள்வியுற்று இருந்தும், ஐயோ! (பருவசேட்டையால் அதையே திருப்பித் திருப்பி நினைத்து உணர்வில்) கிளர்ச்சி யுற்றனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஈட்டுதல்-தேடி உருவாக்குதல். லீலா வினோதம்-பொல்லாத சிற்றின்பப் பொழுது போக்கு. (534)

-ஈட்டிநின்ற

535. காலத்தை வீணில் கழிக்கும் படிமேக சாலத்தை மெய்யாய்த் தருக்கினையே

(ப-ரை.) ஈட்டி நின்ற காலத்தை வீணில் கழிக்கும் படி-(கன்மத்தின் அளவாக) சேர்ந்து கலந்து இருந்த (ஆயுள்) காலத்தை, வீணே கழிக்கும் வழியில்; மேக சாலத்தை மெய்யாய்த் தருக்கினையே-(தோன்றிச் செயல்பட்டுத் தொலையும்) மேகங்களின் வரலாற்றை மெய்யாக்கி, இறுமாந்து இருக்கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கடல் நீர் பருகும்; விண்ணில் மின்னும்; இடிக்குரல் எழுப்பும்; எங்கும் பரவும்; புனித மழையைப் பொழியும்; பிறகு வெளுக்கும்; காற்றில் சிதறி, எங்கெங்கேயோ சென்று கரந்துபடும்; மேக சால வரலாறோ நின்வாழ்வு? எண்ணிப் பார் என்று எச்சரித்தபடி. (535)

-சாலத்தில்

536. கண்மையகன் றோங்குமந்த காரத்தில் செம்மாப்புற் றுண்மை யொன்றுங் காணா துழன்றனையே

(ப-ரை.) சாலத்தில்-(இந்திர) சால வித்தைபோல்; கண்மை அகன்று-கண்ணோட்டம் (எனும் இரக்கம்) நீங்கி; ஓங்கும் அந்தகாரத்தில் -பெருகிய அறியாமையான இருளில்; செம்மாப்பு உற்று-(ஏதமான) இறுமாப்பு எய்தி; உண்மை ஒன்றும் காணாது உழன்றனையே-உள் பொருளை ஒரு சிறிதும் உணராமல் (விணே) உழலுகின்றாயே, (எ-று.) (536)

-வண்மையிலாய்

**537. இங்கு நினைப்பெரியோர் என்னினைப்பார் ஏமாப்பில்
கங்கு லினைப்பகலாய்க் கண்டனையே**

(ப-ரை.) வண்மை யிலாய்-வளம் காணாது வறண்ட மனமே! ஏமாப்பில்-
இறுமாப்பால்; கங்குலினை பகலாய் கண்டனையே-இரவை (இரவென்று
எண்ணாமல்) பகல் பொழுது போல் பார்க்கின்றாயே; இங்கு நினை பெரியோர்
என் நினைப்பார்-இவ்வுலகில் மேலோர் உன்னை என்ன என்று எண்ணுவர்; (நீயே
எண்ணிப் பார்) (எ-று.)

(வி-ரை.) இரவிலும் விழித்து ஏதமே செய்தலின் கங்குலினைப் பகலாய்க்
கண்டனையே' என்றார். (537)

-தங்குறுமித்

**538. தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தார் உரைக்கவும்நீ
மோகாதிக் குள்ளே முயல்கின்றாய்**

(ப-ரை.) தேக ஆதி பொய் எனவே தேர்ந்தார் உரைக்கவும்-(மெய் எனப்
பெறும்) தேகம் முதலியன, பொய் என்று தெளிந்த உணர்வினர் தெரிவிக்கவும் நீ
மோக ஆதிக்கு உள்ளே முயல்கின்றாய்-நீ மோகம் முதலியவற்றிற்கு உள்ளே
புகுந்து, ஆய்வு முயற்சிகளில் ஆழ்ந்து இருக்கின்றாய், (எ-று.)

(வி-ரை.) 'ஆதி பொய்' என்றமையின், உள்ளன போல் தோன்றும் மனம்
பொய்; அறிவு பொய்; புவனம் பொய்; அனுபவிக்கும் பொகமும் போய்;
காலதத்துவம் இவைகளைக் காட்டி மறைக்கும். தெளிந்த அறிவினர், இதனை
அருளொடு தெரிவிக்கின்றனர். அசட்டை செய்தனை. (காம குரோத லோப)
மோகம் (மதம் மாற்சர்யம்) எனும் ஆறனில் புகுந்து, அந்த ஆய்வில் ஆழ்ந்தனை
என்னே நின் ஏழைமதி என்றபடி. (538)

-ஓகோநும்

**539. கோமுடிக்கண் தீப்பற்றிக் கொண்டதென்றால் மற்றதற்குப்
பூமுடிஉக்கத் தேடுகின்றோர் போன்றனையே**

(ப-ரை.) ஓகோ நும் கோ முடிக்கண் தீப்பற்றிக் கொண்டது என்றால்-
ஓஹோ உங்கள் தலைமயிர் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டதே என்று பார்த்தவர்
(பதைத்துப்) பகர்ந்தால், (அதை அணைக்க முயலாமல்); மற்று அதற்கு பூ முடிக்கத்
தேடுகின்றார் போன்றனையே-அத் தலைமயிர்க்குச் சூட, மலர்தேடும்
மதியற்றவர்போல் ஆயினையே, (எ-று.)

வி-ரை.) கோ-தலை. முடி-குடுமி. (539)

-மாமுடிக்கும்

**540. வாழ்வுநிலை அன்றிமைப்பின் மாறுகின்ற தென்றுரைத்தும்
வீழ்வுகொடு வாளா விழுகின்றாய்**

(ப-ரை.) மா முடிக்கும் வாழ்வு நிலை அன்று-வளர்ச்சியை நிறைவிக்க முயலும் வாழ்வு, நிலையானது அல்ல; இமைப்பிம் மாறுகின்றது என்று உரைத்தும்-இமைப்பொழுதில் மாறுபடும் தன்மையுடையது என்று (எவ்வளவோ நான்) சொல்லியும்; வீழ்வு கொடு வாளா விழுகின்றாய்-விருப்பம் கொண்டு (இப்பொய் வாழ்வில்) வீணே விழுகின்றனை, ()

(வி-ரை.) மா-பெருமை. வீழ்வு-விருப்பப் பெருக்கம்; விழைவு என்பதன் திரிபு இது. (540)

-தாழ்வுறும்

541. விண்டுறுங்கை வீடனலால் வேகின்ற தென்னவுள்போய் உண்டுறங்கு கின்றோரை ஒத்தனையே

(ப-ரை.) தாழ்வு உற-தாழ்வு தோன்ற; விண்டு உறும் கை நும் வீடு-முங்கில்களால் அமைக்கப் பெற்ற கைகளையுடைய உங்கள் மாளிகை; வேகின்றது என்ன-எரிகின்றது என்று (பலர்) பதைத்துப் பகர; உள்போய் உண்டு உறங்குகின்றாரை ஒத்தனையே-வீட்டுள் நுழைந்து உணவருந்தி உறங்கப்புகும் அறிவிலாதார் போல் ஆயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வீடு பற்றி எரிந்தால், அதை அணைக்க முயல்வது அறிவுடைமை; அது செய்யாமல், உணவருந்தி வீட்டுள் உறங்க முயல்வது பரிதாபமான அறியாமை. அது போல், காயம் கரைகிறது; ஆயுள் அழிகிறது; அந்தகன் அடிமேல் அடிவைத்து அணுகுகின்றான்; அதிரவில்லை. உணர்வு; எந்த சிந்தனையும் இல்லாமல், உண்டு உறங்கற்கு அயலாக, இதுவரை நீ செய்தது என் என்று நைந்தபடி. ()

-தொண்டலகம்

542. கானமுயற் கொம்பாய்க் கழிகின்ற தென்கின்றேன் நீநயமுற் றந்தோ நிகழ்கின்றாய்

(ப-ரை.) தொண்டு உலகம் -கிரியைப் படுகின்ற உலகமானது; கான முயல் கொம்பாய் கழிகின்றது என்கின்றேன் - காட்டில் உள்ள முயல் கொம்புபோல் இல்பொருளாகி அழிகிறது என்று நான் இயம்புகின்றேன்; நீ நயம் உற்று அந்தோ நிகழ்கின்றாய்-ஐயோ! (அதனில்) நீ இச்சை வைத்து இருக்கின்றாயே, (எ-று;)

(வி-ரை.) முயல் கொம்பு, ஆமை மயிர், ஆகாய தாமரை என்று, இல் பொருள்களை அடுக்கி உரைப்பது மரபு; உண்மையில் அவைகள் இல்லை; அதுபோல் வெறும் தோற்றன் மாத்திரமானது வாழ்வு என்றபடி. (542)

-ஆனநும்ஊர்

543. வெள்ளத்தி னால்முழுகி விட்டதென்றால் சென்றுகடை கொள்ளத் திரிபவர்போல் கூடினையே

(ப-ரை.) ஆன நும் ஊர் வெள்ளத்தினால் முழுகி விட்டது எனில்-,சென்று கடை கொள்ளத் திரிபவர்போல் கூடினையே-(அப்போது) தான் புறப்பட்டு, கடைகளில், (தமக்குத் தேவையான பொருள்களை) வாங்கற் பொருட்டுத் திரியும் அவர்களில் ஒருவன் ஆயினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நரைதிரை மூப்பு நண்ணியது; நிலையான மரண தேவரை எதிரில் நிற்கிறது; உணர்ந்திலை. என்னமோ சிந்தனை; ஏதேதோ விவகாரம். மோதிய வெள்ளத்தில் ஊர் மூழ்குகிறது எனில், அதைக் காதிலேயே வாங்காமல், காய்கறி வாங்கக் கடைக்குச் சென்றாராம் சிலர்; நீயும் அவர்களுள் ஒருவனோ? அடமுட்டாளே என்று இடித்தபடி.

-கொள்ளஇங்கு

**544. கண்டனஎல் லாம்நிலையாக் கைதவமென் கின்றேன்நீ
கொண்டவைமுற் சேரக் குறிக்கின்றாய்**

(ப-ரை.) இங்கு கொள்ள கண்டன எல்லாம் நிலையா கைதவம் என்கின்றேன் - இவ்வுலகில் கைவந்த அனுபவம்போல் காணப்பட்ட பொருள் யாவும், நிலையே இல்லாத பொய்த்தோற்றம் என்கிறேன் நான்; நீ கொண்டு அவை சேரக் குறிக்கின்றாய்-நீ அவைகளை மதித்து உறவாடும் உணர்வில் இலட்சியம் வைத்திருக்கின்றாய், (எ-று.)

(வி-ரை.) கைதவம்-வஞ்சகம். (544)

-உண்டழிக்க

**545. ஊழிவெள்ளம் வந்ததென்றால் உண்பதற்கும் ஆடுதற்கும்
ஊழிநன்னீ ரோஎன்பார் ஒத்தனையே**

(ப-ரை.) உண்டு அழிக்க ஊழி வெள்ளம் வந்தது என்றால்-(உலகங்கள் அனைத்தையும்) உண்டு நாசப் படுத்த, (யுக இறுதியில்) பிரளய வெள்ளம் வந்தது எனில்; உண்பதற்கும் ஆடுதற்கும் ஊழி நல் நீரோ என்பார் ஒத்தனையே-பருகற்கும் நீராடற்கும் வந்த சிறந்த நிலத்தின் ஊற்று நீரோ என்று வினவுவார் போல விளங்குகின்றாயோ, (எ-று.) (545)

-ஏழியற்றும்

**546. தற்புவனம் போகம் தனுசுரணம் என்கின்ற
சொற்பனத்தில் அந்தோ துவன்றினையே**

(ப-ரை.) ஏழ் இயற்றும் - (மேல் ஏழ் கீழ்) ஏழாக இயற்றப் பெற்றுள்; தற்புவனம் -அந்த உலகங்களும்; போகம் - (அவைகளில் உள்ள) இன்ப துன்ப அனுபவங்களும்; தனு - (அனுபவிக்கும்) உடல்களும்; காரணம்-(மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் ஆதிய) கரணங்களும்; என்கின்ற சொற்பனத்தில் அந்தோ துவன்றினையே-எனப் பெறுகின்ற கனவில் ஐயோ கலந்து கவலை கண்கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தத்-அது. துவன்றல்-அணுகி இடர் அடைதல். (546)

-பற்பகலும்

**547. உண்டனவே உண்கின்றாய் ஓர்ந்தனவே ஓர்கின்றாய்
கண்டனவே கண்டு களிக்கின்றாய்**

(ப-ரை.) பல் பகலும் உண்டனவே உண்கின்றாய் - பலவான எந்த நாளிலும் உண்டவைகளையே (மென்மேலும் விரும்பி) உண்கின்றாய்; ஓர்ந்தனவே ஓர்கின்றாய் - (உதவாக் கரையாக) உணர்ந்தவைகளையே (மேலும்) உணர்கின்றாய். கண்டனவே கண்டு களிக்கின்றாய் - (பார்த்தவைகளையே திரும்பத் திரும்பப்) பார்க்கின்றாய், (எ-று.)

(வி-ரை.) "உண்டதே உண்டும், உடுத்ததே உடுத்தும், உரைத்ததே முறை முறை உரைத்தும், கண்டதே கண்டும் களித்ததே களித்தும் கழிந்தன கடவநாள் எல்லாம்' என்பது போல்வது இது. (547)

-கொண்டனவே

**548. கொண்டியங்கு கின்றாய் குறித்தனவே பிற்குறித்துப்
பண்டறியார் போலப் படர்கின்றாய்**

(ப-ரை.) கொண்டனவே கொண்டு இயங்குகின்றாய் - (உறுபொருளாகக்) கைப்பற்றியவைகளையே மீண்டும் கைவயப் படுத்திச் செயல்படுகின்றாய்; குறித்தனவே பின் குறித்து-நினைத்தவைகளையே மேலும் மேலும் நினைத்து பண்டு அறியார் போலப் படர்கின்றாய்-பழமையை அறியாத பாமரர்களைப் போல எதனிலும் விரைந்து இயங்குகின்றனை, ()

-பண்டறிந்து

**549. சொல்லாடி நின்றனவே சொல்கின்றாய் மற்றிதனை
நல்லோர்கள் கண்டால் நகையாரோ**

(ப-ரை.) பண்டு அறிந்து சொல்லாடி நின்றனவே சொல்கின்றாய்-முன் அறிந்து சொல்லிக் கொண்டு இருந்தவைகளையே (மென்மேலும்) சொல்கின்றனை; மற்று இதனை நல்லோர்கள் கண்டால் நகையாரோ-இச்செயலை, நலம் சிறந்த மேலோர் காணில் நகை செய்ய மாட்டாரோ, (549)

-செல்லான

**550. காலம்போல் இங்குநிகழ் காலமும்காண் கின்றிஎதிர்
காலமற்றும் அத்திறமே காண்குவையோ**

(ப-ரை.) செல்லான காலம்போல் இங்கு நிகழ் காலமும் காண்கின்றி-இறந்த காலத்தைப் போல இங்கு நிகழ் காலத்தையும் கண்டனை; மற்றும் எதிர்காலம்

அத்திறமே காண்குவையோ-பிறகும் எதிர் காலத்தை அதே (கம்பீர) ஆற்றலுடன் முற்றும் காண (உன்னால்) முடியுமோ.

(வி-ரை.) காயம் நிலையல ஆதலின், எதிர்காலம் காண்பது என்ன நிச்சயம் என்றபடி. ஓகாரம்-வினாப்பொருட்டு. (550)

-சாலவுமுன்

**551. போதுசெலா முன்னமனு பூதியைநீ நாடாமல்
யாதுபயன் எண்ணி இனைகின்றாய்**

(ப-ரை.) உன் போது செலா முன்னம் -உன் ஆயுள் நாள் விரைந்து அழியும் முன்; நீ சாலவும் அனுபூதியை நாடாமல்-நீ அதிகமாக அனுபூதியை ஆவலிக்காமல்; யாது பயன் எண்ணி இனைகின்றாய்-என்ன பயனை நினைந்து ஏங்குகின்றனை, (தெரியவில்லையே), (எ-று.)

(வி-ரை.) போது-பொழுத என்பதன் மருஉ. அனு-உடன்; பூதி-ஆதல்; எனவே அனுபூதி என்பது, இருமை கெட்டு ஒன்றாதல் என்னும் குறிப்பினது. இனைதல்-வருந்தல்.

ஆணவச்சேட்டை

-தீதுசெயும்

**552. வீணவத்தை யெல்லாம் விளைக்கும் திறல்மூல
ஆணவத்தி னாலே அழிந்தனையே**

(ப-ரை.) தீது செயும் வீண் அவத்தை எல்லாம் விளைக்கும்-தீமையை விளைவிக்கும் பயம் இல்லாத் துன்பங்கள் அனைத்தையும் உண்டாக்கும்; திறல் மூல ஆணவத்தினாலே அழிந்தனையே-ஆற்றலுடைய மூல (மலமாகிய) ஆணவத்தால் நீ அழிந்தாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தேக சக்தி, மனோ சக்தி, அறிவு சக்தியாதிய அனைத்தினும் உயர்ந்தது ஆத்ம சக்தி; ஆணவத்தால் அந்த சக்தி அருகியதே என்று வருந்தியபடி. (552)

-ஆணவத்தில்

**553. நீயார் எனஅறியாய் நின்எதிரில் நின்றவரை
நீயார் எனவினவி நீண்டனையே**

(ப-ரை.) ஆணவத்தில் நீயார் என அறியாய்-ஆணவ மறைப்பால், நீ யார் எனப்பதையே (நீ) அறிய முடியாமல்; நின் எதிரில் நின்றவரை நீ யார் என வினவி நீண்டனையே-உன் எதிரில் இருந்தவரையும், நீ யார் என்று நெடிது முனைத்து நிற்கின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆணவச் சார்பால் ஆன்மா, தான் யார் என்பதையே மறக்கும்; பிறர் வரலாறு அறிவதில் பிரியம் கொள்ளும். அட பாவமே! இதுவா இதன் தலைவிதி! பல கோணத்தில் ஆன்றோர் இதைப் படித்துளர். (553)

-ஓயாமல்

**554. ஊனின்ற ஒன்றின் உளவறியாய் அந்தோநீ
நானென்று சொல்லி நலிந்தனையே**

(ப-ரை.) ஓயாமல் ஊன் நின்ற ஒன்றின் உளவு அறியாய்-இடையறாமல் உடம்பில் (உயிருடன்) பொருந்திய ஒப்பற்ற மெய்ப்பொருளை உணர்தற்குரிய உளவினை அறிந்திலை; அந்தோ-, நான் என்று சொல்லி நீ நலிந்தனையே-நான் (நான்) என்று முனைத்து வார்த்தை யுரைத்து, நீ (நானும் நானும்) நலிகின்றாயே, (எ-று.) (554)

-நானென்று

**555. சொல்லுதியோ சொல்லாயோ துவ்வாமை பெற்றொருநீ
அல்லலுறும் காலத் தறைகண்டாய்**

(ப-ரை.) துவ்வாமை பெற்று ஒரு நீ அல்லல் உறும் காலத்து-உணவு இல்லா (வறு)மை உடையவனாய், நீ கவலை யடையும் காலத்தில்; நான் என்று சொல்லுதியோ சொல்லாயோ அறைகண்டாய்-நான் (நான்) என்று முனைப்பொடு சொல்வாயோ, சொல்ல மாட்டாயோ (மனமே நீயே) சொல், (எ-று.) (555)

-அல்லலாம்

**556. நீஇங்கே நான்அங்கே நிற்கநடு வேகுதித்தால்
நீஎங்கே நான்எங்கே நின்றறிகாண்**

(ப-ரை.) எலாம் அல்ல-(இவை) யாவும் அல்ல; நீ இங்கே -(மனமே) நீ இவ்வுலக இன்பத்தை அனுபவிக்கும் வழியிலும்; நான் அங்கே நிற்க-நான் அம் முத்தியுலகப் பேரின்பத்தை அடையும் வழியிலும் இருக்க; நடுவே குதித்தால்-(என்னை முன்னேற விடாமல் தடுக்க நீ) இடையில் (குறிப்பான ஒரு சங்கற்பம் கொண்டு) குதிப்பாயாயின்; நீ எங்கே நான் எங்கே நின்று அறி காண்-நீ எங்குளை? நான் எங்குளன்? (இதனை நீயே) சிந்தித்துத் தெரிந்துகொள், ()

(வி-ரை.) சிற்றின்பத்தை நெஞ்சம் சிந்திக்கின்றது; ஆன்ம உணர்வு முத்தியை ஆவலிக்கின்றது; இரண்டும் ஒன்று படாததால் உய்ய வழியில்லை. இறுதியில் இரண்டும் கெட்டான் நிலையில், நெஞ்ச நினைவும் நிறைவுறுதல் இல்லை; உயிரின் உணர்வும் உருப்படுவது இல்லை. அகில உலகிலும் இதுதான் அனுபவம். இப் பரம ரகசியத்தை, எளிய நடையில் வள்ளலார் ஒருவரே இயம்பியுளர். இதனைக் கருதும் போதே நெஞ்சம் கவல்கிறதே! (556)

-நீஇங்கு

**557. ஒன்றெடுக்கச் சென்றுமற்றை ஒன்றெடுக்கக் காண்கின்றேன்
இன்றடுத்த நீஎங் கிருந்தனையே**

(ப-ரை.) நீ இங்கு ஒன்று எடுக்க சென்று-நீ இந்த இடத்தில் ஒரு பொருளை எடுக்கச் சென்று; ஒன்று எடுக்கக் காண்கின்றேன்(எடுக்க வந்த பொருளை இடையில் மறந்து,) வேறு ஒரு பொருளை எடுப்பதையே காண்கிறேன்; இன்று அடுத்த நீ எங்கு இருந்தனையே-இன்று (எனை) அணுகிய நீ (இதற்கு முன்) எங்கு இருந்தாய்? (சொல்ல முடியுமா?) (எ-று.)

(வி-ரை.) இவ்வினாவை எழுப்பினால், ஒன்றை விட்டு ஒன்று பற்றிப், பாசக் கடற்குள் பாயும் படிற்று மனம். குறித்த ஒரே இடத்தில் இருந்தால் அல்லவா, இங்கிருந்தேன் என்று கூற முடியும்? (557)

-மன்றடுத்த

**558. தாளா தரித்தேநின் றன்னைமறந் துய்யாது
வாளா மதத்தின் மலிகின்றாய்**

(ப-ரை.) மன்று அடுத்த தாள் ஆதரித்தே சிற்சபையில் இன்ப தாண்டவம் செய்யும் இரு திருவடிகளையே விரும்பி; நிந்தன்னை மறந்து -(மதர்த்த) நினை (அடியொடு) மறந்து; உய்யாது - உய்ந்து கடைத்தேறாமல்; வாளா மதத்தின் மலிகின்றாய்-வீணே (மனமே!) இறுமாப்பை விருத்தி செய்கின்றாயே, (எ-று.) (558)

-கேளாயிச்

**559. சார்பிலொன்று விட்டொழிந்தால் சாலமகிழ் கிற்பேனான்
சார்புகொண்டு நீதான் துயர்கின்றாய்**

(ப-ரை.) கேளாய்-(மனமே! கேண்மையுடன் நான் சொல்வதைக்) கேள்; இச் சார்பில் ஒன்று விட்டு ஒழிந்தால்-இப்பற்றுக்களில், ஒரு பற்றை உதறி ஒதுங்குவையேல்; நான் சால மகிழ்கிற்பேன் - நான் உன்பால் அதிக மகிழ்ச்சியை அடைவேன்; சார்பு கொண்டு நீதான் துயர்கின்றாய்-(எந்த எந்தச்) சார்பையோ ஏற்று, நீ தானே தொல்லை பல எய்தித் துயருறுகின்றனை, (எ-று.)

(வி-ரை.) சார்பு -புகல் இடம். சராசரம் யாவும் சார்தற்கு ஆதாரம் ஆதலின், இறைவன் சார்பாளன் எனப்பெறுவன்; அவா காரணமாகச் சார்ந்து பற்றிய பாச பந்தங்கட்கும், சார்பு எனும் பெயர் சார்ந்துளது. உலகியல் சார்பு, அளவிறந்த மையலில் ஆழ்த்தும்; பிறவித் துயரில் வீழ்த்தும். புறச் சார்பு, பொருட் சார்பு, உடல் சார்பு யாவும் உதறி, உண்மைச் சார்பாம் பரத்தைப் பற்றின், ஒளி மயமாகும் உயிர்; இன்பமயம் ஆகும் அந்தச் சீவன்; "சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்" எனும் திருக்குறள் இங்கு எண்ணத் தகும். (559)

-சார்புபெரும்

**560. தூ என்று நானிவணம் சும்மா இருந்தாலும்
வாஎன் ரெனையும் வலிக்கின்றாய்**

(ப-ரை.) சார்பு பெறும் தூ என்று நான் இவணம் சும்மா இருந்தாலும்-
பெருமையை யுடைய சார்பே ஆதாரம் என்று அறிந்து நான் இப்படியே (எதனிலும்
ஒட்டாது) வாளா இருந்தாலும்; வா என்று எனையும் வலிக்கின்றாய்-(நான் போம்
வழியில் நீயும்) வா என்று என்னையும் வலிந்து இழுக்கின்றனையே, (இது
உனக்குத் தகுமா), (எ-று.)

(வி-ரை.) தூ-தூய ஆதரம். (560)

-ஓவுன்றன்

**561. சூழ்ச்சியறி யேன்நீ சுழல்கின்ற போதெல்லாம்
சூழ்ச்சியிலே நானும் சுழல்கின்றேன்**

(ப-ரை.) ஓ உன்றன் சூழ்ச்சி அறியேன் - ஒஹோ (மனமே!) உன்னுடைய
(அநியாய) சூழ்ச்சிகளை (நான்) அறிந்திலன்; நீ சுழல்கின்ற போது எல்லாம் - நீ
(உலகியலில்) சுழிக்கின்ற எந்த நேரத்திலும்; சூழ்ச்சியிலேயே நானும்
சுழல்கின்றேன் - அந்த சூழ் வினையில் நானும் அகப்பட்டுச் சுழிக்கின்றேனே,
(எ-று.)

(வி-ரை.) "மாயை என்று ஒருத்தி தன்பால் மனம் எனும் மைந்தன் தோன்றி,
தூய நல் அறிவன் றன்னைத் தோற்றம் இன்றாக்கி வைத்தான்" என்பது பாரதம்.
இதனால் மனம், அறிவின் ஆற்றலை மடக்கி விடுவதை அறிகிறோம். இதனால்தான்,
சூழ்ச்சி மனமே! உன் சூழ்ச்சியில் இருந்து விடுதலை பெற முடியவில்லையே என்று
வருந்தி உரைத்த இடம் இது. (561)

-நீட்சியில்நீ

**562. காலசைத்தால் யானும் கடிதில் தலையசைப்பேன்
மாலசைத்த நிற்புணர்ப்பின் வாரெதுவோ**

(ப-ரை.) நீட்சியின் நீ கால் அசைத்தால் யானும் கடிதில் தலை
அசைப்பேன் - நீளமான நினைவின்படி, நீ எங்கேனும் சென்று இயங்க எண்ணிச்
சிறிது கால் அசைவு காட்டினையேல், உடன்பட்டதற்கு அடையாளமாக,
(தகுதியற்றவன் ஆகி) நானும் தலையசைத்து விடுகிறேன்; மால் அசைத்த நிற்பு
ணர்ப்பின் வாறு எதுவோ-மாயையை அசைவிக்கும் உன்னுடைய தந்திர உபாயத்
தகுதியை என்ன சொல்வதுவோ, (எ-று.) (562)

-ஆலுமண்டக்

**563. கூவத்தில் யானோர் குடம்நீ கயிற்றோடும்
ஏவல்கொளும் ஏழை என்கேனோ**

(ப-ரை.) ஆலும் அண்ட கூவத்தில் யான் ஓர் குடம் - அசைவு பெறும் அண்டமாகிய கிணற்றுக்கு ஒரு குடம்போல் நான் உளன்; நீ கயிற்றோடும் ஏவல் கொளும் ஏழை என்கேனோ-நீ (பாசமாகிய)கயிற்றில் (என்னைப்) பந்தித்து, (போ! மொண்டு கொள்! மேலே வா என்று என்னை)ஏவல் கொண்ட பெண் ஆயினை என்பேனோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆலல் - அசைதல். கூவல்-கிணறு. ஏழை-அறியாமையான மங்கை. (563)

-பாவத்தில்

564. சுற்றுண்ட நீகடலில் தோன்றுசுழி யாகஅதில் எற்றுண்ட நான்திரணம் என்கேனோ

(ப-ரை.) பாவத்தில் சுற்றுண்ட நீ கடலில் தோன்று சுழி ஆக-நாற்புறமும் பாவம் சூழ்ந்துள்ள நீ, பிறவிக் கடலில் (சுழிக்கும் நீர்ச்) சுழியாக; அதில் எற்றுண்ட நான் திரணம் என்கேனோ-(கன்மக் காற்றால்,) அக் கடலில் தள்ளப் பெற்ற நான், (அச்சுழியில் அகப்பட்ட) ஒரு சிறு துரும்பு என்று சொல்கேனோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆழம் காண முடியாத கங்கு கரையற்றது பிறவிக் கடல். அதில் சுழித்து நெஞ்சு அதி வேகமாகச் சுழல்கிறது; சுழியில் துரும்பான சீவன், விடுதலையின்றி, வாயுலர்ந்து, கண்ணிடுங்கி மெலிந்து வருந்துகின்றது; அவ்வருத்தத்திற்கு வாழ்க்கை என்று பெயர்; என்ன பரிதாபமான செய்தி இது. (564)

-பற்றிடுநீ

565. சங்கற்ப மாம்குறை தானாக நானாடும் அங்கண் சருகென் றறைகேனோ

(ப-ரை.) பற்றிடும் நீ சங்கற்பம் ஆம் குறைதான் ஆக-(கண்டதை எல்லாம்) காமிக்கும் நீ, நினைவு பலவாக மோதும் சுழல்காற்றாக; அங்கண் நான் ஆடும் சருகு என்று அறைகேனோ -அதனில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் நான் ஒரு சருகு என்று சொல்லுகேனோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) நினைவின் அலைகள் சுழல்காற்று அதில்பட்ட சருகு ஆன்மா. நினைத்தாலே இதனை நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலுளதே. (565)

-பொங்குற்ற

566. சேலைவிராய் ஓர்தறியில் செல்குழைநீ பின்தொடரும் நூலிழைநான் என்று நுவல்கேனோ

(ப-ரை.) பொங்குற்ற சேலை விராய் ஓர் தறியில் செல்குழை நீ-மிக்கு வளரும் சேலை நெய்யும் ஒரு தறியில் ஓடி உழல்கின்ற குழல் நீ; பின் தொடரும் நூல் இழை நான் என்று நுவல்கேனோ-(அக்குழலின்) பின்னே தொடர்ந்து போகின்ற நூலிழை நான் என்று சொல்லுகேனோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆ! ஓயாது குழல் உழல, குழலில் உள்ள நூலும் அது போன வழியெல்லாம் போக, நூல் உள்ளவரை இந்த அலைமோதல்; அதன்பின் இல்லை. அதுபோல், உயிர் உள்ளவரை இந்த உபத்திரவம். அட பாவமே! (566)

-மாலிடுநீ

567. துள்உறுப்பின் மட்பகைஞன் சுற்றாழி யாகஅதின்
உள்உறுப்பே நானென் றுரைக்கேனோ

(ப-ரை.) மால் இடு நீ துள் உறுப்பின் மண் பகைஞன் சுற்று ஆழி ஆக-மாயை பிரசவித்த மகனான நீ, துள்ளுகின்ற கருவியை யுடைய குயவன், (குடம் வனைதற்குச்) சுற்றுகின்ற சக்கரமாக; அதின் உள் உறுப்பே நான் என்று உரைக்கேனோ -அச்சக்கரத்தின் உள் உறுப்பே நான் என்று சொல்கேனோ,(எ-று.)

(வி-ரை.) பிசைந்து மிதித்து மண்ணைப் படாத படுத்தலின் குயவர், 'மண்பகைஞர்' என மதிக்கப் பெறுவர். (567)

-எள்ளுறுநீ

568. பாழலைவான் ஏகும் பருந்தாக அப்பருந்தின்
நீழலைநான் என்று நினைக்கேனோ

(ப-ரை.) எள் உறும் நீ - (பண்புடையவர்களால்) பழிக்கப்படும் நீ; பாழ் அலை வான் ஏகும் பருந்து ஆக-வறிதே அலைந்து (பரவிய) வானில் பறக்கும் பருந்தாக; அப்பருந்தின் நீழலை நான் என்று நினைக்கேனோ-, (எ-று.)

(வி-ரை.) பருந்தி நீ; நிழல் நான் என்பதில், பிரிபடா சேர்ச்சியின்வழி, வேதனை பெரிதும் விளங்குகின்றதே! (568)

-நீழலுறா

569. நின்வசம்நான் என்றுலகு நிந்தைமொழி கின்றதலால்
என்வசம்நீ என்ப திலைகண்டாய்

(ப-ரை.) நீழல் உறா நின்வசம் நான் என்று உலகு நிந்தை மொழிகின்றது அலால்-(நிமலன்) அருள் நிழலில் நிற்காத நின் வயப்பட்டு உள்ள நான் என்று உலகம் நிந்திக்கின்றது அல்லாமல் என் வசம் நீ என்பது இலை கண்டாய் - என் வசத்தில் நீ இருக்கின்றாய் என்பது (எந்நாளும்) இல்லை; (இதை முதலில்) தெரிந்து கொள், (எ-று.)

(வி-ரை.) நின் நிழலில் நான்; நீ எவர் நிழலிலும் இல்லை என்று நெஞ்சிற்கு இடித்துரைத்தபடி. (569)

-என்வசம்நீ

**570. ஆனால் எளியேனுக் காகாப் பொருளுளவோ
வானாடர் வந்து வணங்காரோ**

(ப-ரை.) என் வசம் நீ ஆனால் எளியேனுக்கு ஆகாப் பொருள் உளவோ -நீ என் கட்டுக்குள் அடங்கி யிருந்தால், எளியேற்குக் கை வயப்படாத பொருள்கள் உள்ளனவோ வானாடர் வந்து வணங்காரோ-, (எ-று.)

(வி-ரை.) நீ என் வசத்தில் அடங்கி யிருந்தால், எப்பொருளும் என்னைத் தேடி வரும் விண்ணுலகரும் எளிது வந்து விநயம் காட்டுவர் என்றபடி. (570)

-ஆனாமல்

**571. எண்ணுதற்கும் பேசுதற்கும் எட்டாப் பரஞ்சோதி
கண்ணுதலும் அங்கைக் கனியன்றோ**

(ப-ரை.) ஆனாமல் எண்ணுதற்கும் பேசுதற்கும் எட்டாப் பரஞ்சோதி கண்ணுதலும்-(மனமே! நீ என் வயப்பட்டு இருந்தாயேல்,) நீங்காமல் நினைக்கும் நினைவிற்கும், சொல்லும் சொல்லிற்கும் அடங்காத பேரொளிப் பிழம்பான நெற்றிக் கண் நிமலரும்; அம் கை கனி அன்றோ-உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அருளொடு எளிதில் சேவை அருள்வரே, (எ-று.) (ஆனாமல்-இடையறாமல்.) (571)

-எண்ணுமிடத்

**572. தென்செய்வேன் ஓர்கணமும் என்சொல்வழி நில்லாமல்
கொன்செய்வேன் என்று குதிக்கின்றாய்**

(ப-ரை.) எண்ணும் இடத்து-எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது; ஓர் கணமும் என் சொல்வழி நில்லாமல்-ஒரு கண நேரமும் (கனிவான) என் மொழிவழி கட்டுப்பட்டு இராமல்; கொன் செய்வேன் என்று குதிக்கின்றாய்-குறித்த கௌரவத்தை (நானே) கொடுக்கின்றேன் என்று குதி போடுகின்றாய்; என்செய்வேந்(உன்னை) என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லையே, (எ-று.) (கொன் - பெருமை.)

-வன்செய்வம்

**573. சிந்தோடும் ஓர்வடவைத் தீயும் கரத்தடைப்பர்
அந்தோ உனையார் அடக்குவரே**

(ப-ரை.) வன் செய்யும் சிந்தோடும் ஓர் வடவைத் தீயும் கரத்து அடைப்பர்-வன்மை பொருந்திய கடலுடன், ஒப்பற்ற வடவைக் கனலையும் (அகத்தியர் போன்றவர்,) உள்ளங் கையில் அடங்குவர்; அந்தோ உனை யார் அடக்குவரே-ஐயோ உன்னை அடக்குபவர் எவர் உளர், ()

(வி-ரை.) சிந்து-கடல். படபாநலம் எனும் வடமொழி, தமிழில் வடவைத் தீ என நின்றது; அது கடலின் நடுவில் பெண் குதிரை முகத்தில் உள்ளதும், மழை முதலியவற்றால் வருகிற நீரினால் கடல் பொங்காதபடி அந்நீரை உறிஞ்சுவதும்; யுக இறுதிக் காலத்தில் அங்கு நின்று எழுந்து உலகங்களை அழிப்பது ஆகிய தீ;

படபா-பெண் குதிரை. (வடவைத்தீ-வடக்கில் உள்ள கனல் எனத் தமிழ் வகையாகப் பொருள் படுத்தலும் உண்டு.) (573)

-வந்தோடும்

574. கச்சோதம் என்னக் கதிரோன் தனைஎடுப்பர்
அச்சோ உணையார் அடக்குவரே

(ப-ரை.) கதிரோன்தனை வந்து ஓடும் கச்சோதம் என்ன எடுப்பர்-(சிவந்த) கிரணங்களை யுடைய சூரியனை, அசைந்து ஓடுகின்ற மின்மினிப் பூச்சிபோல் (அலட்சியமாக) எடுத்துக் கரத்தில் ஏந்துவர்; அச்சோ உணையார் அடக்குவரே-அச்சோ! உன்னை அடக்குபவர் எவரும் இல்லையே, ()

(வி-ரை.) கச்சோதம்-மின்மினிப் பூச்சி மினுக் மினுக் என்று, இரவில் மின்னுதலால் வந்த பெயர் இது. "மின்மினி கச்சோதம்" என்று சூடாமணி நிகண்டிலும், இதற்குப் பெயர் இது என்று சொல்லப் பெற்றுளது. அச்சோ-வியப்பிடைச் சொல். அரக்கர்; அசுரர் வரலாறுகளில், பரிதி கோளத்தைப் படாதபாடு படுத்திய செய்திகள் பல உள. (574)

-வைச்சோங்கு

575. மூவுலகும் சேர்த்தொருதம் முன்றானை யின்முடிவர்
ஆவுணையும் இங்கார் அடக்குவரே

(ப-ரை.) வைச்சு ஓங்கு மூவுலகும் சேர்த்து ஒரு தம் முந்தானையின் முடிவர்-(நெடுங்காலமாக) நிறுத்தப் பெற்று நிமிரும் (மண் விண் பாதலம் எனும்) மூவுலகங்களையும், ஒரு சேர (தம் ஆடையினது ஒரு புறமான) முந்தானையின் முடியும் திறலாளர் உளர்; ஆ உணையும் இங்கு ஆர் அடக்குவரே-ஆஹா! உன்னையும் இவ்வுலகில் அடக்குபவர் எவருளர், (எ-று.) (575)

-மேவுபல

576. தேசமென்றும்காலமென்றும்திக்கென்றும் பற்பலவாம்
வாசமென்றும் அவ்வவ் வழக்கென்றும்-மாசுடைய

577. போகமென்றும் மற்றைப் புலனென்றும் பொய்யகலா
யோகமென்றும் பற்பலவாம் யூகமென்றும்

-மேகமென்றும்

578. வானென்றும் முந்நீர் மலையென்றும் மண்ணென்றும்
ஊனென்றும் மற்றை உறவென்றும்-மேல்நின்ற

579. சாதியென்றும்வாழ்வென்றும்தாழ்வென்றும்இவ்வுலக
நீதியென்றும் கன்ம நெறியென்றும்-ஓதரிய

580. அண்டமென்றும் அண்டத் தசைவும் அசைவுமலர்ப்
பண்டமென்றும் சொல்பவெலாம் பன்முகங்கள்

-கொண்டிருந்த

581. உன்நினைவின் உள்ளே உதித்திட் டுலவிநிற்ப
எந்நினைவு கொண்டோமற் நிவ்வுலகர்

-எந்நவையும்

582. தந்தோன் எவனோ சதுமுகனுண் டென்பார்கள்
அந்தோநின் செய்கை அறியாரே

(ப-ரை.) மேவு பல தேசம் என்றும்-பொருந்திய பல தேசங்கள் என்றும்;
காலம் என்றும்-(இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய மூன்று) காலங்கள் என்றும்; திக்கு
என்றும்-பத்து திசைகள் என்றும்; பற்பல ஆம் வாசம் என்றும்-மிகப் பலவான வாசத்
தலங்கள் என்றும்; அவ் அவ் வழக்கு என்றும்-அவைகட்கு உரிய வழக்கப்
பழக்கங்கள் என்றும்,

(ப-ரை.) மாசு உடைய போகம் என்றும்-பொருந்திய களங்கமான
போகங்கள் என்றும்; மற்றைப் புலன் என்றும்-(சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்
எனும்) தன்மாத்திரைகள் என்றும்; பொய் அகலா யோகம் என்றும்- உள்ளீடு
அமையாத அசட்டு சாதனைகள் என்றும்; பற்பல ஆம் யூகம் என்றும் - பலபல ஆன
(அவைகட்கு உரிய) யூகிப்புகள் என்றும், (எ-று.) (577)

(ப-ரை.) மேகம் என்றும்- (எழுவகை) மேகங்கள் என்றும்; வான் என்றும்-
(அறிதற்கு அரிய பலவகை) ஆகாயங்கள் என்றும்; முந்நீர் மலை என்றும்- (எழு)
கடல் என்றும், (எண்திசை) மலைகள் என்றும்; மண் என்றும்- பூமி என்றும்; ஊன்
என்றும்-(அளவிறந்த) உடல்கள் என்றும்; மற்றை உறவு என்றும்-(அவைகள்
அவைகட்கு உரிய) உறவுகள் என்றும், (எ-று.) (578)

(ப-ரை.) மேல் நின்ற சாதி என்றும்-மேல் (கீழ்) இருந்த சாதிகள் என்றும்;
இவ்வுலக நீதி என்றும்-இந்த உலகிற்கே உரிய நீதி நெறி என்றும்; கர்ம நெறி
என்றும்-கர்ம மார்க்கங்கள் என்றும், (எ-று.) (579)

(ப-ரை.) ஓத அரிய அண்டம் என்றும்-(அளவிட்டுச்) சொல்லுதற்கு அரிய
அண்டங்கள் என்றும்; அண்டத்து அசைவும் அசைவும் அலா பண்டம் என்றும்-
(அந்தந்த) அண்டங்களில் அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் ஆன
சங்கம தாவரங்கள் என்றும்; சொல்ப எலாம்-அறிவிக்கப் பெற்ற அனைத்தும், (எ-
று.) (580)

(ப-ரை.) பன்முகங்கள் கொண்டு இருந்த உன் நினைவின் உள்ளே-மிகப்பல
நினைவு மயமாக இருந்த நின் நினைவுள்; உதித்திட்டு உலவி நிற்ப-உதயமாகி
இயங்கா நிற்கவும்; எந்நினைவு கொண்டோ மற்று இவ்வுலகர்-எந்த எண்ணம்
கொண்டோ இவ்வுலகத்தவர், (எ-று.) (581)

(ப-ரை.) எந்நவையும் தந்தோன் எவனோ சதுமுகன் உண்டு என்பார்கள்-
எந்தப் பொருள்களையும் படைத்தவன் எவனோ ஒரு நான்முகன் உள்ள
என்கிறார்கள்; அந்தோ நின் செய்கை அறியாரே-ஐயோ (மனமே! இவ்வளவும்)
உன் சங்கற்ப சிருஷ்டிகள் என்பதை அறியார்கள், (எ-று.)

(வி-ரை.) சாகச மனம், எதை எதையோ சங்கற்பிக்கும்; சங்கற்ப ஆற்றலால்,
நிழல்பட விரிவுபோல் உலகம் நிகழும். சங்கற்ப விகற்பங்கள் அடங்கினால் உலகம்
உல்லை; எந்த விவகாரங்களும் நிச்சயமாக நிகழ்வது இல்லை; பிரமன்
படைக்கின்றான் என்பது ஓரளவு உபசாரம்; "வேதாவை இவ்வணம் விதித்தது ஏன்
என்னில், உன் வினைப்பகுதி என்பன்" ஆம். இவ்வளவுதான் செய்தி. (582)

-அந்தோநான்

583. ஆமென்றால் மற்றதை அல்லன்பாய் அல்ல என்றால்
ஆமென்பாய் என்னை அலைக்கின்றாய்

(ப-ரை.) அந்தோ-ஐயோ(மனமே) நான் ஆம் என்றால் மற்று அதனை அல்ல
என்பாய். நான் இது நல்ல செயல் எனில், அது நல்லது அல்ல என்று மறுப்பாய்;
அல்ல என்றால் ஆம் என்பாய்-(அது நல்லது) அல்ல என்றேனாயின், (அது)
நல்லதாகும் என்று எதிர்ப்பை; என்னை அலைக்கின்றாய்-(என்றும்) என்னை
(இப்படியே) அலைகுலையச் செய்கின்றாயே, (எ-று.) (583)

-நாம்அன்பாய்

583. என்றும் பிறந்திறவா இன்பம் அடைதுமென்றால்
நன்றென் றொருப்படுவாய் நண்ணுங்கால்

-தொன்றெனவே

584. செல்கிற்பாய் செல்லாச் சிறுநடையில் தீமையெலாம்
நல்கிற்பாய் என்னேநின் நட்புடைமை

(ப-ரை.) நாம் அன்பு ஆய் என்றும் பிறந்து இறவா இன்பம் அடைதும்
என்றாள்-(நம்முள்) நாம் அன்பாகி, என்றும் பிறந்து இறவாத பேரின்பம் பெறுவம்
எனில்; நன்று என்று ஒருப்படுவாய்-நல்லது என்று உடன்படுவை, (எ-று.)

(ப-ரை.) நண்ணுங்கால் தொன்று எனவே செல்கிற்பாய்-(அம்முத்தி நெறிக்கு
முயலும் அளவு) முற்படும் பொழுது, பண்டு போல் (விஷய சுகங்களை விரும்பிச்)
செல்லை; செல்லா சிறுநடையில் தீமை எல்லாம் நல்கிற்பாய்-செல்லத் தகுதியற்ற
கீழ்மை ஒழுக்கத்தின் மூலம் எத்தனையோ தீமைகளை எய்துவிப்பை; நின்
நட்புடைமை என்னே-உன்னுடைய நட்பின் உடைமையை என் என்று சொல்வதோ
தெரியவில்லையே, (எ-று.) (585)

-சொல்கிற்பில்

**586. நின்னால் அழிவதும்நின் னாலெனயான்
நோவதும் கண்டயலில் நோக்கினையே**

(ப-ரை.) சொல்கிற்பில் -சொல்லும் இடத்து; ஆவதுவும் நின்னால்-
எச்செயலும் நிறைவுறுவதும் உன்னால் தான்; அழிவதுவும் நின்னால் என-
(நிறைவுற்றது அடியொடு) அழிவதும் உன்னால் தான் என்று; யான் நோவதுவும்
கண்டு-யான் வருந்துவதையும் பார்த்து; அயலில் நோக்கினையே-புற விவகாரத்தில்
புந்தி செலுத்தினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இரக்கம் இருந்தால், என் முகம் நோக்குவை; என் சொல்
கேட்பை; முறையிடும் போதும் உனக்கு வேறு இடத்தில் நாட்டம். என்ன வேதனை
இது என்றபடி.

-தாவுமெனக்

**587. காணவலம் பெண்ணவலம் ஆகும் பொருளவலம்
ஊணவலம் உற்றாரோ ரீரவலம்**

-பூணவலம்

**588. ஊன்அவலம் அன்றியும்என் உற்றதுணை யாம்நீயும்
தான் அவலம் என்றாலென் சாற்றுவதே**

(ப-ரை.) தாவும் எனக்கு ஆண் அவலம்-(இனிய உறவு எனத்) தாவி வரும்
எனக்கு, ஆணாவாரும் அவலர்; பெண் அவலம் -பெண் ஆவாரும் அவலர்; ஆகும்
பொருள் அவலம் -அணுகியிருக்கும் பொருள் அனைத்தும் அவலம்; ஊண் அவலம்
- உணவுகள் யாவும் அவலம்; உற்றாரோடு ஊர் அவலம்- உறவினருடன் ஊராரும்
அவலம்,(எ-று)

(ப-ரை) பூண் அவலம் அணிகலன் யாவும் அவலம் ; ஊன் அவலம்-உடலும்
அவலம் ; அன்றியும் என் உற்றதுணை ஆம் நீயும் தான் அவலம்-எனக்கு உற்ற
துணையான நீ தானும் அவலம் ஆயினை ; என்றால் என் சாற்றுவதே-எனில் இனி
உரைக்கத் தக்கது யாது உளது?(எ-று)

(வி-ரை) அவலம்-எப்பயனும் இல்லாமை; எதுவும் ஒரு பிரயோஜனமும்
இல்லை யெனில், என்ன மோசமான சூழ்நிலை என்று வருந்தியபடி. (588)

**589. இன்பமது கண்டேமால் இச்சையெலாம் துன்பமதில்
துன்பம் பிறப்பென்றே சோர்கின்றேன்**

(ப-ரை) இவணம் நான் இன்பம் எது கண்டேம் - இவ் வண்ணம் நான்
எப்பொருளிலும் இன்பம் கண்டேன் இல்லையே; மால் இச்சை எலாம் துன்பம்-
இச்சையால் மயங்கிய எதனிலும் துன்பம்; அதில் துன்பப் பிறப்பு என்றே

சோர்கின்றேன் - அதனிலும் துன்பனமே பிறப்பு என்று (அறிந்து
பெரிதும்)அயர்கின்றேன் ,(எ-று) (589)

-வன்புடைய

589. இப்பிறவித் துன்பத்தி னும் திதியில் துன்பமது
செப்பரிதாம் என்றே திகைக்கின்றேன்

(ப-ரை) வன்பு உடைய இப்பிறவித் துன்பத்தினும் -வன்மை பொருந்திய
இந்தப் பிறவித்துயரினும்; திதியில் துன்பம் அது செப்பரிதாம் என்றே
திகைக்கின்றேன்; பாதுகாப்பில் விளையும் துன்பம் சொல்லவே முடியாதது என்று,
திகைப்பூண்டு மிதித்தவன் போல் ஆகின்றேனே, (எ-று)

(வி-ரை.) தாய்க் கருவில் வளர்பொழுது துன்பம்; உடல் நெருக்குண்டு
உதிக்கும் பொழுது துன்பம்; இடை வந்த துன்பங்கள் எண்ணில; அதை விட
வாய்த்த உடல் வளர; உணவு தேடி, உடை தேடி, உறவு தேடி, நோயுற்ற நாளில்
மருத்துவரைத் தேடி, அம்மவோ அம்மா! அடையும் துயர்க்கு ஓர் அளவிலதே என்று
அயர்ந்தபடி. (590)

-செப்பிறப்பின்

591. ஓயாத துன்பம் உரைக்க உடம்பெல்லாம்
வாயாகி னும்போத மாட்டாதேல்

-ஏஏநாம்

592. செய்வதென்னோ என்று தியங்குகின்றேன்இவ்வணம் நான்
நைவதெலாம் கண்டு நடந்தனையே

(ப-ரை.) செப்பு இறப்பின் ஓயாத துன்பம் உரைக்க-சொல்லப் பெறுகிற
மரண நாளில் உளதாகும் ஒழியாத் துன்பங்களைச் சொல்ல; உடம்பு எல்லாம்
வாயாகினும் போதமாட்டாதேல்-உடம்பு முழுதும் வாயாகப் பெற்றாலும் போதாது
எனின், (எ-று.) (591)

(ப-ரை.) ஏ ஏ நாம் செய்வது என்னோ என்று -ஏ ஏ! நாம் செய்யத்
தகுவது யாதுளதே என்று; தியங்குகின்றேன் - தேங்கி நிற்கின்றேன்; இவ்வண்ணம்
நான் நைவது எலாம் கண்டு நடந்தனையே-இவ்வண்ணம் நான் கலங்கி நைந்து
போவது முழுதும் கண்டிருந்தும், (பொல்லாத உன் போக்குப் படியே)
போகின்றாயே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஏ ஏ - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. 'போத மாட்டாதே-வேயே நாம்' எனப்
பாடம் கொண்டு, பற்றாதே; பேதையே எனப் பொருள் கொள்வதும் ஒரு வகை.
(592)

-கைவருமீவ்

**593. இல்லிக்குடமுடைந்தால்யாதாமென்றுன்னுடன்யான்
சொல்லத் திரிந்துமெனைச் சூழ்ந்திலையே**

(ப-ரை.) கைவரும் இவ் இல்லிக் குடம் உடைந்தால் யாது ஆம் என்று-
கைவரப் பெற்ற பொத்தல் முழுதுமான (உடலாகிய மண்) குடம் உடைந்தால்,
(அதன்பின்) யாது விளைவு என்று; உன்னுடன் யான் சொல்லித் திரிந்தும் -
உன்னுடன் நான் பலதரம் (தொடர்ந்து) சொல்லி உழன்றும்; எனை சூழ்ந்திலையே
-என்னைப் பின்பற்றி வந்திலையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இல்லி-பொத்தல். (593)

-வல்இயமன்

**594. நாளையோ இன்றோ நடக்கின்ற நாள்களிலெவ
வேளையோ தூது விடில்அவர்கள்**

-கேளையோ

**595. நல்லோம் எனினும் நடவார் நடவார்நாம்
செல்லோம் எனினுமது செல்லாதே**

(ப-ரை.) வல் இயமன் - வன்மையை யுடைய இயமன்; நாளையோ இன்றோ
நடக்கின்ற நாள்களில் எவ்வேளையோ-நாளைய தினமோ, இன்றோ, நடந்து
இயங்குகின்ற நாள்களில் எந்த நேரத்திலோ; தூது விடில்-(தன்) தூதர்களை
ஏவினனேல், அவர்கள்-, (இடத்தில்,) (எ-று.)

(வி-ரை.) ஐயோ கேள்-ஐயோ கேளுங்கள்; நல்லோம் எனினும் நடவார்
நடவார்-(நினைவால், செயலால், வாக்கால், நோக்கால் யாம்) நலமுளம் என்று
(ஆயிரம்) சொன்னாலும், (நிச்சயம்) திரும்பிச் செல்ல மாட்டாரே; நாம்
செல்லோம் எனினும் அது செல்லாதே-நாம் (உம்மொடு) வரமாட்டோம் என்று
(எத்தனை) வாதம் எழுப்பினாலும், அது செல்லாதே, (எ-று.) (595)

-வல்லீர்யாம்

**596. இன்சொலினோம் இன்றிங் கிருந்துவரு வோம்எனயாம்
என்சொலினும் அச்சொலெலாம் ஏலாதே**

(ப-ரை.) வல்லீர் யாம் இன் சொலினோம்-வல்லாளர்களே! யான்
(எவரிடத்தினும்) இனிய சொற்களையே (அவர் உவக்க) உரைத்துப் பழகியுளம்;
இன்று இங்கு இருந்து வருவோம் என யான் என் சொலினும்-இன்று இங்கு
இருந்து, (வேண்டுமேல்) நாளை வருவம் என்று நாம் எவ்வளவு நயவுரை
கூறினாலும்; அச்சொல் எலாம் ஏலாதே அச் சொற்கள் யாவும் செலாவணி
ஆகாதே, (எ-று.) (596)

-மன்சொலுடைத்

**597. தாமரையோன் மான்முதலோர் தாம்அறையா ராயிலன்று
நாமறைவோம் என்றல் நடவாதே**

(ப-ரை.) மன் சொல் உடை தாமரையோன் -பெரும் புகழுடைய கமலபீட நான்முகனும்; மால் முதலோர் தாம் அறையார் ஆயில்-திருமால் முதலிய தேவர்களும் (இயம தூதுவரிடம்) அவ்வாறு கூறுதல் செய்யார் எனில்; நாம் அறைவோம் என்றல் நடவாதே- (மரண தினத்தில்) நாம் அவ்வாறு(தெரியமாகக்)கூறுவம் எனல் நடவாதே,(எ-று)

-நாமிவணம்

**598. அந்நாள் வருமுன்னர் ஆதி அருளடையும்
நன்னாள் அடைதற்கு நாடுதுங்காண்**

(ப-ரை.) அந்நாள் வருமுன்னர்-அந்த இறுதிநாள் வருமுன்; நாம் இவண் நம் ஆதி அருள் அடையும் நன்னாள் அடைதற்கு-நாம் இவ்வுலகில் ஆதியான அத்தன் திருவருள் நேரும் நல்ல நாள் தோன்றற்கு நாடுதும் காண்-(இடையறாது) முயல்வம்; தெரிகிறதா, (எ-று.) (598)

-என்னாநின்

**599. றோதுகின்றேன் கேட்டும் உறார்போன் றுலகியலில்
போதுகின்றாய் யாது புரிகிற்பேன்**

(ப-ரை.) என்னா நின்று ஓதுகின்றேன் - என்று உன் எதிரில் இருந்து உபதேசிக்கின்றேன்; கேட்டும் உறார் போன்று-கேட்டும் கேளாதவர்போல்; உலகியலில் போதுகின்றாய்-(விகார) உலக நடையில் விரும்பிப் போகின்றாய்; யாது புரிகிற்பேன் - (இனியும் யான்) யாது செய்வன் தெரியவில்லையே, (எ-று.) (599)

-தீதுநன்றோ

**600. டேற்றஅடி நாளுறவாம் என்னைவிட்டுத் தாமதமா
நேற்றைஉற வோடுறவு நேர்ந்தனையே**

(ப-ரை.) தீது நன்றோடு ஏற்ற அடிநாள் உறவாம் என்னைவிட்டு-இன்ப துன்பங்களின் இணைந்த ஆதி நாள் முதல் உறவு பூண்ட என்னைக் கைவிட்டு; தாமதமாம் நேற்றை உறவோடு உறவு நேர்ந்தனையே-தாமச குணமான நேற்று வந்த உறவுடன் உறவு கொண்டனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) முக்குணத்துள் ஒன்று தாமசம்; அஃது உணவாதிகளால், வினையின் நிறங்களால் விளைவது. (600)

-சாற்றுமந்த

601. தாமதமே ஓரவித்தை தாமதமே ஆவரணம்
தாமதமே மோக சமுத்திரங்காண்

-தாமதமென்

602. பொறையோ ஒருநீ அதனோடு கூடினையால்
பொய்யோநாம் என்று புகன்றதுவே

(ப-ரை.) சாற்றும் அந்த தாமதமே ஓர் அவித்தை-சொல்லப்பெற்ற அத் தாமச குணமே ஒருவகை அறியாமை; தாமதமே ஆவரணம்-தாமச குணமே (அறிவை மறைத்த) திரை; தாமதமே மோக சமுத்திரம் காண்-தாமச குணமே கடுமை மோகக் கடல்; (எ-று.) (601)

(ப-ரை.) ஐயோ-, தாமதம் என்று ஒரு நீ அதனோடு கூடினையால்-தாமசம் என்று (தெரிந்து வைத்தும்,) அதனோடு கூடி உறவாடுகின்றாயே; பொய்யோ நாம் என்று புகன்றதுவே-இங்ஙனம் நாம் பகர்வது பொய்யோ (எண்ணிப்பார்) (எ-று.) (602)

-கையாமல்

603. ஒன்னலர்போல் கூடுவா ரோடொருநீ கூடுங்கால்
என்னைநினை யாயென்சொல் எண்ணுதியோ

(ப-ரை.) கையாமல்-வெறுப்பு சிறிதும் விளையாமல்; ஒன்னலர் போல் கூடுவாரொடு ஒரு நீ கூடுங்கால்-கூடலர் போல் கூடுவாரோடு நீ கூடி உறவாடும் போது; என்னை நினையாய்-என்னை நினைப்பாயோ; என் சொல் எண்ணுதியோ-என் உபதேசங்களையேனும் எண்ணுவையோ, ()

(வி-ரை.) கைப்பு-வெறுப்பு. ஒன்னலர்-ஒன்றலர் என்பதன் மருஉ; எதிர் மறை வினையாலணையும் பெயர் சேராதவர் என்பது பொருள். (603)

-பன்னுறுநின்

604. தீதெல்லாம் நானாதி சேடர்பல ராய்ப்பிரமன்
போதெல்லாம் சொல்லிடினும் போதாதே

(ப-ரை.) பன்னுறும் நின் தீது எல்லாம்-பன்னிப் பன்னிச் சொல்லத் தக்க நின் தீங்குகள் அனைத்தையும்; நான் ஆதிசேடர் பலராய்-நான் (ஆயிரம் தலையுடைய) பல் ஆதி சேடர்கள் உருவம் கொண்டு; பிரமன் போது எல்லாம் சொல்லிடினும் போதாதே-ஒரு பிரம கற்ப காலம் முழுதும் புகன்றாலும் (அக்கால எல்லை) போதாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆதிசேஷன் என்ற வடசொல்லிற்கு, (பிரளயத்திலும் அழியாது பிரகாசிப்பவன் என்பது பொருள். (சேஷித்தல்-விஞ்சுதல்.) பிரமன் போது-பிரமதேவரது ஒரு சன்ம வாழ்நாள் எல்லை; இவர் ஏழு பிறப்பு எடுத்துச் சேவை செய்து, அதன்பின் முத்தி பெறுவர்; மானசர், சரட்கூசர், வாசிகர், சுரோத்ரசர்,

நத்யர், அண்டசர், பத்மஜர் என்பவை, ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் இவர்க்கு அமையும் பெயர்கள் என்பவை, இங்கு எண்ணத் தக்கவை. ஈராயிரம் நாவுடைய ஆதிசேட உருத்தாங்கி, பிரமதேவரது ஏழ் பிறப்புள காலம்வரை, மனமே! உன் தீமைகளை உரைத்தேனாயினும், அந்தக் கால எல்லை போதாது போதாது போதாதே என்று புலம்பியபடி. (604)

-ஆதலினால்

605. வைகின்றேன் வாழ்த்தாய் மதித்தொருநீ செய்வதெல்லாம் செய்கின்றாய் ஈதோர் திறமன்றே

(ப-ரை.) ஆதலினால்-, (நெஞ்சே!) வைகின்றேன் - (ஏதமான உன் போக்கைக் கண்டே) இகழ்கின்றேன் (நான்); வாழ்த்தாய் மதித்து ஒரு நீ செய்வது எல்லாம் செய்கின்றாய்-(வசையை) வாழ்த்தாக மதித்து, ஒருவனாய்த் தனித்து, நீ (எது) எது செய்ய உன்னால் இயலுமோ அந்தத் தவறுகள் அனைத்தையும் செய்கின்றனை; ஈது ஓர் திறம் அன்றே-இது ஒரு சாமர்த்தியமா? (சீச்சீ), (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆக்கப் பாட்டில் ஆக்காமல், திறமையை அழிவுப் பாதையில் செலுத்துவது நலமல்ல என்று அறிவித்தபடி. (605)

-உய்கிற்பான்

606. வாடுகின்றேன் நின்னை மதித்தொருநான் நீமலத்தை நாடுகின்றாய் ஈதோர் நலமன்றே

(ப-ரை.) உய்கிற்பான் நின்னை மதித்து ஒரு நான் வாடுகின்றேன் - உய்யும் பொருட்டு, உன்னை ஒரு பொருளாக மதித்து, (வறிதே) நான் தனித்து வாட்டம் கொள்கிறேன்; நீ மலத்தை நாடுகின்றாய்-(கலங்கும் என் நிலையைச் சிறிதும் கருதாமல்,) மாயா மலத்தையே நீ தேடிப் போகின்றாய்; ஈது ஓர் நெறி அன்றே-(உன் போக்கு) இது, (உய்திக்கு உரிய) ஒரு வழி அல்லவே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பான் - பொருட்டுப் பொருளது. 'உன் புத்தி மலம் தின்னப் போகிறதே' என்று, கீழ்த்தரமான பழமொழியால் இழித்துரைத்தபடி. (606)

-கூடுகின்ற

607. ஈண்டோர் அணுவாய் இருந்தநீ யெண்டிசைபோல் நீண்டாய் இஃதோர் நெறியன்றே

(ப-ரை.) கூடுகின்ற ஈண்டு ஓர் அணு ஆய் இருந்த நீ-என்னோடு சேர்ந்து இருக்கின்ற ஓர் அணுவாக உள்ள நீ; எண் திசைபோல் நீண்டாய்-எட்டுத் திசைகள் போல் எங்கும் பரவுதல் செய்கின்றாய்; இஃது ஓர் நெறி அன்றே- இது (வாழும்) ஒரு வழி அல்லவே, (எ-று.)

(வி-ரை.) விரிவு வேதனை; ஒடுக்கம் ஆதலே இன்ப அமைதி என்று உரைத்தபடி. (607)

-வேண்டாநீ

608. மற்றவர்போல் அன்றே மனனேநின் வண்புகழை முற்றுமிவண் ஆர்தான் மொழிவாரே

(ப-ரை.) வேண்டா - (இனியும் விரையம்) ஆக வேண்டா; நீ மற்றவர்போல் அன்றே-நீ பிறர்போல் சாதாரணம் அல்லவே; மனனே-, நின் வண் புகழை முற்றும் இவண் ஆர்தான் மொழிவாரே-வளமான உன்னுடைய புகழை முழுதும் அறிந்து இங்கு சொல்ல வல்லவர் எவருளரே, (எ-று.) (608)

-சுற்றிமனம்

609. தானடங்கின் எல்லாச் சகமும் அடங்குமொரு மானடங்கொள் பாத மலர்வாய்க்கும்

(ப-ரை.) சுற்றி மனம் தான் அடங்கில் எல்லாச் சகம் அடங்கும் - (ஊர் முழுதும்) சுற்றி உழலும் மனம், தான் அடங்குமேல், அகில உலகமும் தன் தோற்றம் இன்றாகிக் கெடும்; ஒரு மா நடம் கொள் பாத மலர் வாய்க்கும்-(அப்பொழுதே) ஒப்பற்ற ஞான தாண்டவம் புரியும் திருவடி மலர்கள் தெரிசனம் ஆகும், (எ-று.)

(வி-ரை.) தீய குணங்களையும் செயல்களையும் விட்டு விட்டால், நெஞ்சத்தில் பெருமை நிமிர்ந்து விளங்கும்; உலகம் சுற்றி உழலல் அடங்குமேல், கண்முன் தோன்றும் உலகம் கரந்துவிடும் அந்நிலையில், ஆந்த சிற்சபேசன் அற்புத தரிசனம் அளிப்பன் ஆஹா! இதைவிட உயர்ந்த உபதேசம், எந்த உலகத்தினும் இல்லை; எல்லா நூற்களும், ஒரு வாயாகி இதையே ஒதுகின்றன என்றபடி. (609)

-வானடங்க

610. எல்லா நலமும் இதனால் எனமறைகள் எல்லாநின் சீரே யெடுத்தியம்பும்

(ப-ரை.) எல்லா நலமும் இதனால் என - (அடங்கி ஒருங்கும்) இதனால் எல்லா நன்மைப் பண்புகளும் ஆகும் என்று; வான் அடங்க மறைகள் நான்கும், (அஃறிணையான) அனைத்தும், நின் சீரே எடுத்து இயம்பும் - நின்புகழையே பலபடப் பெரிதும் பாராட்டும், (எ-று.) (610)

-எல்லார்க்கும்

611. மாகமம்கொண் டுற்ற மனோலயமே வான்கதியென் றாகமங்கள் நின்சீர் அறைந்திடுங்காண்

(ப-ரை.) மா கமம் கொண்டு உற்ற மனோலயமே வான் கதி என்று - பொறுமை நிறைந்து பொருந்திய மனம் லயம் பெற்ற நிலையதே மேலான முத்திப் பேறு என்று; ஆகமங்கள் நின் சீர் அறைந்திடுங்காண்-சிவாகமங்கள் (பல), நின் சிறப்பைப் பெரிதும் பறையறைகின்றன, (எ-று.)

(வி-ரை.) கமம் - கூடிமம் என்பதன் திரிபு; கமம் - பொறுமை. "மனோயல இன்ப சாகரமே" என்பர் தாயுமானார்.

-ஆகுமிந்த

612. நன்மை பெறுமேன்மை நண்ணியநீ நின்னுடைய
தன்மைவிடல் அந்தோ சதுரலவிப்

-புன்மையெலாம்

613. விட்டொழித்து நான்மொழியும் மெய்ச்சுகத்தை நண்ணுதிநீ
இட்டழைத்த அச்சுகந்தான் யாதென்னில்

(ப-ரை.) ஆகும் இந்த நன்மை பெறும் மேன்மை நண்ணிய நீ -(இவ்வாறு) ஆகிய இந்த நலம் அமையும் மேன்மை பெற்ற நீ; நின்னுடைய தன்மைவிடல் அந்தோ சதுர் அல-நினது இயல்பான தகுதியை விட்டு விடுவது ஐயோ! மேம்பாடு அல்ல, (எ-று.) (612)

இப் புன்மை எலாம் விட்டு ஒழித்து - (விரையம் ஆக்கும்) இக் கீழ்மை யனைத்தையும் அடியொடு கைவிட்டு; நான் மொழியும் மெய்ச்சுகத்தை நண்ணுதி நீ -நான் கூறும் மெய்யின்பத்தை நீ அடைவாயாக; இட்டு இழைத்த அச்சுகந்தான் யாது என்னில்-உளதாகக்கி விளைத்த அந்த நித்திய சுகம் என்பது எப்படி யிருக்கும் என வினவுதியேல் (சொல்கிறேன் கேள்), (எ-று.) (613)

மதவாதம்

-கட்டழித்த

614. வேடம் சுகமென்றும் மெய்யுணர்வை யின்றிநின்ற
மூடம் சுகமென்றும் முன்பலவாம்

-தோடம்செய்

615. போகம் சுகமென்றும் போகம் தரும்கரும
யோகம்சுகமென்றும்உண்டிலையென்

-றாகஞ்செய்

616. போதம் சுகமென்றும் பொன்றல்சுக மென்றும்விந்து
நாதம் சுகமென்றும் நாம்பொருளென்

-றோதலஃ

617. தொன்றே சுகமென்றும் உட்கண் டிருக்குமந்த
நன்றே சுகமென்றும் நாம்புறத்தில்

-சென்றேகண்

618. டாற்றல் சுகமென்றும் அன்பறியாச் சூனியமே
ஏற்ற சுகமென்றும் இவ்வண்ணம்

-ஏற்றபடி

619. வெல்லுகின்றோர் போன்று விரிநீர் உலகிடையே
சொல்லுகின்றோர் சொல்லும் சுகமன்று

(ப-ரை.) (1) கட்டு அழித்த வேடம் சுகம் என்றும் - ஆசா பாசங்களை அடியொடு கெடுத்த துறவுக் கோலமே சுகம் என்றும்; (2) மெய் உணர்வை இன்றி நின்ற மூடம் சுகம் என்றும் -(இது நித்தியம், இது அநித்தியம் என்ற) மெய் விசாரணையின்றி சுழுத்தியில் சொக்கி ஏதும் அறியாது இருப்பதுவே சுகம் என்றும், (எ-று.) (614)

(ப-ரை.) (3) முன் பலவரம் தோடம் செய் போகம் - சுகம் என்றும் - கண்முன் பலவாக காணப்பெறும் (பொல்லாக்) குற்றங்கள் புரிகின்ற தோகையர் தொடர்பே சுகம் என்றும் (4) போகம் தரும் கரும யோகம் சுகம் என்றும் - (அப்) போகத்தைப் புரிவிக்கும் கர்மயோக சாதனையே சுகம் என்றும், (எ-று.) (615)

(ப-ரை.) (5) உண்டு இலை என்று ஆகம்செய் போதம் சுகம் என்றும் - உண்டாம், இல்லையாம் என்று, ஆக்கை வழியான அறிவு மயம் ஆதலே சுகம் என்றும், (6) பொன்றல் சுகம் என்றும் - (ஐந்து கந்த) அழிவே சுகம் என்றும்; (7) விந்து நாதம் சுகம் என்றும் - விந்து நாத விளக்கம் பெறலே சுகம் என்றும், (எ-று.) (616)

(ப-ரை.) (8) நாம் பொருள் என்று ஓதல் அஃது ஒன்றே சுகம் என்றும் - நாமே பிரமம் என்று ஓதும் அஃது ஒன்றுதான் சுகம் என்றும், (9) உள் கண்டு இருக்கும் அந்த நன்றே சுகம் என்றும் - உள் முகமாகி இருக்கும் அந்த நன் முறையே சுகம் என்றும், (எ-று.) (617)

(ப-ரை.) (10) நாம் புறத்தில் சென்றே கண்டு ஆற்றல் சுகம் என்றும் - நாம் மனையறம் துறந்து தனி நிலத்து இருந்து தவம் இயற்றுதலே சுகம் என்றும்; (11) அன்பு அறியா சூனியமே ஏற்றல் சுகம் என்றும், (எ-று.) (618)

(ப-ரை.) இவ்வண்ணம் ஏற்றபடி - இங்ஙனம் (சமயத்திற்குத்) தக்கபடி; விரிநீர் உலகு இடையே-பரவிய கடல் சூழ் நிலவுலகில்; வெல்லுகின்றோர் போன்று சொல்லுகின்றோர் சொல்லும் சுகம் அன்று - வெற்றிபெறுபவர் போல் (இடிமுழக்கெழுப்பிச்) சொல்வார் சொல்லும் சொல்களும் சுகம் அன்று, (எ-று.)

(வி-ரை.) 614 முதல் இதுவரை மதங்களின் செய்திகள் விவரிக்கப் பெற்றன; விரித்தால் பக்கங்கள் விரியும். இனி வரும் அடுத்த பிரபந்தங்களில், அமயம் வாய்க்கும் இடத்தில் விளக்கம் செய்து கொள்வம். (619)

சித்தாந்தம்

-சொல்லுகின்ற

620. வானாதி தத்துவங்கள் மாய்த்தாண் றுகின்ற
நானாதி மூன்றிலொன்றும் நாடாமல்

-ஆனாமை

621. எள்ளும் பகலும் இரவுமிலா ஓரிடத்தில்
உள்ளும் புறம்பும் ஒருபடித்தாய்

-வள்ளலென

622. வாழும் பரசிவத்தின் வன்னிவெப்பம் போலமுற்றும்
சூழும் சுகமே சுகங்கண்டாய்

(ப-ரை.) சொல்லுகின்ற வான் ஆதி தத்துவங்கள் மாய்த்து - (அறிஞர்கள்) அறிவிக்கின்ற ஆகாய முதல் (தொன்மைத்) தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றையும் (முறையே) நியதி களைந்து; ஆண்டு உறுகின்ற நான் ஆதி மூன்றில் ஒன்றும் நாடாமல் - அங்கே முனைத்து ஆரவாரிக்கும் நான் (எனும் ஆணவம்) முதலாக (மாயா கன்மாதிகள்) மூன்றில் ஒன்றினுடனும் நாட்டம் இல்லாமல், (எ-று.) (620)

(ப-ரை.) ஆனாமை எள்ளும் பகலும் இரவும் இலா ஓர் இடத்தில் - இடையறாது இகழ்ப்பெறும் இரவும் பகலும் இல்லாத ஒப்பற்ற இடத்தில்; உள்ளும் புறம்பும் ஒருபடித்தாய் - அகமும் புறமும் ஒரு நிலையாகி, (எ-று.) (621)

(ப-ரை.)வள்ளல் என வாழும் பரசிவத்தின் (திருவருட் பிரசாதத்தை) வரையறை யின்றி வழங்கும் வள்ளல் என வாழ்வின் சொருபமான பரசிவத்தில்; வன்னி வெப்பம் போல முற்றும் சூழும் சுகமே சுகம் கண்டாய் - தீயும் (அதன்) வெம்மையும் போல் (குணகுணித் தன்மையாகி,) எப்புறமும் ஆன இன்பமே பேரினம் என்பதை அறிந்து கொள், (எ-று.)

(வி-ரை.) தத்துவங்களின் தழைப்பை, திருவடிப் புகழ்ச்சி விரிவுரையில் காணலாம். சொற்பிரபஞ்சம் எனப்பெறும் கலைகளையும், பொருட் பிரபஞ்சம் எனப்பெறும் தத்துவங்களையும் கண்டும், அவைகளை விசாரணையில் கேட்டும், வழிகாட்டும் அவைகள் அறிவித்த வழிமுறையுணர்ந்து சிவசிவ என்று செல்லும் நெறியில், மாபெரும் பழமைகளை மறந்த நிலையில், தன்னைத் தவிர பிறிது பொருள் தோற்றிலது ஆதலின், சிவம் அஹம் என்னும் செருக்கு வரும். அந்த முனைப்பு அணுகாதபடி அஹம் எனல் அகற்றி, சிவம் சிவம் என்று சிந்திக்கும் சீவன் என 620 ஆம் வரியில் அறிவிக்கப் பெற்றது. சிந்திக்கும் சிந்தனையில் சிவம் விளங்கும். இந்நிலையில், இரவு பகலற்ற இடம் விளங்கும்; இரவு கேவலம் எனப்

பெறும்; பகல் - சகலநிலை எனப்பெறும்; "இரவு பகலற்ற இன்ப வெளியூடே விரவி விரவிநின் றுந்தீபறா" என அனுபவிகள் அறிவித்த அனுபவம் சித்திக்கும். கனலும் வெப்பும் பிரியாமைபோல், சிவனும் சீவனும் ஒன்றாகும் சிறந்த செய்தி யிங்குச் சித்திக்கும் எனும் அடுத்த வரிகளின் அருமைகளை, உரைக்கச் சொற்கள் உலகில் இல்லையே. (ஓம்) (622)

-சூழ்வதனாக்

623. கெவ்வா றிருந்தால் இயலும் எனிலம்ம இவ்வா றிருந்தால் இயலாதால்

(ப-ரை.) சூழ்வு அதனுக்கு எவ்வாறு இருந்தால் இயலும் எனில் - (பேறான அச் சிவாந்த) சூழ்நிலை நேர்தற்கு எந்த வழியில் முயன்றால் பயனாகும் என வினவில்; அம்ம-, இவ்வாறு இருந்தால் இயலாதால்-இப்படியே (உலகியல் பற்றிலேயே) இருந்தால், (அப்பேறு) கைவல்யம் ஆகாதே. ( )

(வி-ரை.) அம்ம - வியப்படைச் சொல். (623)

-செவ்வாற்றில்

624. பற்றற்றான் பற்றினையே பற்றியிடல் வேண்டுமது பற்றற்றால் அன்றிப் பலியாதால்

(ப-ரை.) செவ் ஆற்றில் பற்று அற்றான் பற்றினையே பற்றியிடல் வேண்டும் - சிறந்த வழியில் பற்று அற்ற பரமன் தொடர்பையே பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; அது பற்று அற்றல் அன்றி பலியாதால் அங்ஙனம் பற்றிக் கொள்ளுதல், (நான் எனது எனும் அகப்பற்று புறப்) பற்றுகள் அடியொடு நீங்கினால் அல்லாமல், (மேற்சொன்ன சுகம்) பலிப்பது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) "பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை, அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு" என்பது திருக்குறள். பற்றுதல் எனும் வினைச்சொல்லிற்கு, பார்த்ததைக் கையால் பற்றிச் கொள்ளுதல் என்பது பொருள், இங்கே மனத்தால் பற்றிய பந்தங்கள். "தோய்ந்தும் பொருள் அனைத்தும் தோயாது நின்ற சுடர்," பற்றற்றான் எனும் பெயரைப் பெற்றுளது. எப்பற்றும் அற்றால் ஒழிய, பற்றற்றான் தானைப் பற்றல் இயலா; பற்றற்றால் அன்றி, மேல் சொன்ன சுகம் பலிப்பது இல்லை என்றபடி.(624)

-பற்றற்றல்

625. வேதனையால் ஈங்கு விரியும் சகப்பழக்க வாதனைபோய் நீங்கிலன்றி வாராதால்

(ப-ரை.) வேதனையால் ஈங்கு விரியும் சகப்பழக்க வாதனை போய் நீங்கில் அன்றி - இவ்வுலகில் அளவிறந்த கவலைகள் வந்து வந்து மோதுமாறு பயிலும் உலகப் பழக்க வாசனை அடியொடு அகன்றால் அல்லாமல்; பற்று அற்றல் வாராதால் - பற்று அறுதல் என்பது பலிப்பது இல்லையே, (-)

(வி-ரை.) கால வாசனை, சூல வாசனை, கர்ம வாசனைகள் கலந்த உலக வாசனை உள்ள வரைக்கும், வருத்தும் பற்றுகள் வழி விலகா என்பது குறிப்பு. (625)

-வாதனையும்

**626. ஈனமந்தோ இவ்வுலகம் என்றருளை நாடுகின்ற
ஞானம்வந்தால் அன்றி நலியாதால்**

(ப-ரை.) அந்தோ இவ்வுலகம் ஈனம் என்று அருளை நாடுகின்ற ஞானம் வந்தால் அன்றி - ஐயோ! இந்த (மாயா) உலகம் (எத்தனையோ) இழிவினையுடையது என்று அருவருத்து, (வித்தகத்) திருவருளை விரும்புகின்ற அருள் ஞானம் உதித்தால் அல்லாமல்; வாதனையும் நலியாதால் (மேல்சொன்ன) உலக வாசனை ஒடுங்குவது இல்லையே, (-)

-ஞானமது

**627. போகமுற்றும் பொய்யெனவே போதும் அறித்தியவி
வேகமுற்றால் அன்றி விளங்காதால்**

(ப-ரை.) போகம் முற்றும் பொய் எனவே போதும் அறித்திய விவேகம் உற்றால் அன்றி-அனுபவிக்கும் போகங்கள் அனைத்தும் பொய் என்று புலனாகும் அறித்திய வஸ்து விவேகம் அடைந்தால் அல்லாமல்; ஞானம் அது விளங்காதால் - (மேற்குறித்த) வித்தக ஞானம் விளையாதே.

(வி-ரை.) போகம் - மண் பொன் பெண் என்பதில் காலாழ்தல். இவையாவும் வெறும் பொய்மாயத் தோற்றம்; இவைகள் அறித்தியம் என்று அறிகிற அறிவு உதித்தால்தான், மேற்சொன்ன மெய்ஞ்ஞானம் மேவும் என்பது குறிப்பு. விளங்காதால் என்பதில், ஆல் - அசை.

-ஆகவஃ

**628. துண்ணவந்தால் போலுமிவண் உற்றுவிசா ரித்திடுமோர்
எண்ணம்வந்தால் அன்றி யிசையாதால்**

(ப-ரை.) உண்ண வந்தால் போலும் இவண் உற்று விசாரித்திடும் ஓர் எண்ணம் வந்தால் அன்றி - (பசி வந்த போது) புசிக்க வருவது போல், (நீளும்) இவ்வுலகில் ஒருநிலையாகி, (நித்திய வஸ்து குறித்து, இனிது) விசாரணை செய்யும் எண்ணம் கொண்டால் அல்லது; ஆக அஃது இசையாதால் - அந்த அறித்திய வஸ்து விவேகம் வாராதே, ()

(வி-ரை.) பசி வந்தவர் புசிக்க விரைவர்; அந்த விரைவுபோல், நித்திய வஸ்து குறித்த விசாரணை நிகழ வேண்டும் என்பது குறிப்பு. (628)

-எண்ணமது

**629. பங்கமடைந் தாரவையைப் பாராது சாதுக்கள்
சங்கமடைந் தாலன்றிச் சாராதால்**

(ப-ரை.) பங்கம் அடைந்தார் அவையைப் பாராது - (அறிவு) அழிந்தார் கூடும் (பாழும்) சபையை (க் கண்ணெடுத்தும்) பாராமல்; சாதுக்கள் சங்கம் அடைந்தால் அன்றி - சாதுக்கள் சங்கத்தை அடைந்தால் அல்லாமல்; எண்ணம் அது சாராதால் - (வாழ்விக்கும்) அந்த ஞான விசாரணை நினைவு வாராதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பங்கம் - (ஞானத்) தோல்வி அல்லது அறியாமைச் சேறு எனினுமாம். (பங்கம் - சேறு.) அவை சபை. 624 லிருந்து, இதுவரை கூறிய படிக்கிரமங்களை, வள்ளலார்போல் அடுக்கி வைத்து உரைத்தவர் இன்றுவரை எவரும் இல்லை. (629)

-இங்கதனால்

**630. வீழ்முகத்த ராகிநிதம் வெண்ணீ றணிந்தறியாப்
பாழ்முகத்தோர் தம்பால் படர்ந்துறையேல்**

(ப-ரை.) இங்கு அதனால் - இங்கு உரைத்த அதன்படி. (மனமே!) வீழ் முகத்தர் ஆகி நிதம் வெண்ணீறு அணிந்து அறியா - தொங்கிய முகத்தராய், அனுதினமும் திருவெண்ணீறு அணிந்து அறியாத; பாழ் முகத்தோர் தம்பால் படர்ந்து உறையேல் - பாழும் முகத்தினர்தம் பக்கத்திலும் சென்று பயிலாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வீழ் முகம் - கீழ் நோக்கிய முகம்; கம்பீரம் இல்லாது களைத்த முகம் எனினுமாம். "நீறில்லா நெற்றி பாழ்" என்ப ஆதலின், 'பாழ் முகம்' என்றார். (630)

-பாழ்முகத்திற்

**631. பேயாட உள்ளறியாப் பித்தாட நின்னுடனே
வாயாடு வோர்பால் மருவிநில்லேல்**

(ப-ரை.) பாழ் முகத்தில் பேய் ஆட - (அப்) பாழ்பட்ட முகத்தில் பேய் உறவு பெரிது நிழலிட; உள் அறியாப் பித்து ஆட - அகத்தில் அறியாமை யாகிய பைத்தயச் செயல் அதிகரிக்க; நின்னுடனே வாய் ஆடுவோடுபால் மருவி நில்லேல் - உன்னிடத்தில் வாயாடும் வம்பர்கள் இடத்தில் நெருங்கி (ஒருபோதும்) நிற்காதே, (எ-று.) (631)

-நீயாடிப்

**632. பேதித் திடவும் பிறழ்ந்திடவும் நின்னுடனே
வாதித் திடுவோர்பால் வாய்ந்துறையேல்**

(ப-ரை.) நீ ஆடி பேதித்திடவும் பிறழ்ந்திடவும் - (பேசும்) நீ எதிர்த்து அறிவு பேதிக்கவும், (சன்மார்க்கத்திலிருந்து) பிறழ்ச்சி யடையவும்; நின்னுடனே

வாதித்திடுவோர் பால் வாய்ந்து உறையேல் - உன்னொடு (வீண்) வாதம் விளைவிப்பார் இடத்தில் அணுகித் தங்காதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆடுதல் - உரையாடுதல். சொற்கட்கு எதிர்மறை உடன்பாடு என இருமுனைகள் உள்ளன; ஒரு முனையில் வாய் திறந்தால், அதற்கு மறு முனையில் கேள்வி எழும். மெய் பொய் ஆகும்; பொய் மெய்யாகும்; அறிவு விகற்பம் அடையும் இந்நிலையை 'போதித்தல்' என்றார். பிறழ்தல் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையில் இருந்து பிறிதொருநெறியில் மாறுதல். "வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிடும்" வாத நோயாளரிடம் வாய்ந்து இருப்பதே பழுது என்று வாய் மலர்ந்தபடி. (632)

-சாதித்துச்

633. சைவமெங்கே வெண்ணீற்றின் சார்பெங்கே-மெய்யான தெய்வமெங்கே என்பவரைச் சேர்ந்துறையேல்

(ப-ரை.) சாதித்து - தர்க்கித்து; சைவம் எங்கே-, வெண்ணீற்றின் சார்பு எங்கே-, மெய்யான தெய்வம் எங்கே-, என்பாரை சேர்ந்து உறையேல் - என்று ஏக குரல் எழுப்புனரை நெருங்கிப் பழகாமல் நீங்கிவிடு, (எ-று.)

(வி-ரை.) என்பவர் - புறச் சமய வாதிகள் எனினுமாம். (633)

-உய்வதெங்கே

634. தீராச் சிவநிந்தை செய்துசிறு தேவர்களை நேராய்ப் பிதற்றுவர்பால் நேர்ந்துறையேல்

(ப-ரை.) உய்வது எங்கே - (மனமே - இவர்கள் உறவு கொண்டால் நீ) எப்படிக்க கடைத்தேறுவை; தீரா சிவ நிந்தை செய்து - ஓயாது சிவநிந்தை உரைத்து; சிறு தேவர்களை நேராய்ப் பிதற்றுவர்பால் நேர்ந்து உறையேல் - சிறு தேவதைகளை முன்னின்று பிதற்றித் துதிப்பவர்கள் இடத்தில் அணுகி இராதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இவர்கள் அநேகாந்த வாதிகள் எனப்பெறுவர். (634)

-ஓராமல்

635. எள்ளென்றும் தெய்வமென்ப தில்லை யிதுதெளிந்து கொள்ளென்றும் துள்ளுகின்றோர் கூட்டமுறேல்

(ப-ரை.)_ ஓராமல் உண்மையை ஆய்ந்து உணராமல்; எள் என்றும் தெய்வம் என்பது இல்லை-எள்ளத்தனையும் தெய்வம் என்பது இல்லை; இது தெளிந்து கொள் என்றும் துள்ளுகின்றோர் கூட்டம் உறேல் - இதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள் என்றும் பேசித் துள்ளும், காளை போன்றார் கூட்டத்தில் கலவாதே,(எ-று.)

(வி-ரை.) இவர்கள் நாஸ்திகர் எனப்பெறுவர்.

-நள்ளொன்று

**636. நாமென்றும் நம்மையன்றி நண்ணும் பிரமமில்லை
ஆமென்றும் சொல்பவர்பால் ஆர்ந்துறையேல்**

(ப-ரை.) நள் ஒன்று நாம் என்றும் -(எவரும்) விழையும் ஒப்பற்ற மெய்ப்பொருள் நாமே என்றும்; நம்மை அன்றி நண்ணும் பிரமம் இல்லை ஆம் என்றும் - நம்மை அல்லாமல் எங்குமான பிரமம் வேறாக இல்லையாம் என்றும்; சொல்பவர்பால் ஆர்ந்து உறையேல் - உரைப்பார் கூட்டத்தில் உறவு கொள்ளாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நள் - விழவு. ஆர்ந்து - நெருங்கி. "சாம் பிரமமாம் இவர்கள் தாம் பிரமம் என்பது, தாம்பு பாம்பு எனும் அறிவு காண்" என்பது தெய்வமணி மாலை. பிரமம் - எங்கும் நிறை பெரிய பொருள்.

(வி-ரை.) இவர்கள் மாயாவாதிகள் எனப்பெறுவர்.

-தாமொன்ற

**637. எல்லா அறிவும் எமதறிவே யென்றுரைக்கும்
பொல்லா வலக்காரர் பொய்யுகவேல்**

(ப-ரை.) எல்லா அறிவும் தாம் ஒன்ற எமது அறிவே என்று உரைக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுகளும் ஒருசேர உளதாயது எம்முடைய ஞானம் என்று பிதற்றும்; பொல்லா வலக்காரர் பொய் உகவேல் - பொல்லாத சாமர்த்திய சாலிகளின் புனைந்துரைகளை விரும்பிப் போற்றாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வலக்காரர் - சதுரம் கட்டிப் பேசும் வாயாடிகள். இவர்கள் சாருவாகர் எனப்பெறுவர். (637)

-புல்லாக

**638. அற்பமே மற்றவெலாம் ஆயிலழி யாக்காய
கற்பமே வத்துவென்பார் கண்ணடையேல்**

(ப-ரை.) ஆயில் மற்ற எலாம் புல் ஆக அற்பமே - ஆயும் போது பிற அனைத்தும் திரணம் எனுமாறு அற்பமே ஆகும்; அழியா காய கற்பமே வஸ்து என்பார் கண் அடையேல் - ஆக்கை அழியாதபடி உண்கின்ற காய கல்பமே பொருள் என்பவர்கள் கண்முன்னும் காலுன்றி நில்லாதே. (இது வெறும் பிள்ளை விளையாட்டு என்பது குறிப்பு.) (எ-று.)

(வி-ரை.) புல் அற்பம் - அற்பத்தினும் அற்பம். காயத்தை என்றும் விருப்பம் போல் கற்பித்துக் கொள்வது காய கல்ப சாதனை; (இது சித்தர்கள் முறை.) அவர்கள் நூலளவு ஓதி, செயற்பாடு அறியாது பிதற்றுநரும் சிலர் உளர்; அவர்தம் கண்முன் நிற்பதும் பாவம் என்று கருதியபடி. இவர்கள் யந்திரவாதிகள் எனப்பெறுவர். (638)

-சிற்சிலவாம்

**639. சித்திகளே வத்துவென்போர்ச் சேர்ந்துறையேல் பன்மாயா
சத்திகளே வத்துவென்போர் சார்படையேல்**

(ப-ரை.) சில் சில ஆம் சித்திகளே வத்து என்போர் சேர்ந்து உறையேல் - சிலவான (கர்ம) சித்திகளே பொருள் எனும்வரைக் கலந்து கொள்ளாதே; பல் மாயா சத்திகளே வத்து என்போர் சார்பு அடையேல் -பல வகையான மாயைகளைப் பரப்பும் சத்திகளே பொருள் என்பவர்தம் சார்பிலும் சார்ந்து இராதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சத்திகளும் சித்திகளும் சாதாரண சாயைகள்; ஏமாந்து போகாதே என எச்சரித்தபடி. சித்திகளே வஸ்து என்பவர், சித்தர்களில் தாழ்ந்த ஒரு சிலர்; சத்தியே பெரிது என்பவர், சாக்தேயர் எனப்பெறுவர். (639)

-பொத்தியஇச்

**640. சன்மமே தோற்றும் தரமாம் திரமளித்த
கன்மமே வத்துவென்போர் கண்ணடையேல்**

(ப-ரை.) பொத்திய இச் சன்மமே தோற்றும் தரம் ஆம் திரம் அளித்த- (எழுவகைத் தாதுக்கள்) மொய்த்த இத் தேகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தரமான திரம் தந்த; கன்மமே வத்து என்போர் கண் உறையேல் - கர்மமே பொருள் என்று கழறுபவர் கண்முன்னும் நில்லாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இவர்கள், கன்மவாதிகள் எனப்பெறுவர். ()

-கன்மமிகு

**641. மாகம் மதியென்பார் மாட்டுறையேல் பலபோக
யோகம் பொருளென்பார் ஊடுறையேல்**

(ப-ரை.) கன்மம் மிகு மாகம் கதி என்பார் மாட்டு உறையேல் - சுத்த வினைகளால் பெருகும் சுவர்க்கமே சுகநிலம் என்பவர்தம் அண்மையிலும் அணுகாதே; பல் போக யோகம் பொருள் என்பார் ஊடு உறையேல் - பல வகையான போக அனுபவ யோகமே பொருள் என்பாருடன் சேராதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாகம் - விண்ணுலகம். கதி - பேரின்பம். மாட்டு-இடத்து; ஏழனுருபு. ஊடு - நடுவில். முதலில் உள்ள இவர்கள் கர்மகாண்ட வாதிகள்; அடுத்தவர் லோகாயதவாதிகள். (641)

-ஏகங்கொள்

**642. மண்ணென்பார் வானென்பார் வாய்முச் சுடரென்பார்
பெண்ணென்பார் மற்றவர்தம் பேருரையேல்**

(ப-ரை.) ஏகம் கொள் மண் என்பார் - ஒன்றே எனப்பெறும் பரம்பொருள் மண் என்னும் தத்துவமே என்பார்; வான் என்பார் - ஆகாயமே பரம் என்பார்; வாய் முச்சுடர் என்பார் - (மதி பரிதி கனல் என) வாய்த்த மூன்று ஒளிப் பிழம்புகளே பொருள் என்பார்; பெண் என்பார் மற்றவர்தம் பேர் உரையேல், பெண் தோற்றமே பரம் என்று (லோகாயதர்) கூறுவர்; (உத்தம வாயால்) அவர்களது பேரும் உரைக்க எண்ணாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இவர்கள் பிருதிவி வாதிகல், சூன்ய வாதிகள், சூரியவாதிகள், சந்திரவாதிகள், அக்கினிவாதிகள், என்ப பெறுவர், இவர்கள் செய்திகளை எழுதினால், அதுவேஒரு தனி நூல் ஆகும்; ஆதலின் விரிவைஞ்சி விடுத்தாம்.

(642)

-மண்ணின்பால்

643. மன்னுரையாச் சில்லோர் மரம் தெய்வம் என்பார் மற்றென்னுரையார் கண்டவர்பால் எய்தியிடேல்

(ப-ரை) மண்ணின்பால் மன் உரையாச் சில்லோர் மரம் தெய்வம் என்பார் நிலவுலகில் சிலர், மரங்களையே தெய்வமென்று ஏக குரல் கொடுத்து இயம்புவர்; மற்று என் உரையார் ஈண்டு அவர்பால் எய்தி இடேல் - (இத்தகையர்) வேறு எதுதான் கூற மாட்டார்கள்; (நீ) இத்தன்மையர் இடத்தில் போகாதே, (எ-று)

(643)

644. பூத்தால் சிறுவர்களும் பூசா பலமென்பார் தேற்றார் சிவபூசை செய்யாராய்ப்பூத்தாவி

645. வீறுகின்ற பூசையிலென் வீணென்று வீண்பாழ்வாய்க் கூறுகின்ற பேயர்கள் பாற் கூடியுறேல்.

(ப-ரை) மன் நலங்கள் பூத்தால் சிறுவர்களும் பூசா பலம் என்பார்-மாபெரும் நன்மைகள் மலருமெனில்,(முற்பிறப்பில் செய்த)சிவபூசையின் பயன் என்று சிறுவர்களும் கூறுவர், சிவபூசை தேற்றார் செய்யாராய்-சிவபூசையின் மகிமை இத்தகையது என்று தெளிவாகத்தெரிந்து கொள்ளாமலும்(அதனைச்)செய்யாதவர் ஆகியும், (எ-று)

(ப-ரை) பூ தாவி வீறுகின்ற பூசையில் என் பயனான மலர்களை விரைந்து பறித்து, ஏக சிறப்பாகச் செய்யும் வழிபாட்டில் என்ன பயன்? வீண் என்று-(அது காலத்தை) விரையம் செய்யும் காரியம் என்று; வீண் பாழ்வாய் கூறுகின்ற பேயர்கள் பால் கூடி உறேல்-பயனில்லாத பாழான வாயால்(பல) பகர்கின்ற (சிறப்பற்ற) பேய்கள் போன்றவர் இடத்தில் சேராதே, (எ-று)

(645)

-மாறுகின்ற

646. நீட்கோல வாழ்கையெலா நீத்திடுவோர் பொன்னறைக்குத்
தாட்கோல் இடுவாரைச் சார்ந்துறையேல்

(ப-ரை) மாறுகின்ற நீள் கோல வாழ்க்கை எல்லாம் நீத்திடுவோர்-மாறி வருகின்ற அளவிற்றந்த அலங்காரம் செய்து கொள்ளும் வாழ்க்கை அனைத்தும் (அறித்தியமானது என்று) முற்றும் துறந்தவர்போல் பேசி; பொன் அறைக்குத்தாள் இடுவாரை சார்ந்து உறையேல்-பொன் இருந்த பெட்டகத்திற்குத் தாழ்ப்பாள் போடுவாரிடம் சாரும் உறவு கொள்ளாதே, (எ-று) (646)

-நீட்கோல

647. மெய்யொழுக்கத் தார்போல் வெளிநின் றகத்தொழியாப்
பொய்யொழுக்கத் தார்பால் பொருந்தியுறேல்

(ப-ரை.) நீள் கோல மெய் ஒழுக்கத்தார் போல் வெளி நின்று-மேலான கோலத்தால் உண்மை ஒழுக்கம் உடையவர்கள் போல் பகட்டாக வெளிப்பட்டு; அகத்து ஒழியா பொய் ஒழுக்கத்தார் பால் பொருந்தி உறேல்-உள்ளத்தை நீங்காப் பொய்மை ஒழுக்கினரிடம் உறவு பொருந்தி இராதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) என்ன என்றால், என்ன என்று சொல்லி ஒதுங்கி விடு! உறவு கொள்ளாதே என்பது குறிப்பு. "பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்(று), ஏதம் பலவும் தரும்" என்பது பொதுமறை. (647)

-பொய்யொழுக்கிற்

648. பொய்ந்நூல் பதறிப் புலம்புகின்ற பித்தர்கள்பால்
அந்நூல் விரும்பி யடைந்தலையேல்

(ப-ரை.) பொய் ஒழுக்கில் பொய்ந் நூல் பதறிப் புலம்புகின்ற பித்தர்கள் பால் - பொய் ஒழுக்கம் பூண்டு, பொய்யான (கட்டுக் கதை) நூற்களைப் படபடத்து (ஒப்பாரி வைப்பார் போல்) புகல்கின்ற பித்தர்கள் இடத்தில்; அந்நூல் விரும்பி அடைந்து அலையேல்-அந்த நூல்களை (ப்பார்க்க) ஆவலித்து, (அவர்பால்) சார்வழியில் அலைமோதித் திரியாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) "குட்டித் திரள்கரடி ஆறொழுகக் கோன் குதித்துக், கட்டிப் புரண்ட கதையாகும் - துட்டமலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றாம் பேதையர்க்குப், புத்தி போல் காட்டும் பொருள்" எனும் ஒழிவிலொடுக்கம் இங்கு உணரத் தகும். (648)

-கைந்நேர்ந்து

649. கோடாது கோடி கொடுத்தாலும் சைவநெறி
நாடா தவரவையை நண்ணியிடேல்

(ப-ரை.) கோடாது கை நேர்ந்து கோடி கொடுத்தாலும்-பின் வாங்காமல், (தம்) கைகளால் அளவிறந்த நிதிகளை அளித்தாலும்; சைவ நெறி நாடாதவர் அவையை நண்ணி இடேல்-சன்மார்க்கத்தை விரும்பாதார் (நலமற்ற) கூட்டத்தை நண்ணாதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கோடாது-மனம் கோணாமல். (649)

-கோடாது

650. கொல்லா விரதமது கொள்ளாரைக் காணிலொரு புல்லாக எண்ணிப் புறம்பொழிக

(ப-ரை.) கோடாது-(மனம்) கோணாமல்; கொல்லா விரதம் அது கொள்ளாரை காணில்-(ஒரு உயிரையும்) இம்சை செய்யாது ஜீவகாருண்ய விரதம் ஏற்காதவரை (வழியில்) காண நேர்ந்தால்; ஒரு புல் ஆக எண்ணி புறம்பு ஒழிக-(அவர்களை) ஒரு அற்பமாக மதித்து அயலே ஒதுங்கி விடுக, (எ-று.)

(வி-ரை.) கொல்லா விரதம் ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்; மற்(று,) அல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே" என்ற தாயுமானார் பாடல் இங்கு எண்ணத்தகும். (650)

-எல்லாமும்

651. ஆகநவில் கின்றதென்றம் ஐயனுக்கன் பில்லாரை நீகனவி லேனும் நினையற்க

(ப-ரை.) எல்லாமும் ஆக நவில்கின்றது என் - (இது காறும் இயம்பிய) எல்லாச் செய்திகளும் முழுமையாகக் கூறுகின்றது யாது எனில்; நம் ஐயனுக்கு அன்பு இல்லாரை நீ கனவிலேனும் நினையற்க-நம் பெருமான் விஷயத்தில் அன்பில்லாதவர்களை, நீ கனவிலும் கருதாதிரு என்பது தான், (எ-று.) (651)

(வி-ரை.) "ஈசனுக்கு அன்பில்லார், அடியவருக்கு அன்பு இல்லார், எவ்வயிர்க்கும் அன்பில்லார், தனக்கும் அன்பிலார்; பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களை நாம் இணங்கில், பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணிங்கிடுவர் விடுநீ; ஆசையொடும் அரனடியார் அடியாரை அடைந்திட்டு, அவர் கருமம் முன் கருமம் ஆகச் செய்து; கூசி மொழிந்து, அருள் ஞானக் குறியின் நின்று கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திருயே" எனும் அருள் நந்தி சிவத்தின் அறிவிப்பிற்குப் பேருரைபோல், இங்கிருந்து செய்திகள் விறுவிறு என்று விளைவதை இனி உணரலாம். ()

-ஏகனடிக்கு

652. அன்பே வடிவாய் அருளே உயிராய்ப்பேர் இன்பே உணவாய் இசைந்தாரும்

(ப-ரை.) ஏகன் அடிக்கு அன்பே வடிவாய்-ஏக சொருபனான இறைவன் திருவடிகளில் விளையும் அன்பே (தம்) வடிவம் ஆகவும்; அருளே உயிராய்- (அவ்வடிவுள் அமைந்த) சீவகருணையே உயிராகவும்; பேர் இன்பே உணர்வாய் இசைந்தாரும்-பேரின்ப அனுபவமே உணர்வாக் கொண்டு இருப்பவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) "முதல்வனார் அருள் நோக்கால், இன்புறுவே தகத்திரும்பு பொன் ஆனார் போல், யாக்கை தன்பரிசும், வினையிரண்டும், சாருமலம் மூன்றும் அற, அன்புபிழம்பாய்த் திரிவார்; அவர் கருத்தின் அளவினரோ" எனும் அருள் மொழித் தேவர் அறிவிப்பு, இங்குக் கருதத் தகும். ()

-அன்பாகிக்

653. கண்டிகையே பூணின் கலவையே வெண்ணீறாய்க் கொண்டிகவாச் சார்பு குறித்தாரும்

(ப-ரை.) அன்பு ஆகி - (பயனான) அன்புப் பண்பாகி; கண்டிகையே பூணின் (அருமை) உருத்திராக்க மாலைகளே அணிகலன் ஆகவும்; கலவையே வெண்ணீறாய் கொண்டு -புனித வெண்மைத் திருநீறே பூசும் மணமுள பொருளாகவும் கொண்டு; இகவா சார்பு குறித்தாரும் - (தம் ஆன்மாவை) விட்டு அகலாத (வாழ்விக்கும் இறைவனைச்) சார்பு என்று இலட்சியத்தில் வைத்தவர்களும், (எ-று.) (653)

-தொண்டுடனே

654. வாய்மலரால் மாலை வகுத்தலொடு நம்மிறைக்குத் தூய்மலரால் மாலை தொடுப்பாரும்

(ப-ரை.) தொண்டுடனே -(உரிய) அடிமை உணர்வுடன்; வாய்மலரால் மாலை வகுத்தலொடு-வாய் மலரால் துதிக்கின்ற (பாமாலைகளை) வகை வகையாகத் தொகுத்தலுடன்; நம் இறைக்கு தூய் மலரால் மாலை தொடுப்பாரும் - நம் பிரானுக்கு தூய்மையுடைய மலர்களால் (மாலை) தொடுப்பவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) வாயால் பாமாலை, கையால் பூமாலை சமர்ப்பிப்பர்; வாடாப் பாமாலையின் அருமை கருதி, அதை முதலில் அறிவித்தபடி. ஆறுகால வழிபாட்டில் பூமாலை வேறு வேறு ஆதலை, திருக்கயிலாய் ஞான உலா விரிவுரையில் ஆகம அறிவிப்பென வரைந்துளம்; அவைகளை அவ்வுரையில் அறியலாம். (654)

-சார்மலரோன்

655. ஏர்நந்தனப்பணிகண்டிச்சையுறநம்மிறைக்குச் சீர்நந்த னப்பணிகள் செய்வோரும்

(ப-ரை.) சார்மலரோன் ஏர் நந்தனப் பணி கண்டு இச்சை உற-அழகிய கமல ஆசனத்தன் ஆன பிரமன் கண்டு காமிக்முமாறு; நம் இறைக்கு சீர் நந்தன பணிகள் செய்வோரும்-நம் இறைவனுக்குச் சிறந்த நந்தவனத் திருப்பணிளை நடத்துபவரும், (எ-று.) (655)

-நார்ந்தாத்

656. தீயின்மெழு காச்சிந்தை சேர்ந்துருகி நம்மிறைவாழ்
கோயின்மெழு காநின்ற கொள்கையரும்

(ப-ரை.) நார் நந்தா தீயின் மெழுகா சிந்தை சேர்ந்து உருகி- நெருப்பில் சிக்கிய மெழுகுபோல் உள்ளம் அன்பால் உருகினராகி; நம் இறைவாழ் கோயில் மெழுகா நின்றா கொள்கையரும்-நம் இறைவன் எழுந்தருளிய ஆலயத்தை (பசுஞ் சாணத்தால்) மெழுகுகின்ற பணியினரும், (எ-று.)

-மேயினரைத்

657. தாயில் வளர்க்கும் தயவுடைய நம்பெருமான்
கோயில் விளக்கும் குணத்தோரும்

(ப-ரை.) மேயினரை தாயில் வளர்க்கும் தயவுடைய-அடைக்கலம் என்று ஆனவர்களைத் தாய்போல் வளர்க்கும் தயையுடைய; நம் பெருமான் கோயில் விளக்கும் குணமுளரும்-நம் இறைவனது கோயிலைத் தூய்மை செய்யும் குணமுளரும்-, (எ-று.) (657)

-தூயவருள்

658. இன்புடனே தீபமுதல் எல்லாச் சரியைகளும்
அன்புடனே செய்தங் கமர்வாரும்

(ப-ரை.) தூய அருள் இன்புடனே-தூய்மையான அருளும் இன்பமும் அமைந்தவராய்; தீபம் முதல் எல்லா சரியைகளும்-விளக்கேற்றுதல் முதலாக எல்லா சரியைத் திருப்பணிகளையும்; அன்புடனே செய்து அங்கு அமர்வாரும் - அன்பொடு நிகழ்த்தி, அந்த ஆலயமே கதியாக அமர்ந்து இருப்பவர்களும், (எ-று.) (658)

-அன்புடனே

659. அண்ணியமேல் அன்பர்க் கமுதீதல் ஆதிசிவ
புண்ணியமே நாளும் புரிவோரும்

(ப-ரை.) அன்புடனே அண்ணிய மேல் அன்பர்க்கு அமுது ஈதல் ஆதி- அன்புடன் அணுகிய மேன்மை அடியவர்கட்கு அமுது அருத்தல் ஆதிய; சிவ புண்ணியமே நாளும் புரிவாரும் - (புனித) சிவ புண்ணியங்களையே நாள்தோறும் புரிபவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) "பகரும் ஞானி பகலுண் பலத்திற்கு, நிகரில்லை என்பது நிச்சயம்" என்று திருமந்திரமும், "கொண்டு வந்து மனைப்புருந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே, மண்டு காதலின் ஆதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபின், உண்டி நாலு விதத்தில் ஆறு சுவைத் திறத்தினில் ஒப்பிலா, அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அமுது செய்ய அளித்துளார்" என்று தொண்டர் சீர் பரவுவாரும்

குறிப்பிடுவது, இங்கு எண்ணத்தகும். அண்ணிய-அணுக்கமான. மேல் என்பது, பிரமரந்திரம் கடந்த நிலம் எனினுமாம். ()

-புண்ணியமாம்

660. தேனே அமுதே சிவமே சிவமேயெம்
மானேயென் றேத்தி மகிழ்வாரும்

(ப-ரை.) புண்ணியம் ஆம் தேனே-, அமுதே-, சிவமே-, எம்மானே-, என்று ஏத்தி மகிழ்வாரும் என்று துதித்து இன்புறுபவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) "தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும், மானே அருளாய்" எனும் திருவாசகத்தை அடியொற்றியது இது. மான் - மஹான் என்பதன் திரிபு. (660)

-வானான

661. மன்னே அருட்கடலே மாணிக்க மேயெங்கள்
அன்னேயென் றுன்னி யமர்வோரும்

(ப-ரை.) வானான மன்னே-ஞான ஆகாய அரசே; அருள் கடலே-கருணை மயமான கடலே, மாணிக்கமே-, எங்கள் அன்னே-, என்று உன்னி அமர்வோரும் - என்று சிந்தித்து இருப்பவர்களும், (எ-று.) (661)

-நன்னேயப்

662. பண்ணீர் மொழியால் பரிந்தேத்தி ஆநந்தக்
கண்ணீர்கொண் டுள்ளம் களிப்போரும்

(ப-ரை.) நல் நேயப் பண் நீர் மொழியால் பரிந்து ஏத்தி-சிறந்த அன்புடன் பண்ணிறைந்த நீர்மைப் பாக்களால் பரிவொடு துதித்து; ஆநந்தக் கண்ணீர் கொண்டு உள்ளம் களிப்போரும் - இன்பக் கண்ணீரை இறைத்து, இதயம் களித்து இருப்பவர்களும், (எ-று.) (662)

-உண்ணீரிற்

663. பண்டுகண்டும் காணாப் பரிசினராய்ப் பொன்மேனி
கண்டுகண்டு நாளும் களிப்போரும்

(ப-ரை.) உள் நீரில் பண்டு கண்டும் காணாப் பரிசினராய் - அக ஒழுக்கத்தால் முன்னரே அறிந்திருந்தும், காணாத் தன்மையரைப் போல்; பொன் மேனி கண்டு கண்டு நாளும் களிப்போரும் - பொன் வண்ணமான திருமேனியைப் பல காலும் தரிசித்து எந்நாளும் இன்புறுவவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) நீர் - நீர்மை; பரிசு. (663)

-தொண்டடையும்

**664. பொற்பதிகம் என்றெண்ணிப் போற்றியொரு மூவர்களின்
சொற்பதிகம் கொண்டு துதிப்போரும்**

(ப-ரை.) தொண்டு அடையும் பொற்பு அதிகம் என்று எண்ணிப் போற்றி - தொண்டின் வழியில் சேர்விக்கும் பொலிவு மிக்கன என்று நினைந்து வணங்கி; ஒரு மூவர்களின் சொல் பதிகம் கொண்டு துதிப்போரும்-(ஒப்பற்ற சமய குரவர்) மூவர்கள் அருளிய திருப்பதிகங்களைக் கொண்டு துதிப்பவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) மூவர் - ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடையரசர், ஆளுடை நம்பிகள் முதலியோர். (664)

-சொற்பனத்தும்

**665. மாசகத்தில் சேர்க்காத மாணிக்க மென்றதிரு
வாசகத்தை வாயால் இசைப்போரும்**

(ப-ரை.) சொற்பனத்தும் மா சகத்தில் சேர்க்காத மாணிக்கம் என்ற - கனவிலும் உலக மயக்கத்தில் கலப்பிக்காத மாணிக்கம் என்கின்ற; திருவாசகத்தை வாயால் மலர்வோரும்-திருவாசகத்தை வாயால் ஓதும் வாய்ப்பினரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) மாசகம் - பிரகிருதி மயக்கம். மாணிக்கவாசகம் என்பது, சிவனார் அருளிய தீட்சா நாமம். (665)

-வாசகத்தின்

**666. மன்னிசைப்பான் மேலோர் வகுத்தேத்தி நின்றதிரு
இன்னிசைப்பா ஆதி இசைப்போரும்**

(ப-ரை.) வாசகத்தின் மன் இசைப்பால்-வாசக நலம் பொருந்திய வாய்ப்பினால்; மேலோர் வகுத்து ஏத்தி நின்ற திரு இன் இசைப்பா ஆதி இசைப்போரும்-அறிவின் மேலையோர் (9-ஆம் திருமுறையென) வகுத்து வழிபட்டு இருந்த இனிய திருவிசைப்பா முதலிய திருமுறைகளைப் பாடி மகிழ்ந்து பரவுளரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சம்பந்தர் 3; அப்பர் 3; சுந்தரர் 1; மாணிக்கவாசகர் 1; ஆக இவைகள் எட்டுத் திருமுறைகள்; ஒன்பதின்மர் அருளியது ஒன்பதாம் திருமுறை எனும் திருவிசைப்பா; பத்தாந் திருமுறை திருமந்திரம்; பலர் அருளியது 11-ஆம் திருமுறை. பெரியபுராணம் 12-ஆம் திருமுறை. இவைகளில் 11 வரை வகுத்தவர், (நம்பியாண்டார் நம்பிகள் மூலம்) அபய குலசேகர சோழர்; 12-ஆம் திருமுறையாகப் பெரிய புராணத்தைச் சேக்கிழார் அருள வைத்து இணைத்தவர் அநபாய சோழர் எனும் செய்திகள் இங்கு அறியத் தகும். (666)

-மன்னிசைப்பின்

667. நல்வாழ் வருளுகின்ற நம்பெருமான் மான்மியங்கள்
சொல்வோரும் கேட்டுத் தொழுவோரும்

(ப-ரை.) மன் இசைப்பின் நல்வாழ்வு அருளுகின்ற நம்பெருமான் மான்மியங்கள்-பொருந்திய இசைவான நல்வாழ்வை நல்குகின்ற நமது பெருமானது திருவிலையாடல்களை; சொல்வோரும் கேட்டுத் தொழுவோரும்-விரிவுரை செய்பவர்களும், (அவைகளைச்) சிரவணித்து இறைஞ்சுபவர்களும், (எ-று.) (667)

-சொல்வாய்ந்த

668. தாதாவென் றன்புடனே சாமகீ தங்கள்முதல்
வேதாக மங்கள் விரிப்போரும்

(ப-ரை.) சொல் வாய்ந்த தாதா என்று-வளமான புகழ் வாய்ந்த வள்ளலே என்று; அன்புடனே சாம கீதங்கள் முதல் வேத ஆகமங்கள் விரிப்போரும்-அன்பொடு சாமவேத கானம் முதலாக, வேத ஆகமங்களின் நுட்பங்களை விரிவாக எடுத்து விளக்குனரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) தாதா-வடசொல். (668)

-வேதாந்தம்

669. சேர்ந்தோர்க் கருளும் சிவமே பொருளென்று
தேர்ந்தே சிவபூசை செய்வோரும்

(ப-ரை.) வேதாந்தம் சேர்ந்தோர்க்கு அருளும்-உபநிஷத்துக்கள் உரைக்கும் ஞானத்தை உற்றவர்கட்குப் பரம அருளைப் பாலிக்கும்; சிவமே பொருள் என்று தேர்ந்தே சிவபூசை செய்வோரும் - சிவமே மெய்ப்பொருள் என்று தெளிந்து சிவபூசை செய்பவர்களும், (எ-று.) (669)

-ஆர்ந்தேத்தி

670. நன்னெஞ்சே கோயிலென நம்பெருமான் றன்னைவைத்து
மன்னும் சிவநேயம் வாய்ந்தோரும்

(ப-ரை.) நம்பெருமான் தன்னை-நமது பரம பதியான இறைவனை; நல்நெஞ்சே கோயில் என வைத்து (வீற்றிருக்கும்) திருக்கோயில் எனுமாறு தமது வளமுறு மனத்தை வைத்து; மன்னும் சிவநேயம் வாய்ந்தோரும்-நிறைந்த சிவபத்தி நிலைத்தவர்களும், (எ-று.) (670)

-முன்னயன்றன்

671. அஞ்செழுத்தெல் லாம்கேட்கில் அஞ்செழுத்தாம் எம்பெருமான்
அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித் தமர்வோரும்

(ப-ரை.) முன் அயன் தன் அஞ்சு எழுத்து எல்லாம் - முன் ஒரு காலத்தில் பிரமன் எழுதிய அஞ்சுவைக்கும் (தலை) எழுத்துக்கள் யாவும்; கேட்கில் அஞ்சு எழுத்தாம்-கேட்ட அளவில் அச்சப்படும் எழுத்துக்கள் ஆம்படி; எம்பெருமான் அஞ்சு எழுத்தால் அர்ச்சித்து அமர்வோரும்-எம் சிவபிரானுடைய (பஞ்சாக்கரம்) எனும் அஞ்செழுத்தை உருவேற்றி (மலர்களால்) அர்ச்சித்து அமைதி பெறுபவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமே திருமேனி; செய்வது பஞ்சாட்சர தாண்டவம்; நாமமும் நமசிவாய. இதனை உச்சரித்த அளவில், எவர் தலைஎழுத்தும் அஞ்சிச் செயல்படா. எனவே ஓதுநர் சிவமாவர் என்பது குறிப்பு. (671)

-அஞ்செனவே

672. விஞ்சம் பொறியின் விடயமெலாம் நம்பெருமான் செஞ்சந் தரப்பதத்திற் சேர்த்தோரும்

(ப-ரை.) அஞ்சு எனவே விஞ்சம் பொறியின் விடயம் எலாம்-ஐந்து என்னும் தொகையாகி மிக்கவரும் ஐம்பொறிகளின் விஷயமான ஐம்புலன் அனைத்தையும்; நம்பெருமான் செம் சுந்தரப் பதத்தில் சேர்த்தோரும்-நம் பெருமானுடைய சிவந்த அழகிய திருவடிகளில் சேர்த்தவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) பொறி-மெய் வாய் கண் மூக்கு செவிகள்; விஷயம்-சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும் தன்மாத்திரைகள். "ஐந்துபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள, அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே ஆக, குணமொரு மூன்றும் திருந்துசாத் துவிகமே ஆக" எனவரும் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தை இங்கு எண்ணுதல் நலம். புலன் ஐந்தும், ஆத்மப் பிரகாசம், சிவப் பிரகாசங்களை மறைத்துத் தாம்தாமே புறப் பொருள்களில் புணர்வன.

-வஞ்சஞ்செய்

673. பொய்வே தனைநீக்கும் புண்ணியன்பால் தம்முயிரை நைவே தனமாக்கும் நல்லோரும்

(ப-ரை.) வஞ்சம் செய் பொய் வேதனை நீக்கும் புண்ணியன்பால்-(தம்மை) வஞ்சிக்கும் பொய்யான (மாயை முதலிய) அழுக்குக்களால் ஆகும் பிறவித் துயர்களை விலக்கும் புண்ணிய சொருபமான சிவனார் இடத்தில் தம் உயிரை நைவேதனம் ஆக்கும் நல்லோரும்-தம் ஆன்மாவை நிவேதனம் ஆகச் சமர்ப்பிக்கும் நல்லவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆஸ்திக பரம ரகசியம், ஆன்மாவைச் சிவத்திற்கு அர்ப்பணிப்பதுதான்; "ஆனா அமுதே! அயில் வேல் அரசே! ஞானாகரணே நவிலத் தகுமோ? யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும், தானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே" என்று அருணை முனிவர் அனுபவம் கூறினர்; முன்னாயினும் பின்னாயினும் முடிந்த முடிபு இது. தியான காலந்தோறும், சிறிது சிறிதாக இச்செயல் நிகழ்ந்து வருதலை உத்தமர்கள் எவரும் உணர்ந்துளர்; "அக்கினி கற்பூரத்தை அறவிழுங்கிக் கொண்டது' போல்வது இறுதி யனுபவம். "பற்றறியா முத்தர் தமை எல்லாம் வாழைப் பழம்போல விழுங்குகின்ற பரமே!" எனும் திருவருட்பாப் பாசுரத்தை,

ஓதுவார் ஓதும்போது, உணராதாரும், உணர்ந்து உருகாதாரும் உலகில் இல்லை. இதற்குமேல் இது குறித்துப்பேச, எவர்க்கும் உரிமையில்லை (ஓம் ஓம் ஓம்.) நலமுறும் இது புரிபவரே நல்லோர்; மற்றவ்வாய் ஞானம் பேசி, தம்மைத் தாமே வஞ்சித்துக் கொள்பவர்கள். (673)

-செய்வேலை

674. நீட நடத்தலொடு நின்றல்முதல் நம்பெருமான் ஆடல் அடித்தியானம் ஆர்ந்தோரும்

(ப-ரை.) செய்வேலை-எதைச் செய்யும் பொழுதும்; நீட நடத்தலொடு நின்றல் முதல்-பெரிது நடக்கும் பொழுதும், நிற்கும் பொழுதும், (ஓடல் அமர்தல் முதலிய) எந்த நேரத்திலும்; நம் பெருமான் ஆடல் அடி தியானம் ஆர்ந்தோரும்-நம் சிவபிரானது ஞான தாண்டவத் திருவடிகளைத் தியானிக்கும் தகுதியரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) "இருப்பினும் நிற்கும் போதும் இரவுகண் துயிலும் போதும், பொருக்கென நடக்கும் போதும், பொருந்தி ஊண் துய்க்கும் போதும், முருக்கிதழ் கனிவா யாரை முயங்கி நெஞ் சழியும் போதும், திருக்களா வுடைய நம்பா! சிந்தை உன் பால தாமே" என்ற பாசரம், இங்கு நினைவில் எழுகிறது அல்லவா! (674)

-வாடலறத்

675. தூய நனவின் சுமுத்தியொடு நம்பெருமான் நேயம் நிகழ்த்தும் நெறியோரும்

(ப-ரை.) வாடல் அற-(இறப்பு, பிறப்பு, இருப்பு ஆய மூன்று காலத்தும் விளையும்) வருத்தம் என்பது வழிவிலக; தூய நனவில் சுமுத்தியொடு-தூய்மையான விழிப்பில் சுமுத்தி விளைவுடன்; நம்பெருமான் நேயம் நிகழ்த்தும் நெறியோரும்-நமது பெருமான் இடத்தில் (தம்) காதலை நிழலாட விடுகின்ற சன்மார்க்கர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) பார்ப்பார் பார்வைக்கும் பார்வையாளர்; அவர்களில் இப்படியும் ஒரு அனுபவம்; உண்மையில் ஆன்ம உணர்வு, அருளாளனை ஆதரித்துக் கொண்டு இருக்கின்றது. பரத்திற் சரிக்கும் பராசரர் ஆன இவர்கட்கு, இகத்தில் இருந்தே சுகநாட்டம் இல்லை. "விழித்தகண் குருடாத்திரி வீரரும் பலரால்" என்பது பெரியபுராணம். (ஓம்) (675)

-மாயமுறு

676. மானதுவாய் நின்ற வயம்நீக்கித் தானற்றித் தானதுவாய் நிற்கும் தகையோரும்

(ப-ரை.) மாயம் உறு மான் அதுவாய் நின்ற வயம் நீக்கி-மாயம் மிகுந்த அசுத்த மாயா உடலுடன் இருந்தே (அந்த மாயையின்) வசத்தில் இருந்து அப்பால் ஆகி; தான் அற்று-தனக்கே உரிய தற்போதம் தவிர்ந்து; தான் அதுவாய் நிற்கும் தகையோரும்-சீவன் சிவமாக விளங்கும் தகுதியரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) நான் அறுந்தால்தான், இந்த நலம். இது குறித்து இன்னும் எழுத, விரல்கள் உதறல் எடுக்கின்றனவே. (சிவ சிவ சிவ.) (676)

-வானமதில்

677. வானம்கண் டாடும் மயில்போன்று நம்பெருமான்
தானம்கண் டாடும் தவத்தோரும்

(ப-ரை.) வானம் அதில் வானம் கண்டு ஆடும் மயில்போன்று-விண்ணில் மேகங்களை நோக்கி மகிழ்ந்து நடமாடும் மயிலைப்போல்; நம்பெருமான் தானம் கண்டு ஆடும் தவத்தோரும்-நம்முடைய இறைவனது (இடமான துரிய அதீத) இடம் கண்டு, இன்பக் கூத்தாடும் தவ இயல்பினரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) இரண்டாவது வானம் - மேகன் எனும் பொருளது; வானம் கண்டு மயிலாடும்; தானம் கண்டு ஆடுவர் தவமேலோர். வானமே பரத்திற்குத் தானம்; (தானம்-ஸ்தானம்.) வானம் அதில்-அது பகுதிப்பொருள் விசுதி; வானத்தில் என்றபடி. (677)

-மோனமொடு

678. தாழ்சடையும் நீறும் சரிகோ வணக்கீளும்
வாழ்சிவமும் கொண்டு வதிவோரும்

(ப-ரை.) மோனமொடு-(மன) மவுனத்துடன்; தாழ் சடையும்-(பின் புறத்தில்) தொங்கும் நெடுஞ்சடையும்; நீறும்-திருவெண்ணீறும்; சரிகோவணக் கீளும்-கீளும் கோவண ஆடையும்; வாழ்சிவமும் கொண்டு வதிவோரும்-வாழ்வின் சொரூபமான சிவனார் திருவுருவை (அகத்தில்) தாங்கிய நிலையில் வாழ்பவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) கோலம் சிறந்தோர் இவர்கள், கொள்கையினும் உயர்ந்தோர். "கோலம் சிறந்த படியே நல்ல குணமும் சிறந்தோ ராகிநினைக் கூடும் அடியார்" என்றார் திருப்போரூர் சிதம்பர அடிகள். சரி-சரிதல். (678)

-ஆழ்நிலைய

679. வாரியலை போன்றசுத்த மாயையினால் ஆம்பூத
காரியங்கள் ஆதியெலாம்கண்டொழித்து

-ஊரியங்கத்

680. தஞ்சம் தருமலரோன் தத்துவமாம் பூதங்கள்
அஞ்சம்பொறியஞ்சம் அஞ்சரிவும்

-அஞ்செனுமோர்

681. வாக்குமுதல் அஞ்சுமற்று மாலோன்றன் தத்துவமாம்
ஊக்கும் கலைமுதலாம் ஓரேழும்

-நீக்கியப்பால்

682. மேவி விளங்குசுத்த வித்தைமுதல் நாதமட்டும்
தாவி வயங்குசுத்த தத்துவத்தில்

-மேவியகன்

683. றப்பால் அருள்கண் டருளால் தமைத்தாம்கண்
டப்பால் பரவெளிகண் டப்பாலுக்

-கப்பாலும்

684. தீராச் சுயமாய்ச் சிதானந்த மாமொளியைப்
பாரா இருந்த படியிருந்து

(ப-ரை.) ஆழ்நிலைய வாரி அலைபோன்று சுத்தமாயையினால் ஆம்-ஆழமான நிலையுடைய கடலில் (விளையும்) அலைகள் போல் எழும் சுத்த மாயையால் ஆகின்ற; பூதகாரியங்கள் ஆதி எலாம் கண்டு ஒழித்து-(மண், நீர், கனல், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய) ஐம் பூதங்கள் முதலிய தத்துவங்களான தோற்றங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து, (அவைகளைத் தமக்கு) அன்னியம் ஆனவை என்று அகற்றி, (எ-று.) (679)

(ப-ரை.) ஊர் இயங்க தஞ்சம் தரும் மலரோன் தத்துவமாம் பூதங்கள் அஞ்சம் - உயிர்கள் உலவி வசிக்க இடம் அளிக்கும் பிரமன்(படைத்த) தத்துவங்கள் எனப்பெறும் ஐந்து பூதங்களும்; பொறி அஞ்சம்-(மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி முதலிய) அறிகருவிகள் ஐந்தும்; அஞ்ச அறிவும்-ஐந்து புலன்களும்; (எ-று.) (680)

(ப-ரை.) அஞ்ச எனும் ஓர் வாக்கு முதல் அஞ்சம் அற்று-வாக்கு முதல் (பாதம், கை, எருவாய், கருவாய்) எனப்பெறும் ஐந்தும் (ஆன இவைகளின் சேட்டைகள்) அற்று; மாலோன்தன் தத்துவம் ஆம் ஊக்கும் கலைமுதலாம் ஓர் ஏழும் நீக்கி-திருமாலின் தத்துவங்கள் ஆகி முயற்சியில் இருக்கும் கலை முதலான (காலம், நியதி, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனும்) ஓர்தலுக்குரிய ஏழு தத்துவங்களையும் விலக்கி, (எ-று.) (681)

(ப-ரை.) அப்பால் மேவி விளங்கு சுத்த வித்தை முதல் நாதம் மட்டும் தாவி- (மேற் கூறிய அவைகட்கு எல்லாம்) அப்பால் ஆகி, (மேல் நிலையில்) விளங்குகின்ற (சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம்,) சுத்த வித்தை முதலாக நாத தத்துவம்வரை தாவிச் சென்று; வயங்கு சுத்த தத்துவத்தில் மேவி அகன்று-(அவைகளின் மேல்) பிரகாசிக்கும் சுத்த தத்துவங்களை யடைந்து, (அவைகளும் சடம்; பயனில்லை என்று அறிந்து, அங்கிருந்து) நீங்கி, (எ-று.) (682)

(ப-ரை.) அப்பால் அருள்கண்டு-அதற்கு அப்பால் உள்ள (சிறந்த) திருவருளைச் சேவித்து; அருளால் தமை தாம் கண்டு-(அந்த) அருளால் தம்மைத் தாமே தரிசித்து; அப்பால் பரவெளி கண்டு-(அதற்கு) அப்பால் உள்ள பரவெளியைப் பார்த்து-, (எ-று.) (683)

(ப-ரை.) அப்பாலுக்கு அப்பாலும் தீரா சுயமாய் - அப்பாலுக்கு அப்பாலும் நீங்காத சுயசொருபமாகி; சித் ஆநந்தமாம் ஒளியை பாரா இருந்தபடி இருந்து-ஞான இன்பமான அருட்பெரும் சோதியைப் பாராது பார்த்து, (அசைவற்று) இருந்தபடியே காலாழ்ந்து இருந்து, (எ-று.) (684)

(வி-ரை.) ஊர் - இடவாகு பெயராய் உயிர்களை உணர்த்தியது. பிரகிருதி மாயையில் உள்ள ஐம்பூதங்களும், அறிகருவிகளும், தன் மாத்திரைகளும், கன்மேந்திரியங்களும் பிரமன் தத்துவங்கள் என்றும், அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் 7-ம் திருமாலின் தத்துவங்கள் என்றும் அடுக்கி உரைத்த அருமையே அருமை. இதுவரை கூறிய செய்திகளை, திருவடிப் புகழ்ச்சி யுரையிலும், இனி வர இருக்கும் மகாதேவ மாலை விரிவுரையிலும் அறிந்து கொள்வது நலம். அருட்பெருஞ்சோதி எங்குளது? எங்ஙன் உளது எனலை 684-ஆம் வரியில் உரைத்த அருமையை அறிந்தவர்கள், வழிபாட்டுக் காலங்களில் உணர்ச்சியொடு அதனை ஓதவேண்டும் எனும் அருமை பெருமையை அறிந்தவர் ஆவர்.

-பேராது

**685. கண்டதுவென் றொன்றும் கலவாது தாம்கலந்து
கொண்டசிவ யோகியராம் கொற்றவரும்**

(ப-ரை.) பேராது-(அந்நிலையில் இருந்து) பெயர்ந்திடாமல்; கண்டது என்று ஒன்றும் கலவாது தாம் கலந்து கொண்ட -(உணர்வு விழிகளால்) கண்டது என்று கருதும் நிலையையும் கொள்ளாமல், கலக்கும் நினைவின்றியே இரண்டற (அந்த அருட்பெருஞ்சோதியில்) கலந்து கொண்ட; சிவயோகியராம் கொற்றவரும்-சிவராஜ யோகிகள் ஆன வெற்றியிற் சிறந்த வேந்தர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) அருட் பெருஞ்சோதி அகவலில், இது குறித்து கடல் அலைகள்போல் செய்திகள் காண உள; ஆங்கு அதனை அறிவது நலம். (685)

-அண்டரிய

**686. சத்துவத்தில் சத்துவமே தம்உருவாய்க் கொண்டுபர
தத்துவத்தின் நிற்கும் தகவோரும்**

(ப-ரை.) அண்டு அரிய சத்துவத்தில் சத்துவமே தம் உருவாய் கொண்டு-எளிதில் அணுக இயலாத சத்துவ குணத்தின் உயிர்ப்பான சத்துவத்தையே தங்கள் வடிவாய்த் தாங்கி; பரதத்துவத்தின் நிற்கும் தகவோரும் -பரதத்துவத்திற் பயிலும் தக்க பண்பினரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சத்துவம், பரதத்துவங்களின் சால்புகள் முதலியன, திருவடிப் புகழ்ச்சி உரையில் ஓரளவு தெளிவாக்கப் பெற்றுள்ளது. (686)

-அத்துவத்தில்

687. தீதும் சுகமும் சிவன்செயலென் றெண்ணிவந்த யாதும் சமமா இருப்போரும்

(ப-ரை.) அத்துவத்தில் -ஒன்றி யிருக்கும் உயர்ந்த நிலையில்; தீதும் சுகமும் சிவன் செயல் என்று எண்ணி - துன்பும் இன்பும் சிவச்செயல் என்று சிந்தித்து; வந்த யாதும் சமமா இருப்போரும் - விளையும் எதையும் சமமாக அனுபவித்து இருப்பவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) அத்துவம்-பரத்தொடு ஒன்றித்த பண்பு. "சிவன் செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேறேன், நாளும் அவந்தரு நினைவை எல்லாம் அகற்றிலேன், ஆசை வெள்ளம் கவர்ந்து கொண்டிழுப்ப அந்தக் கட்டிலே அகப்பட்டு ஐயோ, பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவியேனே" என்று தாயுமானார் பாடியதுபோல், வேண்டித் துதிக்கப் பெற்ற விளைவு இது. (687)

-கோதுபடக்

688. கூறும் குறியும் குணமும் குலமுமடி ஈறும் கடையும் இகந்தோரும்

(ப-ரை.) கோதுபட கூறும் குறியும் - குற்றம் விளையக் குறிப்பிடும் பெயரையும்; குணமும் குலமும் - குணங்களையும் குலங்களையும்; அடியீறும்-முதலையும் முடிவையும்; கடையும் இகந்தோறும் - (வசிக்கும்) இல்லத்தையும் துறந்த ஆற்றல் துறவிகளும், (எ-று.)

(வி-ரை.) துறவிக்குத் தன்பெயர், குணம், பிறந்த குலம், தோற்றம், இறுதி, இருந்த வீடு யாவும் மறந்துவிடும். பெயர் முதலியன, பேதங்களையே பெரிதும் பெருக்குவன. உதாரணமாக, ஒருவரைப் பெயரிட்டு அழைத்தால், பரிந்து திரும்பிப் பார்ப்பதைப் பார்க்கிறோம்; மற்றவர் ஏனென்று கேளார்; ஏறெடுத்தும் பாரார்; காரணம் யாது? அடையாளமாக, ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு பெயருலது. ஆத்மா என்பது பொதுப்பெயர்; பிற யாவும் இடுகுறிப் பெயர்களே; பெயர்களே முதலில் பேதம் பெருக்கின. அமைதி, சோம்பல், கோபம் ஆகிய குணங்களாலும் ஒன்றுபடாமல் ஒருவரை ஒருவர் விலகினர். தொழிலடியே குலப்பெயர் என்பதை மறந்து, அதனாலும் பேதம் அதிகம் ஆயது. "குலத்தளவே ஆகும் குணம்" என்று கூறலும் ஆயினர். பிறர் பிறந்த நாளும் இறந்த நாளும், எதனுடைய ஆரம்பமும் அந்தமும் எவர் நினைவிலும் இருக்கின்றன. என் வீடு இது; அவர் வீடு அது என இடத்தாலும் வேறுபட்டு விலகினர். இந்தப் பேதங்களே, வாக்கிலும் நினைவிலும் பாவங்களை வளர்த்தன. விரையமான விளைவுகள், விபரீதங்கள் ஆயின. உண்மை உணர்ந்தவர், அபேத நிலையில் அமைதியைப் பெருக்கினர்; ஆநந்தம் எய்தினர் என்பதெல்லாம் இங்கு எண்ணத் தகும்.

-வீறுகின்ற

**689. சேந்தின் அடைந்தஎலாம் சீரணிக்கச் சேர்சித்த
சாந்தி யுடனே சரித்தோரும்**

(ப-ரை.) வீறுகின்ற சேந்தின் அடைந்த எலாம் சீரணிக்க - பெருமிதம் பெருகிய செம்மை வழியில் சேர்ந்த (வினை அனுபவங்கள்) அனைத்தும் (தம்) வீறு கெட; சேர்சித்த சாந்தியுடனே சரித்தோரும் - (தனிமை) சேர்கின்ற இதய அமைதியுடன் இயங்குபவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) வீறு-பிறிது ஒன்றற்கும் இல்லாத பேறு; இது விறுவிறு என்று விளைதலின், வீறு என்னும் பெயர் பெறும். சேந்து-செம்மை; (சேந்தை யுடையவன் சேந்தன் எனும் வழக்காறும் காண்க.) கருதலும், கைவந்தவைகளைக் காத்தலும் ஆதிய வழியில், முனைப்பும் பாசமும் முன்னிற்கும்; ஆதலின், 'அடைந்த எல்லாம் சீரணிக்க' என்றார். சீரணித்தல்-மலிந்த அனைத்தையும் மறத்தல் சித்த சாந்தி இதன்வழி சித்திக்கும்; சித்திக்கும்; சித்த சாந்தியில் சிவம். ஆ! என்ன அற்புதமான செய்தி யிது. (689)

-சாந்திபெறத்

**690. தம்மையும்சித்தெவையும்தாமுவத்தல் செய்யாமல்
செம்மையுடன் வாழும் திறலோரும்**

(ப-ரை.) சாந்தி பெற தம்மை உறும் சித்து எவையும் தாம் உவத்தல் செய்யாமல் - (அரிய) சாந்தியை அடையுமாறு தம்மை அணுகும் சித்துகள் அனைத்தையும் தாம் ஆவலிக்காமல்; செம்மையுடன் வாழும் திறலோரும் - சிறந்த (துறவுத்) தன்மையுடன் வாழ்கின்ற ஆற்றலாளரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சான்றோர்க்குக் குறையிருந்தால் சாந்தியிராதே; சிந்தித்தவைகள் யாவும் இவர்கட்குச் சித்திக்க வேண்டும் என்று, வலிந்து பல சித்துக்கள் வரும்; ஆயினும் அவைகளை அவர்கள் ஆவலிப்பது இல்லை என்னும் அருமை இங்கு அறிவிக்கப் பெற்றது. (690)

-எம்மையினும்

**691. ஆராமை ஓங்கும் அவாக்கடல்நீர் மான்குளம்பின்
நீராக நீந்தி நிலைத்தோரும்**

(ப-ரை.) எம்மையினும் ஆராமை ஓங்கும் அவாக்கடல் நீர்-எந்தப் பிறவியிலும் அடங்காமல் அதிகரிக்கும் ஆசை ஆகிய பெருங்கடல் நீரை; மான் குளம்பின் நீர் ஆக நீந்தி நிலைத்தோரும் - (சேற்றில் பதிந்த) மான் குளம்பின் நீர்போல் (லேசுபட) நினைத்து, நீந்தி (நிராசையில்) நிலைத்தவர்களும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சேற்று நிலத்தில் மான் நடக்கும்; அதன் கால் குளம்பு, படர்ந்த நிலத்தில் பதியும். பதிவான இடத்தில் சிறிதளவு நீர் தேங்கும். எடுத்த பிறவிதொறும் எழுந்த ஆசை, கங்கு கரையற்ற கடல்போல் உளது; கடத்தற்கு அரிய அக்கடலை, மான் குளம்பு பதித்த நிலத்து நீர்போல், அலட்சியமாக மதிப்பர்; நீந்திக் கரை சேர்வர் எனும் இதனால், அவா என்பதே அணுத் துணையும் இல்லாதார் எனலை

அறிவித்த பகுதியிது. "ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின், அந்நிலையே பேரா இயற்கை தரும்" என்பது பொதுமறை. (691)

-சேராது

692. தம்பொருளைக் கண்டே சதாநந்த வீட்டினிடைச் செம்பொருளைச் சார்ந்த திறத்தோரும்

(ப-ரை.) தம் பொருளை சேராது கண்டே-தமக்கென (ஊழ்வழி சமைந்த மண் பெண் பொன் ஆதிய) பொருள்களைக் கண்ட அளவன்றி (க் கருத்தளவில்) பதிக்காமல்; சதாநந்த வீட்டின் இடை-மெய்யின்ப வீட்டில், செம்பொருளைச் சார்ந்த திறத்தோரும் -மெய்ப்பொருளை மேவிய ஆற்றல் பெரிதும் அமைந்தவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) நேற்றுத் தோன்றின; இன்று இருந்தன; நாளை மறையும் நாடகம் உலகம்; ஊழ் வழிவந்த உடலுள் ஆன்மா, ஒட்டாது பற்றாது இவைகளில் உறவாடி, மெய்வீட்டில் சிந்தனை, மெய்ப்பொருளில் வேட்கை என்று இருக்குமேல் உய்வது திண்ணம் என்பது குறிப்பு. (692)

-மண்பொருள்போய்த்

693. தாயர் எனமாதர் தம்மையெண்ணிப் பாலர்பித்தர் பேயரென எண்ணும் பெரியோரும்

(ப-ரை.) மண் பொருள் போய் - பொன் இச்சை மண் இச்சைகளைப் போக்கி; தாயர் என மாதர் தம்மை எண்ணி - நேரிழையவரைத் தாய்மார் போல் நினைந்து; பாலர்-, பித்தர்-, பேயர் என-, எண்ணும் பெரியோரும்-, ()

(வி-ரை.) பாலர் - உலகறியாதவர். பித்தர் - தெய்வப்பித்தில் தேர்ந்தவர்; பேயர்-எந்த நேரமும் எங்கும் சென்று சிவநாமம் பேசுபவர். "பேய்போல் திரிந்து பிணம்போல் கிடந்து இட்ட பிச்சை எல்லாம், நாய்போல் அருந்தி நரிபோல் உழுன்று நன்மங்கையரைத், தாய்போல் கருதித் தமர்போல் அனைவர்க்கும் தாழ்மை சொல்லிச், சேய்போல் இருப்பர் கண்டீர் உண்மை ஞானம் தெளிந்தவரே" எனத் திருவெண் காடர் திருவாய் மலர்தல் இங்கு எண்ணத்தகும். (693)

-ஈயதனில்

694. எய்ப்பரிசாம் ஓர்திரணம் எவ்வுலகும் செய்தளிக்க மெய்ப்பரிசம் செய்யவல்ல வித்தகரும்

(ப-ரை.) ஈ அதனில் எய் பரிசு ஆம் ஓர் திரணம் - ஈயைப் போல் மென்மைத் தன்மை யுளதான ஓர் துரும்பு; எவ்வுலகும் செய்து அளிக்க -எந்த உலகையும் படைத்துக் காக்கும்படி (சங்கற்பித்து); மெய் பரிசம் செய்ய வல்ல வித்தகரும் - (அதைத்) திருமேனியால் தீண்ட வல்ல அறிவு சொருபம் ஆனவரும், (எ-று.) (694.)

-மெய்ப்படவே

695. யாவும் அறிந்தும் அறியார்பொன் றெப்பொழுதும்
சாவும் பிறப்பும் தவிர்ந்தோரும்

(ப-ரை.) மெய்ப்படவே யாவும் அறிந்தும் அறியார் போல் - உண்மை யாகவே (எங்குமான நிகழ்ச்சிகள்) அனைத்தையும் அறிந்தும் அறியார்போல்; எப்பொழுதும் சாவும் பிறப்பும் தவிர்ந்தோரும்-எக்காலத்திலும் இறப்பும் பிறப்பும் நீங்கி இருப்பவர்களும், (எ-று.) (695)

-ஓவலின்றி

696. வைதிடினும் வாழ்களன வாழ்த்தி உபசாரம்
செய்திடினும் தன்மை திறம்பாரும்

(ப-ரை.) ஓவல் இன்றி வைதிடினும்-இடையறாது (தம்மை) ஏளனங்கள் செய்தாலும்; வாழ்க என வாழ்த்தி - (வைதாரையும்) வாழ்க (நீர்) என்று வாழ்த்துக் கூறியும்; உபசாரம் செய்திடினும்-சிறந்த உபசாரம் (பிறர்) செய்தாலும்; தன்மை திறம்பாரும் - (தம்) இயல்பு நிலை பிறழாமல் இருப்பவரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) வைதாரையும் வாழ்த்துவர்; வாழ்த்தி எவ்வளவு வழிபாடு செய்தாலும் முனைப்புறார் என்றபடி. (696)

-மெய்வகையில்

697. தேறா உலகம் சிவமயமாய்க் கண்டெங்கும்
ஏறா திழியா திருப்போரும்

(ப-ரை.) மெய் வகையில் தேறா உலகம் சிவமயமாய் கண்டு-(தெய்வ) மெய்மையை உணரும் வகையில் தெளிவு பெற்று, (சிறக்க) உலகத்தைச் சிவ சொருபமாகத் தரிசித்து; எங்கும் ஏறாது இழியாது இருப்போரும்-எந்த இடத்திலும் தன் முனைப்பால் ஏற்றமும் இறக்கமும் எய்தாமல் இருப்பவரும், (எ-று.) (697)

-மாறாது

698. மோனந்தான் கொண்டு முடிந்தஇடத் தோங்குபர
மானந்தா தீதத் தமர்ந்தோரும்

(ப-ரை.) மாறாது மோனந்தான் கொண்டு - மவுன நிலையை மாறுபடாமல் பெற்று; முடிந்த இடத்து - (விஷய வாசனைகள்) அழிந்த இடத்தில்; ஓங்கு பரம ஆநந்த அதீதத்து அமர்ந்தோரும் - உயர்ந்த சிவநந்த இறுதியில் சிறக்க இருப்பவரும், (எ-று.) (698)

-தாம்நந்தாச்

**699. சாதுக்கள் ஆமவர்தம் சங்கக மகத்துவத்தைச்
சாதுக்கள் அன்றிஎவர் தாமறிவார்**

(ப-ரை.) தாம் நந்தா சாதுக்கள் ஆம் - (இவர்கள்) தாம் குறையா நிறைவினரான சாதுக்கள் ஆவர்; அவர்தம் சங்க மகத்துவத்தை சாதுக்கள் அன்றி எவர்தாம் அறிவார்- அவர்களுடைய சங்க மகிமையை, (அச்) சாதுக்கள் அல்லது அறிய வல்லவர் எவருளர், (எ-று.)

(வி-ரை.) சாதுக்கள் -சத் இந்திரியங்களால் சத்தை அறியும் சால்பினர். (699)

-நீதுக்கம்

**700. நீங்கிஅன்னோர் சங்கத்தில் நின்றுமகிழ்ந்தேத்திநிதம்
ஆங்கவர்தாள் குற்றேவல் ஆய்ந்தியற்றி**

(ப-ரை.) நீ துக்கம் நீங்கி - நீ (உலகியல்) துன்பத்தில் இருந்து ஒதுங்கி; அன்னோர் சங்கத்தில் நின்று - அவர்களது சங்கத்தில் சேர்ந்து; மகிழ்ந்து ஏத்தி - (தூயவர்களான அவர்களை) மகிழ்ந்து துதித்து; நிதம் -நாள்தோறும்; ஆங்கு அவர் தாள் குற்றேவல் ஆய்ந்து இயற்றி-அவர்கள் திருவடிகட்கு ஆட்பட்டுத் திருப்பணி செய்து, (எ-று.) (700)

-ஓங்குசிவ

**701. பஞ்சாட் சரத்தைப் பகரருளே நாவாக
எஞ்சாப் பரிவுடனே எண்ணி**

(ப-ரை.) ஓங்கு சிவ பஞ்சாட்சரத்தை-உயர்விக்கும் சிவ ஐந்து எழுத்தை; பகர் அருளே நாவு ஆக எஞ்சா பரிவுடனே எண்ணி-நவிலும் அருளே நாவாக அமைய, தணியா அன்புடன் (தகவுபெறத்) தியானித்து, (எ-று.)

(வி-ரை.) உயரிய ஐந்தெழுத்தை அன்பின் உருவேற்றி, அதன் பொருள் ஒலியை உணர்தலை, 'எண்ணி' என்பில் பெறவைத்தார். (701)

-செஞ்சோதித்

**702. தாதொன்று தும்பைமுடித் தாணுஅடி ஒன்றிமற்றை
யாதொன்றும் நோக்கா தமைந்திடுக**

(ப-ரை.) செஞ்சோதி தாது ஒன்று தும்பை முடிதாணு அடி ஒன்றி - மகரந்தங்கள் பொருந்திய தும்பை மாலை சூடிய திருமுடியுடைய பேரொளிப் பிழம்பான ஸ்தாணு எனப்பெறும் இறைவன் திருவடிக்கீழ்ப் பொருந்திய உணர்வுடன்; யாது ஒன்றும் நோக்காது அமைந்திடுக- (அன்னியமான) எதையும் காணாமல், (அந்நிலையில் மனமே! நீ) அமைதி கொள்வாயாக, (எ-று.) (702)

-தீதென்ற

703. பாழ்வாழ்வு நீங்கப் பதிவாழ்வில் எஞ்ஞான்றும்
வாழ்வாய்என் னோடு மகிழ்ந்து

(ப-ரை.) தீது என்ற பாழ் வாழ்வு நீங்க - தீமை எனப்பெறுகின்ற சூனியமான வாழ்வு என்பது வழிவிலக எஞ்ஞான்றும் பதிவாழ்வில் என்னோடும் மகிழ்ந்து வாழ்வாய் - எக்காலத்தும் (நெஞ்சே! நீ) வளர்கின்ற சிவாநந்த வாழ்வின் என்னோடும் மகிழ்ந்து வாழ்வாயாக, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாயையில் மயங்கும் வாழ்வு பாழ் வாழ்வு; பதிந்த வாழ்வு பதிவாழ்வு; இறையொடு ஒன்றும் வாழ்வு அந்த இன்ப வாழ்வு. தெரிகிறதா? வா! என்னோடு மகிழ்ந்து அந்த வாழ்வில் இரு என்று, 1406 வரிளால் நெஞ்சிற்கு அறிவை வலியுறுத்தி அறிவித்தபடி.

"பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே,
வீழ்வா யெனஎன் னைவிதித் தணையே;
தாழ்வா யினசெய் தனதா முளவோ?
வாழ்வா யினிநீ மயில்வா கனனே!"

என்பது கந்தரனுபூதி. (703)

திருச்சிற்றம்பலம்

நெஞ்சறிவுறுத்தல் விரிவுரை இறைவன் திருவருளால் நிறைவு பெறுகிறது.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவடிகட்கே அடைக்கலம்!

ஓம்.